

บทที่ 5

วิเคราะห์หลักการทำงานของ คุณเอกชัย นพจินดา ในฐานะนักวิชาชีพสื่อสารมวลชน

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า อ.ไฉ่ เอกชัย นพจินดา ก้าวเข้าสู่ถนนสายอาชีพด้านสื่อสารมวลชน ตั้งแต่อายุ 21 ปี ด้วยวุฒิ ม.ศ 5 แม้จะไม่ประสบความสำเร็จในเส้นทางการศึกษา ไม่ได้รับปริญญา จากมหาวิทยาลัยใดๆ เฉกเช่นนักศึกษาทั่วไป แต่ทว่าเส้นชีวิตในด้านการทำงานของ อ.ไฉ่ นับเป็น “บทเรียนชีวิต” ที่มีค่า มากกว่าหลักสูตรการเรียนการสอนใดๆ นั่นคือ อ.ไฉ่ อาศัยการเรียนด้วย “ชีวิตจริง” ไม่มีตำราเล่มใดสอนแต่จะต้องการพึ่งตนเอง ด้วยการเรียนรู้ด้วยตัวเอง การรู้จักตัวเองและพร้อมเรียนรู้ที่จะพัฒนาตัวเอง สิ่งเหล่านี้ต่างหาก ที่ทำให้ อ.ไฉ่ ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

การวิเคราะห์หลักการทำงานของ อ.ไฉ่ ในบทที่ 5 นี้ จะเป็นการมุ่งศึกษาการทำงานในแง่ของนักวิชาชีพสื่อสารมวลชน (Professional worker) ในงานด้านต่างๆ ในฐานะบุคคลที่มีความสามารถรอบด้าน อาศัยการบ่มเพาะประสบการณ์ในการทำงานเป็นเวลายาวนาน ประกอบกับต้องมีคุณสมบัติทางวิชาชีพควบคู่กับคุณสมบัติส่วนตัวที่เพียบพร้อม ดังนั้น การวิเคราะห์หลักการทำงานของ อ.ไฉ่ จึงเริ่มจากการทำความเข้าใจข้อเท็จจริงในการปฏิบัติงานด้านต่างๆ เพื่อทราบถึงการทำงานที่ อ.ไฉ่ ปฏิบัติและนำไปสู่ขั้นตอนการวิเคราะห์หลักการทำงานโดยอาศัยแนวคิดทฤษฎี ที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับการสัมภาษณ์บุคคลที่ทำงานใกล้ชิดกับ อ.ไฉ่ ในสถานต่างๆ เป็นสำคัญ

ในฐานะที่ อ.ไฉ่ เป็นบุคคลที่ทำงานในแวดวงสื่อสารมวลชนมี “สถานงานด้านกีฬา” เป็นแกนหลัก ผู้วิจัยจึงอาศัยเกณฑ์ ประเภทของสื่อ ร่วมกับช่วงเวลาในการทำงานมาเป็นตัวแบ่ง เพื่อชี้ให้เห็นถึง ลำดับก่อนหลัง รวมถึงระยะเวลาการทำงานในสื่อต่างๆ ถ้าหากออกมาเป็นหลักการทำงานในด้านต่างๆอย่างชัดเจนโดยแบ่งงานที่ อ.ไฉ่ ปฏิบัติขณะมีชีวิตอยู่ แบ่งได้ 2 กลุ่ม ดังนี้

1. งานสื่อสิ่งพิมพ์ มีขอบข่ายระหว่างปี พ.ศ 2517-2519 เกี่ยวกับวิเคราะห์หลักการงานที่รับผิดชอบดังนี้

1.1 ผู้สื่อข่าวกีฬา-ผู้แปลข่าวกีฬา

1.2 ผู้รับผิดชอบตอบจดหมายจากผู้อ่านใน คอลัมน์ “คัมภีร์ฟุตบอล”

2. งานด้านโทรทัศน์ มีขอบข่ายระหว่างปี พ.ศ 2519-2540 เกี่ยวกับวิเคราะห์หลักการงานที่รับผิดชอบ ดังนี้

2.1 นักพากย์ฟุตบอลทางโทรทัศน์

2.2 ผู้ประกาศข่าวกีฬา

3. บทบาทในฐานะผู้ทำงานในองค์กรเป็นทีมงาน

เนื่องจากการทำงานในแวดวงสื่อสารมวลชน ต้องอาศัยการทำงานเป็นทีมดังนั้นการจะประสบความสำเร็จในเส้นทางสายนี้หรือไม่นั้น จะต้องอาศัยการร่วมมือร่วมแรงของคนทำงานหลายๆฝ่าย มิใช่เพียงการทำงานแบบ “คนเดียว” (one man show) โดยทั่วไปแล้วจะแบ่งบทบาทในการทำงานในองค์กรได้ 3 ลักษณะดังนี้คือ

3.1 ลูกน้อง

3.2 หัวหน้างาน

3.3 ผู้ประสานงาน

เพื่อเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของบทบาท นักวิชาชีพสื่อสารมวลชนกับการแสดงบทบาทในองค์กรว่า ดำเนินไปอย่างไร และทั้งสองบทบาทมีส่วนช่วยเหลือเสริมกันหรือไม่อย่างไร มีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการทำงาน

จากนี้จะกล่าวถึงรายละเอียดในการทำงานของ อ.ไช่ โดยเริ่มจากสื่อสิ่งพิมพ์ ก่อนจะไช่เข้าสู่การวิเคราะห์ถึงหลักการงานต่อไป

1. งานด้านสื่อถึงพิมพ์

1.1 ในฐานะผู้สื่อข่าวกีฬา - ผู้แปลข่าวกีฬา

การวิเคราะห์หลักการทำงานของ ช.ไย่ง ในด้านสื่อสิ่งพิมพ์ ผู้วิจัยได้แบ่งวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน โดยส่วนแรกจะกล่าวถึง รายละเอียดหรือขอบข่ายการทำงานในหน้าที่ของ ช.ไย่ง ที่รับผิดชอบ ซึ่งหมายถึง การแสดงบทบาททางวิชาชีพ จากนั้นจะเข้าสู่การวิเคราะห์ในช่วงที่ 2 คือ หลักการทำงานของ ช.ไย่ง ซึ่งจะกล่าวถึงในลำดับต่อไป

(1.1.1) การแสดงบทบาททางวิชาชีพ

อาจกล่าวได้ว่างาน “นักข่าวกีฬา” หนังสือพิมพ์ เป็นบทบาทแรกของ ช.ไย่ง บนถนนสายวิชาชีพ หลังจาก พลาดหวังจากการสอบเอ็นทรานซ์ ถึง 2 ครั้ง ปี พ.ศ 2517 ช.ไย่ง จึงหันเหชีวิตเข้าสู่การทำงาน ที่หนังสือพิมพ์บ้านเมือง เป็นแห่งแรก ขณะอายุ 21 ปี โดยมี ยอดชาย ชันชะชวณะ เพื่อนรัก ซึ่งทำอยู่ก่อน เป็นผู้แนะนำ เพราะเห็นถึงความสามารถรอบรู้ในเชิงกีฬาเป็นอย่างดี ช.ไย่งได้เล่าถึงจุดเริ่มต้น ชีวิตการทำงาน ในนิตยสารแพรวสุดสัปดาห์ ปีที่ 7 ฉบับที่ 162 พ.ศ 2532 หน้า 99 ดังนี้

“...เขา (ยอดชาย) รู้ว่าผมบ้ากีฬา โดยเฉพาะฟุตบอลอังกฤษ ผมดูแล้วผมก็รู้หมด ผมดูจริงๆ แล้วก็อ่านหนังสือเยอะด้วย ตอนนั้น ยอดชาย อยู่ที่บ้านผม ก็นั่งดูทีวีด้วยกัน แล้วมีรายการฟุตบอล ผมบอกได้หมดเลย ใครเป็นใคร ใครกำลังเตะ บอกถึงขนาดว่าคนพากย์ พากย์แล้วจริงๆ ตัวนี้มันชื่อนี้ ยอดชายก็บอกไปทำงานเป็นนักข่าวกีฬาหันคิดว่า พอดีตอนนั้นนักข่าวเขาออกไปคนหนึ่ง มันก็ชวนไป ผมก็ไปทำ”

นับเป็น “จังหวะชีวิต” ที่ทำให้ ช.ไย่ง ได้สัมผัสกับสิ่งที่เขารักและผูกพันและเมื่อเริ่มทำงาน ช.ไย่ง ก็ยอมรับว่าเป็นงานหนัก ขณะเดียวกันก็เป็น “โอกาส” อันเหมาะเจาะที่เขาได้เรียนรู้ประสบการณ์ชีวิตได้อย่างเต็มที่

“ตอนที่เข้าบ้านเมืองงานหนักมาก แต่ก็สู้ เงินเดือน 650 ได้วันละ 21.50 บาท ก็อยู่ได้ เพราะเมื่อก่อนขึ้นรถเมล์ รถสองแถว ห้าสิบบสดางค์ แล้วผมเป็นคนมีน้อยใช้น้อย ผมเป็นคนประหยัด ไข่..เงินเดือนกรรมกรตอนนั้นยังได้ 750 เถย ผมยังได้เงินเดือนน้อยกว่ากรรมกรอีก

แต่หนังสือพิมพ์บ้านเมือง ก็ให้ประสบการณ์ผมเยอะ เพราะผมเข้าไป ผมต้องทำทุกอย่าง แผลข่าวออกไปถ่ายรูป” (เอกชัย นพจินดา, แพร่สุดศัปดาห์, พฤศจิกายน 2532:99)

การทำงานของ ข.ไย่ง ในฐานะนักข่าวกีฬา หนังสือพิมพ์บ้านเมือง มีหน้าที่หลักที่ต้องรับผิดชอบ 2 บทบาทคือ การทำข่าวกีฬาตามสถานที่ต่างๆและแปลข่าวกีฬา จากสำนักข่าวต่างประเทศ ซึ่งบทบาทหลังนี้ ถือว่า พิเศษกว่านักข่าวกีฬาในยุคนี้ เนื่องจาก ข.ไย่ง เป็นนักข่าวรุ่นแรก ที่แปลข่าวกีฬาต่างประเทศได้เอง เป็นข้อได้เปรียบ เพราะสามารถเข้าถึงข้อมูลและถ่ายทอดออกมาได้อย่างลึกซึ้งกว่า ซึ่งเดิมทีข่าวกีฬาต่างประเทศ มักจะโอนให้ฝ่ายข่าวต่างประเทศเป็นผู้แปล ดังนั้น การทำงานในฐานะนักข่าวกีฬาของ ข.ไย่ง จึงมี 2 บทบาท ดังที่กล่าวมาแล้ว

นักข่าวกีฬาในยุคแรก จะไม่มีสายเฉพาะกิจที่แบ่งไปตามกีฬาประเภทต่างๆ ดังนั้นนักข่าวจึงต้องทำข่าวกีฬาทุกประเภท ส่วนเรื่องเวลาในการทำงานของ “คนทำข่าว” มักไม่แน่นอน บางวัน ข.ไย่ง จะเข้าโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์บ้านเมืองก่อนเพื่อประสานงานแปลผลกีฬาต่างๆ ที่สามารถทำเสร็จได้ก่อน และส่งเรียงพิมพ์ และจากนั้นก็ออกไปทำข่าวยังสถานที่ต่างๆ

บางกรณี ข.ไย่ง จะออกจากบ้านเวลา 10.00 น. โดยไม่เข้าโรงพิมพ์ และตรงไปที่สโมสรกองทัพบก สีเสาร์เทเวศน์, สำนักงานคณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย หรือ บ้านอัมพวัน เพื่อหาข่าว ซึ่งที่นั่น เป็นที่รวมของขุนพลกีฬา ผู้ให้ข่าว ตั้งแต่ พ.อ (พิเศษ) อนุ รมยานนท์ เลขานุการโอลิมปิกไทย (สมัยนั้น), พล.ต. จารึก อารีราชการวิทย์, สันติภาพ เตชะวณิชช์ เป็นต้น

จากนั้น ข.ไย่ง จะเดินทางกลับโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์บ้านเมืองเพื่อเขียนข่าว และเริ่มต้นแปลข่าวกีฬาต่างประเทศ เป็นผลกีฬาประเภทต่างๆสั้นๆ รวมถึงผลการแข่งขันฟุตบอลด้วย โดยจะดูจาก เทเล็กซ์ ผลการแข่งขันจากสำนักข่าวต่างประเทศ โดยมาก จะเป็นจากสำนักข่าวเอพี (AP) เป็นหลัก

ในช่วงบ่าย ข.ไย่ง จะออกไปทำข่าวนอกสถานที่ พร้อมกับช่างภาพ คือ มนตรี ชื่นสินธุวด โดยมีรถข่าวกีฬาประจำหนึ่งคัน จุดหมายปลายทางคือ สนามกีฬาแห่งชาติ ที่แห่งนี้ นอกจากจะมีกีฬาหลายประเภทให้ทำข่าวแล้ว ยังเป็นที่ตั้งของสมาคมนักข่าวและช่างภาพกีฬาฯ ซึ่งจะมีตารางแจ้งกำหนดการแข่งขันกีฬา ให้นักข่าวได้ทราบ นอกจากนี้ สมาคมฟุตบอลฯยังตั้งอยู่ภายในสนามกีฬาแห่งชาติด้วย ซึ่งที่นี่ ข.ไย่ง และนักข่าวในยุคนี้ จะยึดเป็นแหล่งข่าวสำคัญ เนื่องจากฟุตบอลถือเป็นกีฬาฮอตนิยมนัยนั้น (พ.ศ 2517-2519) ต่อจากนั้น จะเป็นการติดตามผลการแข่งขันกีฬา

โดยมาก อ.ไช่ จะฝึกหลักสูตรการแข่งขันฟุตบอลรุ่นจิ๋วที่สนามโพธิ์สามต้น ภายในสนามกีฬาแห่งชาติ เก็บรายละเอียดมาเขียนลงในคอลัมน์ “ดาวซัดไว” ซึ่งเป็นคอลัมน์ประจำของหน้ากีฬา หนังสือพิมพ์บ้านเมืองขณะนั้น

ส่วนในช่วงเย็น บางวัน อ.ไช่ จะต้องไปทำข่าวมวยไทย โดยสลับสับเปลี่ยนกัน 2 สนาม คือ สนามมวยภูมิณี และสนามมวยราชดำเนิน และรอผลมวยกลับมาเขียนเป็นรายงานผลที่โรงพิมพ์ ทั้งหมดนี้ คือรายละเอียด ในการทำงานช่วงแรกของ อ.ไช่ ในฐานะ “นักข่าวกีฬา” ของหนังสือพิมพ์บ้านเมือง

พ.ศ 2518 อ.ไช่ ได้รับมอบหมายจาก สุรินทร์ ตีลาวิวัฒน์ หัวหน้าข่าวกีฬาหนังสือพิมพ์บ้านเมืองให้รับผิดชอบคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษ ถือเป็นจุดกำเนิดของ นามปากกา อ.ไช่ ที่แฟนฟุตบอลรู้จักเป็นอย่างดี ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 4

ในคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษ อ.ไช่ จะอาศัยข้อมูลจากเทเลทัศน์ผลการแข่งขันฟุตบอลที่ส่งมาจากสำนักข่าวต่างประเทศ คือ เอ-พี (AP) ประกอบกับนิคยสารที่ส่งจากต่างประเทศ เป็นข้อมูลเบื้องต้น-เบื้องหลังการแข่งขัน ประวัติผู้เล่นด้วยตัวอักษรย่อ แต่เจาะลึกด้านเนื้อหา ซึ่งละเอียดกว่ารายงานข่าวทั่วไป ในหน้าข่าวกีฬาหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ ซึ่งมีเพียงผล แท้-ชนะ ก็ประจักษ์ สำหรับงานเขียนคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษของ อ.ไช่ จะเป็นคอลัมน์ที่ลงเป็นประจำทุกวันครึ่งหน้า นับเป็นความแปลกใหม่ในการรายงานผลฟุตบอลต่างประเทศ ชนิดที่ยังไม่มีหนังสือพิมพ์รายวันฉบับใดทำมาก่อน

จากข้อมูล ที่ได้รวบรวมผลงานการเขียนในหนังสือพิมพ์บ้านเมืองช่วงปี พ.ศ 2518-2519 อ.ไช่ จะรับผิดชอบ คอลัมน์ “รอบโลก ถูกหนัง” หน้า 15 จะเป็นข่าวคราวความเคลื่อนไหวของฟุตบอลอังกฤษ เป็นต้นว่า การฝึกซ้อมของนักเตะอังกฤษ วิเคราะห์รูปแบบการเล่นของแต่ละทีม ก่อนเปิดฤดูกาล โดยมากจะแปลจากบทความจากนิตยสารฟุตบอลอังกฤษ คือ หนังสือชู๊ด (SHOOT) เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีคอลัมน์ “ดูแข่งถูกหนังอังกฤษ” ในหน้า 15 คอลัมน์นี้จะเปิดเมื่อฤดูกาลแข่งขันฟุตบอลอังกฤษเริ่มขึ้น และจะปิดภายหลังจากการแข่งขันจบ ซึ่งเนื้อหาของคอลัมน์นี้มีบรรยายถึงผลการแข่งขันฟุตบอลอังกฤษ โดยเฉพาะ ฟุตบอล ดิวิชั่น 1 ซึ่งถือว่างัดที่ฟุตบอลขณะนั้น

จากตัวอย่างข่าวกีฬา หนังสือพิมพ์บ้านเมืองที่รวบรวมมาได้ อยู่ในช่วงปี พ.ศ 2518 ตรงกับ ฟุตบอลดิวิชั่น 1 ของอังกฤษ ตุลาคม 1975-1976 ซึ่ง อ.ไฉ่ เขียนรายงานผลอย่างได้ละเอียด โดยทยอยเขียนผลการแข่งขัน ซึ่งมีแข่งทุกวันเสาร์ นับเป็นการบรรยายผลการแข่งขันฟุตบอลต่างประเทศ ที่ละเอียดที่สุดในยุคนั้น อีกทั้ง มีผลการเขียน โดยใช้คำบรรยายสีกลิ่น (color) และรสชาติ (flavor) เป็นการรายงานข่าวกีฬาแบบใหม่ คอลัมน์นี้เป็นจุดขายของหน้ากีฬา หนังสือพิมพ์บ้านเมืองเลขที่เดียว ดังตัวอย่างงานเขียน ของ อ.ไฉ่ ในคอลัมน์ “ดูแข่งลูกหนังอังกฤษ” ในหนังสือพิมพ์บ้านเมือง เป็นการรายงานผลการแข่งขันฟุตบอลอังกฤษ ประจำวันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ 2518 หน้า 15 ดังนี้

“... สักลูกหนังอังกฤษ ระเบิดขึ้นแล้ว หลังจากเจ็บบาเข้าไปหลายเดือน คอลัมน์นี้จึงเปิดขึ้นมาอีก เพื่อบรรยายผลการฟาดแข้ง แบบเข้มข้นและละเอียด ต่อแฟนกีฬาทุกท่าน... การแข่งขันนัดเปิดสนาม เมื่อวันที่ 16 สิงหาคม ในดิวิชั่น 1 มีการฟาดแข้งครบ 11 คู่ ซึ่งผลมีดังนี้ ลีดส์ - แอสตัน วิลล่า การแข่งขันแบบไฟแลบ เพราะทั้งสองฝ่าย มีสโตน์ ดุยแผลก วิลล่า ทีมน้องใหม่ หงประดุ ลีดส์ ในนาทีที่ 7 จากการเตะบั้นของ ลิงค์ตัน พิลลิป จากระยะ 25 หลา ลีดส์ ถูกบิลลี เบรมเนอร์ กัปตันทีมกระชกให้สุดฤทธิ์ และนาทีที่ 27 ปีเตอร์ กอร์เมอร์ ก็กระชกถูกโทมคองคาซัว ดีเสมอ นักเตะลีดส์ สึกคัก วิ่งท่่านทะเลวงประดุวิลล่าแบบไม่เลื่อง นาทีที่ 26 กอร์เมอร์ ก็ตัดลูก จิมมี่ คัมป์ นายทวาร แอสตัน แล้วทีมนำชัยไป 2-1 ...”

จากนั้นวันรุ่งขึ้นและวันต่อๆไป อ.ไฉ่ จะทยอยลงผลการแข่งขันฟุตบอลนัดเปิดสนามที่เหลือจนครบ 11 คู่ และในปีเดียวกันนี้ อ.ไฉ่ ยังรับผิดชอบ คอลัมน์พิเศษ คือ “บนเส้นทางอันยาวนานของ เอฟ เอ คัพ” เป็นการให้ข้อมูลย้อนไปในอดีต เพื่อเป็นฐานความรู้ให้กับผู้อ่านได้ทราบถึงตำนานการแข่งขัน รวมถึงสถิติผลการแข่งขันที่ผ่านมา ดังตัวอย่าง การนำเสนอข่าวฉบับประจำวันวันที่ 22 มกราคม พ.ศ 2518 หน้า 15 ...

“... เหลือเวลาอีกเพียง 3 วัน ก็จะถึงวาระการฟาดแข้ง เอฟ.เอ คัพ รอบที่ที่ทุกคนรอคอย ...25 มกราคม 32 ทีมถูกหั่น ตั้งแต่ ดิวิชั่น 1 ไปจนถึง ดิวิชั่น 4 ตลอดจนถึงทีมสมัครเล่นจะลงสนามหวดกัน ให้กระจุยไปข้างหนึ่ง และหลังจากนั้น 16 ทีมแพ้ ก็จะตกรอบ เป็นบันไดให้อีก 16 ทีม ซึ่งชนะ ย้ำเท้าเข้าสู่ เอฟ.เอ คัพ รอบห้าต่อไป ...เอฟ.เอ คัพ ฟาดแข้งมาแล้ว 93 ครั้ง นับเป็นเวลาร้อยปีขึ้นไป ทีมต่างๆแห่งยุคปัจจุบัน เช่น ลีดส์ ยูไนเต็ด ได้ครองแชมป์เพียงครั้งเดียว ทิวเวอร์ซูกที่ว่าแน่ๆได้แชมป์เพียง 2 ครั้งเท่านั้น ทีมดิวิชั่น 1 ที่ได้แชมป์มากที่สุดคือ นิวคาสเซิล กวาดไปครอง 6 ครั้ง แต่ก็ยังไม่มียอดที่ตูดุติ ทีมที่เป็นเจ้า เอฟ.เอ คัพ จริงๆอยู่ ดิวิชั่น 2 ในปัจจุบันชื่อ

ว่า แอสตัน วิลลา ครองแชมป์ทั้งหมด 7 ครั้ง แต่ เอฟ.เอ คัพ ของอังกฤษ ก็ยังสู้ เอฟ. คัพ ของ สก็อตแลนด์ไม่ได้ แข่งทั้งหมด 88 ครั้ง เซกติก รวมไปถึงครองเสื้อ 23 ครั้ง เป็นเจ้าถูกหนังสือ สก็อตแลนด์ แต่ผู้เดียว...”

ส่วนทุกวันจันทร์ จะเป็นคอลัมน์ “ช.โฮ่ง-ชอคทอง พาทำนุช บนถนนถูกหนังสืออังกฤษ” มีเนื้อที่ ถึงครึ่งหน้ารายละเอียดจะคล้ายกับ คอลัมน์ “ลุยแข่งถูกหนังสืออังกฤษ” เพียงแต่คอลัมน์นี้ มีเนื้อที่ให้เขียนบรรยายบรรยากาศของการแข่งขันมากกว่า รวมถึงวิเคราะห์วิจารณ์ให้ผู้อ่านได้ ติดตามอ่านอย่างจุกใจ ประกอบกับ รวดเร็วกว่า กล่าวคือ แข่งวันเสาร์จะได้ทราบรายละเอียดในวันจันทร์ เข้าไปเพียง 2 วัน ดังเช่น ตัวอย่าง ในวันที่ 27 กันยายน พ.ศ 2518 หน้า 14

“...ศึกถูกหนังสือ คิวรัน 1 อังกฤษประจำคืนวันเสาร์ที่ 25 กันยายน หวดครบ 11 คู่ หงส์ผงาดฟ้า ทิเวอร์ฟุต พลาดท่าพ่าย สลาตีกอง นิวคาสเซิล 0-1 แต่ก็ป็นจำรุ่งเท่า มิคเคิลสโบรซ์ ที่พุ่งขึ้นมาแรง ... แฟนบอลครึ่งแสน 48,861 คน แออัดในสนามเมนโรด เพื่อชม แมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ด กับ แมนเชสเตอร์ ซิตี้ แข่งกันเพียงนาทีที่ 6 “เจ้าถิ่น” ก็ทำประตูได้ เมื่อ เคนนิส เทรธา โผนเข้าโขกถูก จากการส่งถวายพานของ อาสา ฮาร์ทฟอร์ด แต่ แมนฯ ซิตี้ ก็ไม่อาจขยับขังการบุก ได้ตอบอย่างรุนแรงของ “ปีศาจแดง” ได้ กอร์คอน อิกต์ โชว์ฟอร์มเหนือชั้น จำถูกให้ เพื่อนกระทั่งประตูคืนทีเดียว 2 ประตู จาก สตีฟ คอปเปล (นาทีที่ 15) เดวิด แม็คครี (นาทีที่ 25) แม็คครี เป็นสำรองแทน สจ๊วต เบียร์ตัน ซึ่งเจ็บตงไม่ได้ครึ่งหลัง เกอร์รี่ เคต์ ปิดท้ายรายการ ให้ แมนฯ ๓-๑ ชนะไปหายห่าง 3-1...”

จากตัวอย่างสังเกตได้ว่า นอกจากจะให้ข้อมูลผลการแข่งขันแล้ว ช.โฮ่ง ยังพยายาม ถ่ายทอดถึงบรรยากาศการแข่งขันให้ผู้อ่านได้ทราบ ไม่ว่าจะเป็นการบรรยายถึงสภาพสนามที่ แออัดไปด้วยผู้ชม (ครึ่งแสน) หรือ การถ่ายทอดถึงลีลา ในการสังหารประตูของนักเตะ เพื่อให้ ผู้อ่านได้ซึมซับ ความสนุกสนานร่วมกัน

นอกจากนี้ ทุกวันอาทิตย์ ช.โฮ่ง ยังรับหน้าที่เขียน คอลัมน์ “สารคดี พิเศษวันอาทิตย์ โดย ช.โฮ่ง (เจ้าเก่า)” เป็นการรวบรวมเกร็ดที่น่าสนใจของฟุตบอลอังกฤษ นำเสนอให้ผู้อ่านได้รับ ทราบ ดังเช่น ตอน “4 ดาวเด่น ถูกหนังสืออังกฤษ ปี 76 “ เป็นต้น

การที่ ช.โฮ่ง ต้องรับผิดชอบคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษ เป็นประจำเช่นนี้ ทำให้โอกาสที่ ช.โฮ่ง ออกไปตระเวนทำข่าวนอกสถานที่จึงน้อยลงประกอบกับมีนักข่าวที่รับผิดชอบแล้ว

เว้นแต่ ในกรณีที่มีการแข่งขันฟุตบอลนัดสำคัญในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นฟุตบอลชิงถ้วย , ฟุตบอลคิงส์ คัพ ฟุตบอลถ้วย ก. ข. โย่ง จะสวมบทบาท “ผู้สื่อข่าว” รายงานผลการแข่งขันอย่างใกล้ชิด

อาจกล่าวได้ว่า บทบาทนักข่าวกีฬาของ ข.โย่ง ในช่วง 1 ปีต่อมา งานหลักของเขาคือ การแปลและเขียนคอลัมน์ฟุตบอลอังกฤษ ควบคู่ไปกับการรับผิดชอบ ทำข่าวช่วงการแข่งขันฟุตบอลในประเทศทุกรายการ

ในปีเดียวกันนั้น ข.โย่ง ได้มีโอกาสแปลบทความต่างประเทศขายให้กับ ระเบิด โหลทอง แห่งค่ายสยามสปอร์ต พัชธิฯ โดยความเห็นชอบของ สุรินทร์ ถิลาวัฒน์ เท่ากับว่า ข.โย่ง ต้องรับผิดชอบงาน 2 ที่ เวลาในการทำงานจึงต้องหาร 2 กล่าวคือ กลางวัน ข.โย่ง จะรับผิดชอบ ต่องานที่ หนังสือพิมพ์บ้านเมือง จากนั้นในช่วงบ่าย ข.โย่ง จะเข้านั่งแปลบทความที่โรงพิมพ์สยาม สปอร์ตฯ

ปี พ.ศ 2519 นิตยสาร สตาร์ชอว์เกอร์ นิตยสารฟุตบอลรายเดือนได้เปิดตัวอย่างเป็นทางการภายใต้การควบคุมของ ระเบิด โหลทอง ในเริ่มแรก นิตยสาร สตาร์ชอว์เกอร์ มีเนื้อหาฟุตบอลในประเทศและฟุตบอลต่างประเทศ อย่างละครึ่งเล่ม แต่ปรากฏว่าแฟนฟุตบอลนิยมฟุตบอลต่างประเทศมากกว่า จึงปรับเนื้อหา เน้นไปที่ฟุตบอลต่างประเทศ ซึ่งช่วงนั้น ข.โย่ง เป็นหนึ่งใน นักข่าวกีฬา ที่ได้แปลต้นฉบับ ส่งนิตยสาร สตาร์ชอว์เกอร์ เป็นประจำ และในที่สุด ระเบิด โหลทอง จึงได้ชวนให้ ข.โย่ง มาเป็นหนึ่งในทีมงาน นิตยสารสตาร์ชอว์เกอร์ อย่างเต็มตัว

การทำงานใน ค่าย สยามสปอร์ตฯ ชุกนุกเบิก ข.โย่ง ได้สร้างผลงานไว้มากมายโดยเฉพาะงานแปลที่เกี่ยวกับฟุตบอลอังกฤษ ทั้งการรายงานผลการแข่งขันฟุตบอลต่างประเทศ เบื้องหน้าเบื้องหลัง, แปลบทความจากนิตยสารที่สั่งซื้อมาจากต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง “ถูกไม้ถูกหนัง ขอดนักเตะ” ที่อธิบายเทคนิคการเล่นฟุตบอล พร้อมภาพประกอบอย่างชัดเจน ซึ่งได้รับความนิยมนอกจากผู้อ่านอย่างมาก นอกจากนี้ ข.โย่ง ยังรับผิดชอบแปลบทความจากนิตยสารหรือฟ็อกเก็ตบุค ที่ส่งจากต่างประเทศ รวมถึงงานแปลที่เป็นรูปเล่มออกจำหน่าย เช่น เอียน รัช ยอดดาว ซัลโว, เกิดมาเป็นดาวซัลโว เป็นต้น

การทำงานในชุกนุกเบิก ของนิตยสาร สตาร์ชอว์เกอร์ นับเป็นช่วงเวลาที่ ข.โย่ง ได้อ่านข้อเขียน บทความภาษาอังกฤษจำนวนมากทุกวันติดต่อกัน จึงเป็นการเสริมความรู้ได้ซึมซับและ

เข้าใจกลยุทธ์ในเกมลูกหนัง เพื่อถ่ายทอดให้แก่ผู้อ่าน เท่ากับเป็นการเพิ่มพูนความรู้ของตนเอง โดยไม่รู้ตัว

นอกจากนี้ การฝึกฝนในการแปลบทความจากต่างประเทศซึ่งมีส่วนเสริมสร้างให้ ช.โย่ง เป็นนักข่าวกีฬา ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยคุณภาพแล้วยังได้โอกาสในการเป็นผู้สื่อข่าวกีฬา เดินทางไปทำข่าวต่างประเทศ เป็นอีกปัจจัยที่บ่มเพาะให้ ช.โย่ง เป็นนักข่าวที่มีความพร้อมในเวลาต่อมา

2 กันยายน พ.ศ 2519 หรือ 1 ปี หลังจาก ช.โย่ง เข้าอาชีพผู้สื่อข่าวกีฬา ช.โย่ง ได้สัมผัสกับบรรยากาศฟุตบอลอังกฤษถึงถิ่น นับเป็นการเดินทางไปทำข่าวในครั้งแรกของ ช.โย่ง และเป็นยุคแรก ที่ผู้สื่อข่าวไทย เดินทางไปทำข่าวการแข่งขันฟุตบอลอังกฤษถึงสนามแข่ง ซึ่ง ช.โย่ง ได้ใช้ชีวิต ช่วงนี้อย่างคุ้มค่า

ในยุคที่ ช.โย่ง เดินทางไปทำข่าวที่อังกฤษในยุคแรก คือ พ.ศ 2519 ก่อนข้างลำบาก เนื่องจาก ยังไม่มีนักข่าวไทยไปทำข่าวมาก่อน และไม่มีการติดต่อจากต้นสังกัดผ่านสมาคมฟุตบอลอังกฤษ เพื่อขอทำข่าวอย่างเป็นทางการ ช.โย่ง จึงเปรียบได้กับ“นักท่องเทียว” ทัวไปที่ต้องเสียเงินเข้าชมการแข่งขันฟุตบอล แต่เมื่อเข้าไปในสนาม ช.โย่ง จะสวมบทบาทนักข่าวและอีกบทบาทหนึ่ง ต้องคอยบันทึกภาพ เพื่อใช้ประกอบในคอลัมน์ที่ตนเองเขียนอีกด้วย เรียกว่าครบสูตร เป็นทั้งผู้สื่อข่าวและช่างภาพ ซึ่งการเดินทางไปอังกฤษของ ช.โย่ง ในครั้งนี้ ยังถือเป็นการปูทางให้กับนักข่าวในสังกัด ได้มีโอกาสไปประจำอยู่ที่อังกฤษ ในยุคต่อมา ไม่ว่าจะเป็น ธารารุ นพจินดา, สาธิต กรีกุล เป็นต้น

“...ผมได้ไปเจอประสบการณ์ต่างๆ เหมือนเป็นรุ่นแรก รุ่นบุกเบิกเพราะเมื่อก่อนยังไม่มีใครไปอังกฤษ แล้วผมไปดูของผมนะ ผมไปอยู่เดือนหนึ่ง ติดต่อน้องสาวเพื่อนก็ไปอยู่กับเขา...ผมก็ชอกแซกไปคนเดียว ไปดูบอลคือตอนนั้นผมดูบอล...แล้วผมดูหนัง ดูละครด้วย แต่ดูบอลต้องขึ้นเหนือต้องได้ไปดู...มันมาก...” (เอกชัย นพจินดา, แพรวสุดสัปดาห์, พงศกัณธ 2532 :100)

ชีวิตความเป็นอยู่ ต้องช่วยเหลือตัวเอง จัดตารางให้กับตัวเอง เริ่มจากซื้อหนังสือพิมพ์เพื่อดูว่ามีฟุตบอลคู่ใดที่น่าสนใจและแข่งที่สนามไหน เดินทางอย่างไรทั้งที่มาอังกฤษครั้งแรกแน่นอนว่า ช.โย่ง ไม่ทราบว่ สนามนั้นๆตั้งอยู่ที่ใด สิ่งที่ได้ก็คือถามจากชาวอังกฤษ ดังตัวอย่าง

งานเขียนของ อ.ไฉ่ คอถัมภ์ อ.ไฉ่ บุกลอนคอน ในนิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 15 พ.ศ 2519
หน้า 17 ดังนี้

“...วันเสาร์ ฟูตบอลอังกฤษมีแข่ง ผมก็ต้องไปดู ผมเอาหนังสือพิมพ์มาวางหน้ากีฬา อ่านก็เจอข่าวกีฬาที่ดีที่สุด คือ สเปอร์ส กับลิเวอร์พูล ... สนามสเปอร์ส นั้นชื่อ ไวท์ ฮาร์ท เคน ผมก็ไม่ว่าอยู่ที่ไหนเช่นกัน จึงต้องเปิดแผนที่หาทางกันเป็นการใหญ่พร้อมกับถามผู้คนไปเรื่อยจนในที่สุดผมก็ทราบว่า จะไปสนาม ดูฟูตบอลวันนี้ได้สะดวกที่สุดทางรถไฟใต้ดินเช่นเคย...”

ทักษะแรกที่จำเป็น ในการใช้ชีวิตนักข่าวไทย ในต่างแดนรุ่นแรกๆ คือการแสวงข่าวสารความรู้ต่างๆด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะจากแหล่งใดก็ตาม เพราะสิ่งที่ได้มาคือส่วนหนึ่งของ “งาน” สำหรับ อ.ไฉ่ มักจะไม่ถือว่าการเข้าชมฟูตบอลเป็นการทำงานเท่าใดนัก เพราะเขามักจะรู้สึกสนุกตื่นตาตื่นใจกับเกมการแข่งขันที่อยู่ตรงหน้าและกับสิ่งใหม่ๆที่ได้พบเจอ ดังนั้น การถ่ายทอดข้อความในงานเขียนของ อ.ไฉ่ จึงเต็มไปด้วยสีสันและจินตนาการ

แต่ละวันนอกจากที่ อ.ไฉ่ จะไปชมการแข่งขันฟูตบอลตามสนามต่างๆแล้ว เขายังไม่ลืมที่จะเก็บบรรยากาศ เกร็ดความรู้ฝากผู้อ่าน ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศของกองเชียร์ชาวอังกฤษ การเดินทาง ชีวิตนักเตะอังกฤษ มีความเป็นอยู่อย่างไร อ.ไฉ่ จับประเด็นที่น่าสนใจเล่าสู่ผู้อ่านเปรียบเสมือนไกด์พาเที่ยวเฉยๆ นับเป็นรูปแบบใหม่ในการรายงานข่าวกีฬา ซึ่งต่างจากเนื้อหาที่พบในหนังสือกีฬาทั่วไป ที่มีแต่เพียงรายงานผลการแข่งขัน ดังเช่น งานเขียนของ อ.ไฉ่ คอถัมภ์ อ.ไฉ่ บุกลอนคอน ในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 22 พ.ศ 2520 หน้า 13

“...สองครั้งที่ผมเข้าไปนั่งชมฟูตบอลในอัฒจันทร์ด้านมัทธังคา ซึ่งเป็นด้านหลักที่ราคาค่าชมแพง ผมจะรู้สึกไม่ค่อยสนุก เพราะต้องนั่งเรือบร้อช เวลามีการยิงประตูกันหวาดเสียวก็ได้แต่ทำเสียง ฮือ..ฮือ..ฮือ แล้วก็นั่งปรบมือเท่านั้นจะกระโดดแหกปาก เจี้ยวจ้าวไม่ค่อยได้ เพราะคนดูด้านอัฒจันทร์มีหลังคานี้อยู่ในระดับผู้ดี เรียบร้อยอยู่สักหน่อย แต่ก็ไม่น่ามีบางคนคิดใจออกถึงออกค่างเหมือนกัน ซึ่งก็จะถูกคนข้างเคียงมองเป็นจุดสนใจ ดังนั้น การชมฟูตบอลอังกฤษถ้าจะให้สนุกก็ควรจะไปชมทางอัฒจันทร์ด้านหลังประตู ซึ่งฮือดู เพราะที่ตรงนั้นคุณสามารถจะเฮฮา กระโดดโห่ร้องแหกปากได้เต็มที่ ไม่ต้องไปเกรงอกเกรงใจใคร...”

1 เดือนเต็มที่ อ.ไฉ่ ไปเยือนอังกฤษในฐานะผู้สื่อข่าวไทย นับเป็นประสบการณ์ที่มีค่า ชื่นชมบรรยากาศ ความสนุกสนานของเกมลูกหนังอังกฤษ ถึง 5 คู่ด้วยกัน คือ

1. ฟุตบอลดิวิชั่น 1 อังกฤษ ระหว่าง ลิเวอร์พูล กับ โคเวนทรีซิตี วันที่ 4 กันยายน พ.ศ 2519
2. ฟุตบอลมิตรภาพ ระหว่าง อังกฤษ กับ ไอร์แลนด์ วันที่ 8 กันยายน พ.ศ 2519
3. ฟุตบอลดิวิชั่น 1 อังกฤษ ระหว่าง สเปอร์ส กับ ลีดส์ วันที่ 11 กันยายน พ.ศ 2519
4. ฟุตบอลดิวิชั่น 1 อังกฤษ ระหว่าง แมนเชสเตอร์ ซิตี้ กับ แมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ด วันที่ 25 กันยายน พ.ศ 2519 (ชมทพการแข่งขันทางโทรทัศน์ ในรายการ แมตช์ ออฟ เดอะ เคย์)
5. ฟุตบอลดิวิชั่น 1 อังกฤษ ระหว่าง อาร์เซนอล กับ ควีนส์ปาร์ก วันที่ 2 ต.ค พ.ศ 2519

อีก 2 ปี ต่อมาในปี พ.ศ 2521 อ.ไฉ่ มีโอกาสไปชมการแข่งขันฟุตบอลที่ประเทศอังกฤษ เป็นครั้งที่ 2 โดยส่งต้นฉบับกลับไปมาลง นิตยสาร สตาร์ชอว์กเกอร์ ในคอลัมน์ “อ.ไฉ่ บุกลอนดอน ติดตามฟุตบอลอังกฤษ” การทำงานของ อ.ไฉ่ ก็ยังคงเป็นไปในรูปแบบเดิมคือติดตามข่าวสารจากหน้าหนังสือพิมพ์ ดูว่ามีการแข่งขันฟุตบอลคู่ใดที่น่าสนใจ แข่งสนามใด จากนั้นวางแผนการเดินทาง แต่สิ่งที่แตกต่างคือ การไปอังกฤษครั้งนี้ อ.ไฉ่ ได้มีโอกาสติดตามทำข่าวของ 2 นักฟุตบอลทีมชาติไทย คือ ชัชชัย พหลแพทย์และ สราวุธ ประทีปะภรชัช ซึ่งเดินทางมาฝึกอยู่ที่อังกฤษก่อนหน้านี้ ทำให้การเขียนอังกฤษครั้งนี้ นอกจาก อ.ไฉ่ จะได้มีโอกาสชมฟุตบอลนัดสำคัญแล้ว อ.ไฉ่ มีโอกาสได้เข้าชมทีมฟุตบอลอังกฤษ ฝึกซ้อมอย่างใกล้ชิด ไม่ว่าจะเป็นทีมฟูแล่ม , อาร์เซนอล ทำให้ อ.ไฉ่ ได้เรียนรู้เทคนิคการเล่น และการฝึกซ้อม เขียนถ่ายทอดให้ผู้อ่านอย่างจุใจ ดังตัวอย่าง โปรแกรมการ ฝึกซ้อมของนักเตะสโมสร อาร์เซนอล คู่มืทีมโดย ดอน ฮาว ที่ อ.ไฉ่ เขียนในนิตยสารชอว์กเกอร์ ฉบับที่ 42 พ.ศ 2521 หน้า 12 ...

“...ที่ผมชอบคือ ฮาว มีเทคนิคการฝึกไม่ให้ทุกคนเบื่อ โดยปล่อยให้ฝึกทำที่แหวกแนวออกไปบ้างเช่น จับคู่กัน แล้วทำท่าแอ็บหมัดโต้กันอย่างสนุกสนาน จากนั้นก็มีการกระโดดขึ้นปะทะกันกลางอากาศ โดยเอาตัวด้านใดด้านหนึ่ง เข้าไต่กัน ดอน ฮาว บอกว่า วิธีนี้ให้นักภาพว่า มีลูกบอลอยู่กลางอากาศ และกระโดดขึ้นคล้ายกับว่า เราโหม่งลูกให้ตัวขึ้นไปชนกันข้างบน จากนั้น นิด ก็สั่งให้เล่นถึงชิงบอล โดยแบ่งนักเตะออกเป็น กลุ่มละ 6 คน ...”

รูปแบบการเขียนคอลัมน์ “อ.ไฉ่ บุกลอนดอน ดูฟุตบอลอังกฤษ ตอนที่ 2” ยังคงมีลีลาเช่นเดิมคือบรรยายเกมการแข่งขัน ประกอบกับ ถ่ายทอดประสบการณ์ที่ได้เจอ ซึ่งมักจะอยู่ในเกมถูกหนึ่งเสียส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นการอธิบายถึงเกมการเล่นของแต่ละทีม ข้อได้เปรียบ เสียเปรียบ เทคนิคการเล่นของนักเตะในทีม รวมถึงถ่ายทอดประสบการณ์ จากที่ได้ชมการฝึกซ้อมของนักเตะในสโมสรต่างๆ มีเทคนิคในการฝึกอย่างไร เป็นการถ่วงถักถึงแก่นฟุตบอลอังกฤษจริงๆ ดังที่ได้ยกตัวอย่างการฝึกซ้อมข้างต้น เป็นการแสดงให้เห็นถึงการเข้าถึงนักเตะชื่อดัง ได้กระทบไหล่โค้ช

ผู้จัดการทีมระดับแนวหน้ามาแล้วจริงๆ นับว่า การเดินทางไปอังกฤษครั้งที่ 2 ของ ฮ.โฆ่ง จะเป็น การเข้าถึงข้อมูลได้มากกว่า เช่น เข้าสัมภาษณ์ใกล้ชิดกับนักเตะชื่อดัง สามารถบอกเล่าถึงเทคนิคการเล่นได้อย่างละเอียดละออ เป็นต้น ต่างจากการเดินทางไปอังกฤษครั้งแรกเน้นหนักไปที่ เกร็ดความรู้ เนื่องจากเหตุการณ์ที่ได้เจอเจอ ล้วนเป็นสิ่งแปลกใหม่

จากการเยือนอังกฤษ ครั้งที่ 2 ของ ฮ.โฆ่ง เป็นระยะเวลา 1 เดือน ได้มีโอกาสติดตามชม การแข่งขันฟุตบอลทั้งหมด 5 นัด คือ

1. ฟุตบอลดิวิชั่น 1 อังกฤษ ระหว่าง ควินส์ปาร์ก กับ นีอิตคิงแฮมฟอร์ด วันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ 2521
2. ฟุตบอลลีกคัพ รอบที่ 3 ระหว่าง อาร์เซนอล กับ เชลซี วันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ 2521
3. ฟุตบอลดิวิชั่น 1 อังกฤษระหว่าง แมนเชสเตอร์ ซิตี้กับลิเวอร์พูล วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ 2521
4. ฟุตบอลดิวิชั่น 1 อังกฤษระหว่างแมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ดกับอาร์เซนอลวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ 2521
5. ฟุตบอลโลกรอบคัดเลือกระหว่างอังกฤษกับอิตาลี วันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ 2521

ชีวิตการเป็นผู้สื่อข่าวในอังกฤษของ ฮ.โฆ่ง นอกจากที่จะต้องชมฟุตบอลแล้ว กิจกรรมที่ ฮ.โฆ่ง มักจะไม่พลาด คือ ชมรายการกีฬาทางโทรทัศน์ ซึ่งมีรายการประจำอยู่ 2-3 รายการ ฮ.โฆ่ง ในฐานะแฟนกีฬาฟุตบอลตัวยง ย่อมไม่พลาด เพราะนอกจาก จะได้ทบทวนความทรงจำหลังจากที่ได้ไปชมในสนามจริงแล้ว ในบางกรณี ที่ไม่สามารถไปชมที่สนามได้ เนื่องจากติดปัญหาเรื่อง การเดินทาง ฮ.โฆ่ง ก็ต้องมานั่งเฝ้าหน้าจอโทรทัศน์ ติดตามจากรายการกีฬาต่างๆ ที่มีการถ่ายทอดสดหรือบันทึกการแข่งขันไว้ให้ได้ชม

ฮ.โฆ่ง ได้เขียนถึงเรื่องนี้ในคอลัมน์ ฮ.โฆ่ง นกลอนคอนดูฟุตบอลอังกฤษ ในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 15 ปี พ.ศ 2519 หน้า 14 ถึงรายการกีฬาในประเทศอังกฤษ เปรียบเทียบกับประเทศไทยในยุคนั้น สะท้อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับกีฬานบ้านเราในช่วง พ.ศ 2519 ยังไม่มากนัก

“...เป็นที่น่าสังเกตว่า ในต่างประเทศรายการกีฬาได้รับความนิยชมจากผู้ชมเป็นอันมาก ไม่ว่าจะเป็น สหรัฐอเมริกาหรืออังกฤษ รายการทีวีของเขาจะเสนอข่าวกีฬารวดเร็วทันใจ

โดยเฉพาะฟุตบอลอังกฤษ จะมีรายการ “แมทช์ ออฟ เดอะ เดย์” (MATCH OF THE DAY) ทุกๆวันเสาร์ เวลาตัก 3 ทุ่ม ซึ่งจะนำเทปบันทึกภาพการแข่งขันฟุตบอลคู่คู่เคียดในวันนั้น 2 คู่ โดยไม่ซ้ำกัน ...สำหรับฟุตบอลสมัครเล่นระดับชาติ ถึงแม้ เขาจะไม่ถ่ายทอดสดจากสนามในกรณีที่เกิดวิวคนจะไม่ไปดู แต่เขาก็จะบันทึกเทปโทรทัศน์ไว้ และนำออกแพร่ภาพทันที หลังจากฟุตบอลเลิก ผมยังเสียใจไม่หาย ฟุตบอลคาราทางไทยทีวีช่อง 9 มีอันต้องเลิกไปทุกๆที่ผู้ชมเป็นหมื่นๆคน ติดตามชมรายการนี้อยู่...”

นอกจากนี้ ในปีเดียวกัน ฮ.ไช่ ได้มีโอกาส ไปทำข่าวฟุตบอลโลกเป็นครั้งแรก ถือเป็นสุดยอดปรารถนาของผู้สื่อข่าวกีฬา คือ ฟุตบอลโลกที่ประเทศสเปน ปี 1982 (พ.ศ 2525) เป็นเวลากว่า 1 เดือน เดินทางพร้อมกับช่างภาพคู่ใจ ชัชเวช เวชวิศิษฎ์ ซึ่งกลายเป็นเพื่อนรักของ ฮ.ไช่ ในเวลาต่อมา ได้เล่าถึงประสบการณ์การทำงานร่วมกันว่า...

“ฟุตบอลโลกที่สเปน เป็นการทำข่าวการแข่งขันครั้งใหญ่ที่สุด ที่ทำร่วมกันมาเราต้องแพนกันว่า ต้องไปที่ไหน สนามบินไหน เพราะฟุตบอลโลก เคะกันหลายสนาม ต้องเดินทางทั้งทางรถไฟ เครื่องบิน ช่วงนั้นสนุกมากกว่าไม่ได้คิดว่าลำบากอะไร มีเหมือนกันที่ต้องอดหลับอดนอนไปทำข่าวต้องค้างคืน เปลี่ยนรถไฟ ตกเครื่องบินบ้าง หารถแท็กซี่กลับไม่ได้บ้าง”

การทำข่าวระดับฟุตบอลโลก แน่แน่นอนว่า การทำงานทุกอย่างต้องเป็นระบบ เมื่อไปถึงสนามแข่งขัน นักข่าวต้องไปประจำอยู่ในที่ซึ่งคณะกรรมการจัดการแข่งขันจัดไว้ให้ ส่วนช่างภาพ จะได้รับอนุญาตให้อยู่ในบริเวณสนามที่จัดไว้ เมื่อการแข่งขันจบลง คณะกรรมการจัดการแข่งขันจะเปิดห้องแถลงข่าวให้ ผู้สื่อข่าวได้ซักถามถึงผลการแข่งขัน โอกาสที่จะเข้าถึงนักเตะดังๆ น้อยมาก เนื่องจาก ระบบระเบียบค่อนข้างรัดกุม ส่วนลักษณะการทำงานของ ฮ.ไช่ จะอาศัยการจดจำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเก็บรายละเอียดให้ได้มากที่สุด ประกอบกับข้อมูลที่มีอยู่ในสมอง ชัชเวช เวชวิศิษฎ์ ได้กล่าวเสริมถึงเรื่องนี้ ดังนี้ ...

“ไช่ จะใช้จดโน้ตนิดหน่อย ไม่ก็คำ แต่ก็เขียนออกมา ไช่ค่อนข้างมีสไตล์เป็นฝรั่ง เพราะนักข่าวฝรั่งไม่ค่อยเหมือนนักข่าวไทย ความคิดของไช่ การทำงานเขาเป็นหนังสือพิมพ์ฝรั่ง ไม่ใช่แปลอย่างเดี๋ยวนั้น แต่นักข่าวไทย ถ้าไปทำข่าวฝรั่งจะ ไม่มีข้อมูล แต่เขาสามารถ ประสานข้อมูลที่มืออยู่เขียนข่าวออกมาได้โดยไม่ต้องมานั่งแปลมากนัก”

อาจกล่าวได้ว่า การทำงานในฐานะนักข่าวไทยในต่างแดนของ อ.ไฉ่ ที่ว่าเป็นสไตล นักข่าวฝรั่งนั้น หมายถึง การทำงานที่มีระบบ ระเบียบ ประกอบกับการทำข่าวของ อ.ไฉ่ ซึ่งไม่เพียงแต่อาศัยการ “ถอดความ” จากบทความตามหนังสือพิมพ์ แต่ อ.ไฉ่ นำข้อมูลที่เขาสัมผัสได้จากสนามแข่งขัน ประสานกับข้อมูลที่มีอยู่ในสมองและนำข้อมูลบางส่วน ที่น่าสนใจจากหนังสือพิมพ์มาประกอบ ซึ่งผลงานที่ออกมา จะไม่ใช่การแปลเป็นหลัก

3 ปี ที่ อ.ไฉ่ ได้เข้าสู่อาชีพ นักข่าวกีฬา ที่ต้องทำหน้าที่ ทั้งทำข่าว และแปลข่าวกีฬา บทความจากต่างประเทศมากมายนับไม่ถ้วน รวมถึงโอกาสในการไปทำข่าวยังต่างประเทศ หลายต่อหลายครั้ง ถือเป็น การสร้างสมประสบการณ์ความรู้ในศาสตร์ฟุตบอลลึกซึ้งยิ่งขึ้น

การทำงานในสาขานี้ หลักสำคัญที่ อ.ไฉ่ ได้ยึดถือปฏิบัติ มีอยู่หลายประการด้วยกัน ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากงานเขียนของ อ.ไฉ่ ที่ผ่านมา ทั้งจากหนังสือพิมพ์บ้านเมืองและนิตยสาร สตราซอคเกอร์ ประกอบกับ การสัมภาษณ์ผู้ที่ทำงานใกล้ชิด อ.ไฉ่ ในช่วงเวลาดังกล่าวประมวลออกมาได้ดังนี้คือ

(1.1.2) หลักการทำงานในฐานะ “ผู้สื่อข่าวกีฬา”

อ.ไฉ่ อาศัยทักษะซึ่งถือเป็นคุณสมบัติที่สำคัญในการทำงานผู้สื่อข่าวกีฬา 2 ประการด้วยกัน คือ

(i) คุณสมบัติทางวิชาชีพ อันได้แก่ คุณสมบัติที่นักข่าวกีฬาพึงมี ทั้งในแง่ทักษะด้านกีฬา การสื่อข่าว การพบปะแหล่งข่าว, การวางตัว, การได้มาซึ่งข่าวที่มีคุณค่าและถูกต้อง และการเขียนข่าว โดยแบ่งคุณสมบัติ 2 ประเภท คือ

(ก) ด้านการสื่อข่าว ประกอบด้วยคุณสมบัติต่อไปนี้

- (1) มีสัมมาคารวะเคารพผู้อาวุโส
- (2) กล้าซักถาม
- (3) ช่างสังเกต-จดจำ

(ข) ด้านการเขียนข่าว ประกอบด้วยคุณสมบัติต่อไปนี้

- (1) ความถูกต้อง

- (2) เขียนข่าวให้สนุก
- (3) ทำงานรวดเร็ว
- (4) เป็นกลาง

(ii) คุณสมบัติส่วนตัวคือ อุปนิสัยที่ช่วยเสริมในด้านการทำหน้าที่ ผู้สื่อข่าวกีฬา ช่วยให้การปฏิบัติงาน สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ประกอบไปด้วยคุณสมบัติที่สำคัญดังนี้

- (1) อ่านมากศึกษาให้รู้จริง
- (2) รักงาน-รักกีฬา

ต่อไปนี้จะกล่าวถึงคุณสมบัติทางวิชาชีพสื่อมวลชนของ ช.ไย่ง ในฐานะผู้สื่อข่าว มีรายละเอียดดังนี้

(i) คุณสมบัติทางวิชาชีพสื่อมวลชน

การวิเคราะห์ถึง หลักการทำงานของ ช.ไย่ง ในหน้าที่นักข่าวกีฬา โดยการพิจารณา จากคุณสมบัติทางวิชาชีพ ตามกรอบแนวคิดทฤษฎีที่ได้กล่าวมาแล้ว ในบทที่ 2 จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ด้านการสื่อข่าว และ ด้านการเขียนข่าว มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(ก) ด้านการสื่อข่าว

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในงานเขียนของ ช.ไย่ง ในสื่อสิ่งพิมพ์ที่ผ่านมานี้ ไม่ว่าจะเป็น หนังสือพิมพ์บ้านเมือง, นิตยสารสตาร์ชอคเกอร์, หนังสือพิมพ์สยามกีฬารายวัน ประกอบกับการ ศึกษาข้อมูลจากผู้งานใกล้ชิด พบว่า ช.ไย่ง มีหลักการทำงาน ด้านการสื่อข่าวที่สำคัญดังนี้

(1) มีสัมมาคารวะเคารพผู้อาวุโส

การเป็นผู้สื่อข่าวกีฬา ถึงแม้ว่าหน้าที่หลัก คือ การรายงานผลการแข่งขันกีฬาประเภท ต่างๆจากสนามแข่งก็ตาม ทว่าการพบปะกับแหล่งข่าว ถือเป็นอีกหนทางหนึ่ง ที่จะทำได้ข่าว และในฐานะที่ ช.ไย่ง ซึ่งถือเป็นนักข่าวที่เด็กที่สุดในยุคนั้น ก็มักได้รับความเมตตา จากแหล่งข่าว รวมทั้งนักข่าวรุ่นพี่เสมอ เนื่องจาก การวางตัวที่ยึดหลัก อ่อนน้อมถ่อมตน มีสัมมาคารวะ ยิ้มแย้ม

แจ่มใส ซึ่งคุณสมบัตินี้ อ.ไช่ ได้รับการปลูกฝังจนคิดเป็นนิสัย ตั้งแต่ครั้งเรียนที่วชิราวุธวิทยาลัย จบจนเข้าสู่สังคมของการทำงาน อ.ไช่ จึงได้รับความเมตตาจากผู้ใหญ่ในวงการกีฬา เมื่อเป็นเช่นนั้นบรรยากาศในการทำงานเป็นไปอย่างราบรื่น

“การพูดคุยกับแหล่งข่าว มีหลักมีเกณฑ์ดีพูดคุยกับผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ก็เป็นกันเองเขามีความอ่อนน้อม ผู้ใหญ่ก็เอ็นดู” (มนตรี ชื่นสินธุว, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2541)

อ.ไช่ มีบุคลิกที่เป็นเอกลักษณ์ประจำตัว คือ เป็นคนที่ยิ้มแย้มแจ่มใส อารมณ์ขันและมีสัมมาคารวะ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ อ.ไช่ เป็นที่รักของคนได้รู้จักเขาผู้นี้

“มองไช่ครั้งแรกมันเกิดความเมตตาขึ้นมาทันที ไช่เขาเป็นคนแปลก หน้าเขาจะยิ้มจะว่าอย่างไรก็ยิ้ม เขามาถึงก็ยกมือไหว้ เขายิ้มตลอด” (สุรินทร์ ติลาวัดน์, สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2541)

ความสัมพันธ์ระหว่าง “แหล่งข่าว” (sources) หรือผู้ใหญ่ในวงการกับผู้สื่อข่าวกีฬาในชุดสมัยของ อ.ไช่ เทียบกับปัจจุบัน มีสิ่งที่แตกต่างกัน คือ “ผู้สื่อข่าวกีฬาในชุด อ.ไช่ จะมีความเป็นกันเองและใกล้ชิดกับ แหล่งข่าวมากกว่า เป็นเพราะผู้ใหญ่ในวงการกีฬา และนักข่าวสาขากีฬานั้น ยังมีไม่มากนัก เห็นหน้าค่าตา กันเป็นประจำนอกจากนี้ ยังมีกิจกรรมที่สร้างสายสัมพันธ์อันดีระหว่างทั้งรุ่นที่นักข่าว และผู้ใหญ่ในวงการกีฬา นั่นคือ การแข่งขันฟุตบอล โดย อ.ไช่ ซึ่งอยู่ในทีมผู้สื่อข่าวกีฬาน้องใหม่ได้มีโอกาสเข้าร่วม แข่งขันด้วย

“... ตอนนั้น ผมกับไช่เป็นนักข่าวที่เด็กที่สุด ได้สัมผัสทั้งการทำงาน การใช้ชีวิตของนักข่าวรุ่นเก่า ทำให้เราได้เรียนรู้อะไร จากประสบการณ์มากมาย ที่ไม่มีการสอนในมหาวิทยาลัย แก้วเรา ก็ใช้สิ่งนั้นเป็นพื้นฐานของวิชาชีพของเราในเวลาต่อมา และสนามฟุตบอลที่เราเล่นในทีมผู้สื่อข่าวกีฬาที่แหละ ที่เราได้รับความผูกพัน และเอ็นดูจากนักข่าวกีฬารุ่นที่เสมอมาในตอนนั้น...” (ชอคทอง, สยามกีฬา, 27 พฤษภาคม 2540:5)

นอกจากนี้ มนตรี ชื่นสินธุว ช่างภาพรุ่นพี่ของ อ.ไช่ ช่วงที่ทำงานหนังสือพิมพ์บ้านเมือง ได้ตั้งข้อสังเกต เรื่องความสัมพันธ์ของผู้สื่อข่าวกีฬา กับแหล่งข่าวในชุดนั้นว่า...

“ผู้ใหญ่มาก่อนเป็นกันเองไม่เหมือนเดี๋ยวนี้นี้ เมื่อก่อนเขามีเมตตา ถ้าเป็นนักข่าวก็ จะถามสารทุกข์สุขดิบ นักข่าวเองก็ยกมือไหว้ อ้อมแอ้มทักทาย คือตอนนั้นก็พายังไม่เป็นธุรกิจ ก็พาคือกีฬา” (มนตรี ชื่นสินธุว, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2541)

ดังนั้น การวางตัวเป็นผู้มีสัมมาคารวะ เคารพผู้อาวุโสเฉกเช่น อ.ไฉ่ ได้ยึดถือปฏิบัติจน นับเป็นแบบอย่างที่ดี ในแง่ของคุณสมบัติของนักข่าว กล่าวคือ เมื่อเรายุกสัมพันธ์อันดีกับ แหล่งข่าวแล้ว ความร่วมมือก็จะเกิด ดังที่ ครุณี หิรัญรักษ์ (2537:44) ได้สรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

...การรู้แหล่งข่าว (sources) เป็นสิ่งที่นักข่าวจะต้องคำนึงถึงมากที่สุด เพราะจะเป็นแหล่ง ที่จะได้ข่าวได้ข้อเท็จจริงมารายงานข่าว การติดต่อกับแหล่งข่าวโดยตรงจะทำให้นักข่าว เพิ่มความสัมพันธ์ระหว่างแหล่งข่าวกับตัวนักข่าวเองโดยที่นักข่าวจะได้รับความร่วมมือความ ไว้วางใจ และความช่วยเหลือในการหาข้อมูล

สุภา ศิริमानนท์ (2538:66) นักหนังสือพิมพ์อาวุโสได้ให้ข้อคิดในเรื่องการวางตัวของ นักหนังสือพิมพ์ว่า

...เพื่อประโยชน์ในงานของคนนั้น นักหนังสือพิมพ์จะรู้สึกลงใจได้อย่างหนึ่งว่า คนจำเป็นต้องรู้จักเผชิญหน้ากับบุคคลจะต้องสุภาพอ่อนน้อมในทุกๆที่และทุกๆสถานที่ พุดจาขาก็คือจะต้องมีมารควิธีในทางที่จะทำให้คนรักคนชอบเพราะว่าบรรดาผู้ที่ไปติดต่อกับคนนั้น อาจจะมีมากคนที่พร้อมจะให้ข้อมูลชี้แจงตามที่เรารวบรวม คุณสมบัติ 2 ประการที่จะ ช่วยได้ดี ก็คือต้องมีกิริยาวาจาอ่อนน้อมต่อเขาอย่างหนึ่ง และอีกอย่างหนึ่ง ต้องเป็นคนอารมณ์เย็น หรือเป็นคนขบขันง่ายต่อทุกสิ่งในบางโอกาส

กรณีของความสัมพันธ์กับแหล่งข่าวสำหรับ อ.ไฉ่ รวมถึงนักข่าวกีฬาในยุคนั้นแล้ว ก่อนข้างจะมีความใกล้ชิดสนิทสนม ให้ความเคารพเปรียบเสมือน“ญาติผู้ใหญ่” สังเกตได้จากระดับความใกล้ชิดของ อ.ไฉ่ กับผู้ใหญ่ในวงการกีฬา คือ พล.ต.ท. คอศักดิ์ ชมนาค นายกศมาคมฟุตบอลฯขณะนั้น ที่อ้างถึงในคอลัมน์ อ.ไฉ่ บุคคลอนคอน คูฟุตบอลอังกฤษ ฉบับที่ 36 พ.ศ 2520 ไว้ว่า

“... เซอร์ เร้าส์ พอรู้ว่า สราวุธ กับรัชชัย มาจากเมืองไทย โคซงค่อ (พล.ต.ท. คอศักดิ์ ชมนาค) ฝากฝังมาก็คบมือหัวร่อว่า แล้วบอกว่าจะสบายมากจะจัดการให้ทุกอย่าง เซอร์ เร้าส์

ให้ ทรารูธ และซัชซัย ไปพบกับ มร.เทย์เลอร์ ซึ่งดาคนนี้กว้างขวางมากในวงการฟุตบอลอังกฤษ แลเมยังเป็นเพื่อนรักกับลุงค่ออีกตามเคย ซึ่งลุงค่อก็ฝากจดหมายมาถึง มร.เทย์เลอร์ คนนี้ เช่นกัน..."

ดังนั้น การมีสัมมาคารวะ เคารพผู้อาวุโส จึงนับเป็นคุณสมบัติที่นักข่าวกีฬาและนักข่าวทุกคนพึงมี เพราะทำงานด้านสื่อสารมวลชน ต้องพบปะคนมากหน้าหลายตา การยึดหลักดังกล่าวจะเป็นผลดีแก่ผู้ปฏิบัติ คือทำให้จะได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี

(2) กล้าซัก-กล้าถาม

หลักการเป็นนักข่าวกีฬาที่ อ.ไย่ง ยึดถือปฏิบัติและปลูกฝังให้กับรุ่นน้องนักข่าวกีฬาตลอดมา คือต้องมีความกล้าอยู่ในตัว อย่างแรก คือ กล้าถาม กล้าซักประเด็นที่เราต้องการทราบ เพื่อให้ได้ข่าวที่มีคุณภาพ ถ้านักข่าวไม่มีปาก เขาแค่จดตาม ถือว่าเป็นนักข่าวที่ดีไม่ได้

"พี่ไย่งบอก ให้ใจกล้า ให้กล้าซักกล้าถาม กล้าที่จะเขียนและกล้าที่จะยอมรับ นี่คือการกล้า เพราะว่าแหล่งข่าวแต่ละคนไม่ต้องการให้ใครเขียนค่าตัวเอง แต่ในขณะที่เคียวกันข่าวมันก็มีทั้ง แจ่มบวกและลบ เพราะฉะนั้น นักข่าวใหม่ๆเขาบอกต้องกล้าถาม ได้ข่าวถูกต้องไม่ถูกต้องอย่างไร เราเป็นคนที่ต้องถามเอาความจริงมาให้ได้ บางทีถ้ามันเป็นเรื่องที่เกิดผลลบต่อเขาจะไม่ค่อยตอบ ก็ต้องกล้าเหย้าให้เขาตอบ แต่ต้องถามให้เขะที่สุด นี่คือการของกล้า" (ปราชญ์ ไชยคำ, ทัมภาษณ์ 13 กุมภาพันธ์ 2541)

แนวคิดที่สอดคล้องกับหลักการทำงานของ อ.ไย่ง คือ กล้าที่จะถาม เพื่อก่อให้เกิดเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ หรือข้อเท็จจริงที่แปลกใหม่ ดังนี้คือ

...ข้อเสนอแนะอีกประการหนึ่ง ที่นักข่าวพึงกระทำคือ คนเองต้องมีความกล้าทอในการถามคำถามที่จะทำให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้คิด, ได้แสดงความคิดเห็น, ได้โต้แย้ง เพื่อว่าไม่เพียงแต่นักข่าว จะรู้ถึงที่ที่ต้องการจะรู้เท่านั้น แต่นักข่าวเองก็อาจจะได้เนื้อหาสาระ และประโยชน์ตลอดจนข้อเท็จจริงที่แปลกใหม่ตามมาจากด้วย (ครุณี หิรัญรักษ์, 2538:66)

E.H.Butler ได้แนะนำนักข่าวใหม่ในหนังสือ Introduction to Journalism (ทบ.,ผู้แปล, 2509:4) ว่า

...ความขี้อายอาจจะกำจัดไปได้ยากสักหน่อย แต่ก็ไม่เป็นประโยชน์แก่นักข่าวใหม่เลย นักข่าวต้องมีความกล้าและมีความเชื่อมั่นในตนเอง และต้องปลูกฝังความกล้าและความเชื่อมั่นในตนเองให้มากยิ่งขึ้น

คนที่สนิทคุ้นเคยกับ อ.ไย่ง จะทราบว่าเขามักจะไม่เก็บความสงสัยใดๆ เมื่อไม่ทราบหรืออยากูรู้เรื่องใดเขาจะถามโดยไม่อาย นับเป็นคุณสมบัติที่ไม่เพียงแต่นำมาใช้ดีกับ “นักข่าว” แต่กับชีวิตจริง อ.ไย่ง ก็ยึดถือปฏิบัติเช่นกัน

“เขาเป็นคนที่ศึกษาตลอดเวลา ถามเยอะมาก อะไรที่เขาไม่รู้ เขาสนใจ เขาจะถามทำไม เขาแคงตัวอย่างนี้ ทำไมทานไวน์ขาว กับอันนี้ ทำไมทานไวน์แดงกับอันนั้น เขาจะถามทุกอย่าง” (รัชเวช เวชวิศิษฎ์, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2541)

“พี่ไย่งไม่อายที่จะถาม พี่ไย่งไม่เคยหวาดว่าถูกรูดอด และพี่ไย่งก็ไม่หตุคที่จะหาความรู้ คือเขาไม่ได้คิดว่าตัวเองถูกรูดอด อันไหนเขาไม่รู้เค้าจะถาม กับพี่เขาก็ถาม เขาไม่อาย แล้วยังไม่เคยคิดว่าพี่ไย่งต้องรู้ทุกเรื่อง” (สมปอง จันทองศิริ, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

หลักการสื่อข่าวที่ อ.ไย่ง ได้ยกเรื่องของ “ความกล้า” มาเป็นแบบอย่างให้นักข่าวรุ่นหลัง ถือปฏิบัตินั้นสามารถประยุกต์ใช้ได้ทั้งกับการทำงานและการดำเนินชีวิต กล่าวคือหากความสงสัยเกิดขึ้นในใจ ถ้าเราไม่กระตือรือร้นที่จะหาคำตอบให้กับมัน วันหนึ่งจะเกิดความเคยชินและคิดเป็นนิสัยในที่สุดเราก็จะกลายเป็นคนที่ไม่สนใจเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ แต่ถ้าเมื่อไรเกิดคำถามผ่านเข้าสู่โสตประสาท และเราหาคำตอบให้กับตัวเองได้ ไม่ว่าจะวิธีใดก็ตามนั่นคือเกิดความรู้ใหม่ ดังนั้น อย่าเก็บความสงสัยใดๆ ให้ ผ่านเลย นำมันออกมาทำให้กระจ่าง เช่นเดีวที่ อ.ไย่ง ได้ยึดถือปฏิบัติ

(3) ช่างสังเกต - ช่างจดจำ

ถ้าสังเกตลักษณะการเขียนข่าวของ อ.ไย่ง จะพบว่า อ.ไย่ง สามารถเก็บรายละเอียดต่างๆ จากการแข่งขันที่ชมได้ค่อนข้างละเอียดและแม่นยำ เหตุผลน่าจะมาจากเป็นคนช่างสังเกตอีกทั้งมีความจำดี ถ้าขอสอดออกมาได้อย่างแม่นยำ ดังข้อสังเกตจากการทำข่าวของผู้ที่ได้ใกล้ชิดกับ อ.ไย่ง ในช่วงที่ไปทำข่าวต่างประเทศคือ ชัยณรงค์ มณเฑียรวิเชียรฉาย และรัชเวช เวชวิศิษฎ์ มีความเห็นตรงกันว่า อ.ไย่ง จะไม่จดบันทึกอะไรมากนัก

“ผมแปลกใจตรงที่ว่าเขาไม่ใช่คนที่ไปเจออะไรๆแล้วจด เขาไม่ใช่อย่างนั้นผมเข้าใจว่า เขาเอาสิ่งที่เขาได้เห็น บวกกับข้อมูลที่เขาได้ส่งไปในคอมพิวเตอร์สมองเขามากกว่า คือเขาจะสามารถจำได้ค่อนข้างดี เพราะว่าเขามีข้อมูลของเขาอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ามันบวกไปกับสิ่งที่เขามีอยู่ ให้มันแน่นทำให้มันมีสถิติคนรายละเอียดได้มากขึ้น” (ชัยณรงค์ มณเฑียรวิเชียรฉาย, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2541)

“โง่งจะใช้ไฉนคิดหน่อยไม่ก็คำ แล้วก็เขียนออกมา คือเขาเป็นคนที่มิข้อมูลเยอะ” (รัชเวทย์ เวชชสิทธิ์, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2541)

อาจกล่าวได้ว่า ลักษณะการจดบันทึกหรือเก็บข้อมูลรายละเอียดที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์ของนักข่าวแต่ละคนนั้น มีสไตล์ที่แตกต่างกัน นักข่าวบางคนอาจต้องจดทุกเหตุการณ์ ทุกคำพูด ขณะที่ อ.โง่ง มักไม่จดอะไรมาคั้งที่กล่าวมาแล้ว ถือเป็นรูปแบบเฉพาะตัว ส่วนหนึ่งมาจากการที่มีข้อมูลต่างๆในสมองมากพอ ประกอบกับข่าวที่รับผิดชอบคือฟุตบอลเป็นสิ่งที่เขาที่รักและผูกพันอยู่แล้ว

วิธีเช่นนี้อาจใช้ไม่ได้ผลสำหรับนักข่าวกีฬาทุกคนที่ขาดความชำนาญ ดังนั้นการจดบันทึก จึงจำเป็นเพื่ออำนวยความสะดวกทรงจำได้ดี ดังคำกล่าวของ Bender และ Johnson (1994:7) ในหนังสือ “Call of the game” ว่า

... การทำงานของนักข่าวแต่ละคนมีความแตกต่างกัน น้อยคนนักที่จะมีพรสวรรค์ในการเข้าใจและจดจำทุกสิ่งที่ผ่านเข้ามาได้อย่างง่ายดาย ขณะที่นักข่าวบางคน ต้องจดทุกสิ่งที่ได้พบเห็นสิ่งที่ถ่ายทอดออกมาในงานเขียน จะแสดงถึงระดับความจำของนักข่าวแต่ละคน...อย่างไรก็ตามการจดบันทึก ถือเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อคงไว้ซึ่งข้อมูล Vin Scully กล่าวว่า “...เมื่อไรที่จดข้อมูลลงในกระดาษ ผมไม่มีวันลืม แต่ถ้าใครก็ตามที่พูดให้ข้อมูลแก่ผม ถ้าไม่จดแล้วก็จะลืมได้ง่ายมาก” เรื่องนี้มีข้อยืนยันทางสถิติถึงความทรงจำของมนุษย์ในการรับสารที่ว่า

เราสามารถจดจำข้อมูลจากการอ่านได้	10%
เราสามารถจดจำข้อมูลจากการได้ยิน	20%
เราสามารถจดจำข้อมูลจากการเห็น	30%
เราสามารถจดจำข้อมูลจากการเห็นและได้ยิน	70%
เราสามารถจดจำข้อมูลจากการเห็นและปฏิบัติเอง	90%

ข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า การได้อ่าน, การเห็นด้วยตา และการรับฟัง เพียงวิธีการใดวิธีการหนึ่งไม่เพียงพอในการเก็บข้อมูลที่รับมา ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดและง่ายที่สุดสำหรับนักข่าวก็คือ จดบันทึกลงกระดาษ

อาจจะกล่าวได้ว่าการที่ ฮ.โฮ่ง อาศัยการ “จำ” มากกว่า “จด” เป็นความสามารถเฉพาะตัวที่มาจากการศึกษาการค้นคว้าและมีข้อมูลต่าง ๆ มากมาย ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งหากนักข่าวที่ไม่ชำนาญพอ และไม่ให้ความสำคัญกับการจรรยาบรรณที่ได้อ่านเจอ อาจเกิดผลเสียต่อการทำงานได้ :

“ต้องยอมรับว่า ทีโฮ่ง จำแม่น เนื่องจากตกยุคอยู่กับข้อมูลในสมองก็มีข้อมูลอยู่แล้วด้วย จึงไม่ต้องจดอะไรมาก ซึ่งนักข่าวที่ไม่รู้จริงแล้วทำตาม ถือเป็นการทำงานของตัวเองได้ กรณีที่จำไม่แม่น (สาริต กรีกฏ, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ 2541)

จากการที่ ฮ.โฮ่ง เป็นคนที่ช่างสังเกต จดจำ สามารถถ่ายทอดเรื่องต่างๆจากประสบการณ์ที่ได้พบนำเสนอด้วยลีลาการเขียนที่เป็นกันเอง ชวนติดตามนับเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวในงานเขียนของ ฮ.โฮ่ง

“ส่วนมากเวลาไปเมืองนอก ผลการแข่งขันไม่ใช่เรื่องหลัก โฮ่งจะเขียนเกร็ด อย่างอื่นบ้างก็คือ รอบๆไม่ใช่ฟุตบอลอย่างเด็ด คือ เกร็ดเล็ก เกร็ดน้อยที่เมืองไทยอาจจะไม่มีข่าวที่ส่งมาจากเอ-พี หรือรอยเตอร์ แต่อยู่ที่นั่นเราจะมีข้อมูลเยอะกว่า โฮ่งจะเขียน เรื่องการเดินทาง อะไรต่างๆ โฮ่งจะเขียนมากกว่าฟุตบอลด้วยซ้ำ” (รัชเวช เวชวิศิษฐ์, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2541)

การสรรหาเกร็ดความรู้ที่น่าสนใจของ ฮ.โฮ่ง ส่วนใหญ่แล้ว เริ่มจากความสงสัยของคนเองซึ่ง ฮ.โฮ่ง ถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีความสนใจ หลงใหลฟุตบอลอังกฤษมาเป็นเวลาช้านาน เพราะฉะนั้น ความต้องการหรือข้อข้องใจของเขา จึงเปรียบได้กับ “ตัวแทน” ของคนดูกีฬาทั่วไปได้เช่นกัน ดังนั้น เมื่อได้พบได้เห็นสิ่งใดที่แปลกประหลาด หรือน่าสนใจ ฮ.โฮ่ง ในฐานะผู้ได้มาสัมผัส ถือโอกาสไขข้อข้องใจของตัวเอง และถ่ายทอดให้ผู้อ่านไปในตัวจากประสบการณ์ตรง เป็นการสร้างเอกลักษณ์ในงานเขียนได้อีกวิธีหนึ่ง ดังเช่น ตัวอย่างงานเขียนของ ฮ.โฮ่ง ใน นิตยสาร สคาร์ชอเกอร์ ฉบับที่ 19 พ.ศ 2520 หน้า 19 ...

“...ชื่อนักเตะอังกฤษนี้ มักจะถูกเติมคำว่า “ลี” , “กี” , “นีช” เข้าไปข้างท้ายเสมอ อันเป็นการแสดงความสนิทสนมใกล้ชิด หรือเป็นเพื่อนกัน อย่างชื่อ กอร์ดอน ฮิล เขาจะเรียกกันว่า ฮิลลี ชื่อ กอร์ดอน ฮิล ปีกซ้าย ทีม แมนฯ ยูไนเต็ดนั้น ก็เหมือนกับเป็นชื่อเป็นการเรียก ฮิลลี คุณต้องปากกว่า เทพบุตรมหากษี จอร์จ เบสต์ เช่นกัน ในอังกฤษ ทั้งทางวิทยุ หนังสือพิมพ์ และทีวีจะเรียก จอร์จ เบสต์ เสมอผมไปเรียก จอร์จ เบสต์ๆ ให้เพื่อนคนหนึ่งได้ยินเขาบอกว่า “ที่นี่ เขาเรียก จอร์จ เบสต์ ไว้อ...”

แต่การเป็นคนช่างสังเกต และจดจำได้ดีเพียงเท่านั้น คงไม่เพียงพอที่จะทำให้ อ.โย่ง เขียนและถ่ายทอด สร้างความประทับใจแก่ผู้อ่าน ทักษะที่จำเป็นอีกประการหนึ่งที่ อ.โย่ง มีอยู่อย่างเต็มเปี่ยม นั่นคือ การมีจินตนาการ (Imagination) สามารถถ่ายทอดออกมาได้อย่างดีเยี่ยม ถือเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ สุภา ศิริมานนท์ (2529:132) นักหนังสือพิมพ์อาวุโส ที่ได้แยกแยะคุณสมบัติพิเศษของนักหนังสือพิมพ์ที่ดีไว้ว่า

...นักหนังสือพิมพ์ จะต้องเป็นผู้มีจินตนาการ ในทางที่เป็นข้อเท็จจริง ถ้าไม่มีจินตนาการ บางทีอาจจะไม่สามารถเรียบเรียงเรื่องได้ดี แต่ถ้ามีส่วนนี้ จะช่วยในการนำเสนอและเรียบเรียงให้ ใกล้เคียงความเป็นจริงที่สุด

นอกจากนี้ สุภา ศิริมานนท์ (2538:44) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญในการใช้มนคติ (Imagination) ของนักหนังสือพิมพ์ ไว้ในหนังสือ นักหนังสือพิมพ์ ไว้ว่า

...นักหนังสือพิมพ์ต้องการใช้มนคติ (Imagination) เพื่อให้ตนเข้าใจใน “ความเคลื่อนไหว” ในการกระทำและในอากัปกริยาของบุคคลต่างๆ ที่เป็นคนสำคัญในข่าว”...เพื่อว่าจะได้เขียนอธิบายออกมาได้อย่างถูกต้องและทำให้ผู้อ่าน “คิด” เห็นบุคคลเหล่านั้น ได้ราวกับผู้อ่านได้พบเห็นมากับนัยน์ตาที่เคียว

เช่นเดียวกัน ขวรัตน์ เชิดชัย (2521:16) ได้เปรียบเทียบผู้สื่อข่าวและนักเขียนนวนิยายที่ ต้องอาศัย “มโนภาพ” (imagination) เพื่อถ่ายทอด สิ่งที่ต้องการสื่อ ให้แก่ผู้อ่านในหนังสือ “หลักการ สื่อข่าว” ว่า

...นักเขียนนวนิยาย ใช้มโนภาพหรือความคิดคำนึงบางอย่างเพื่อสร้างเรื่องขึ้น ผู้สื่อข่าว ก็ใช้มโนภาพเช่นที่ว่านี้เหมือนกัน แต่การใช้แตกต่างกัน กับนักเขียน นวนิยาย กล่าวคือ ผู้สื่อข่าว

จะนำเอาข้อเท็จจริงต่างๆที่เกิดขึ้นและอยู่กระจัดกระจาย มารวมเข้าเป็นเรื่องเดียวโดยการจัดลำดับ เหตุการณ์หรือความสำคัญของเหตุการณ์นั้นเสียใหม่ เพื่อให้ผู้อ่าน อ่านง่ายเข้าใจง่ายและน่าสนใจยิ่งขึ้น การใช้มโนภาพเป็นการนำเอาความรู้เหตุการณ์ ตลอดทั้งการสังเกตมาผสมผสานเข้าด้วยกัน จึงเป็นสิ่งที่ยากเย็นที่สุดของศิลปการสื่อสาร เว้นแต่ผู้สื่อสารจะได้รับประสบการณ์ มาแล้วอย่างมากมา

ดังนั้น จินตนาการ จึงเป็นสิ่งสำคัญ ที่สร้างให้ อ.ไฉ่ สามารถถ่ายทอดสิ่งที่ได้ชมให้ ผู้อ่านได้รับรู้ เช่นเดียวกับที่เขาได้รับรู้ กล่าวคือ สามารถถ่ายทอดออกมาได้ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด ทักษะส่วนนี้ อ.ไฉ่ ได้นำมาใช้ในการแปลบทความกวีหาด้วย

(ข) ด้านการเขียนข่าว

จากงานเขียนของ อ.ไฉ่ นับว่า มีเอกลักษณ์อยู่หลายประการ ไม่ว่าจะเป็นค้นคว้าข้อมูล จำนวนในการเขียน ที่ต้องอ่านเป็นที่เข้าใจ ทั้งนี้ จากการศึกษา สามารถสรุปถึงหลักการทำงาน ด้านการเขียนข่าวของ อ.ไฉ่ ดังนี้

(1) ความถูกต้อง (Accuracy)

ในงานเขียนของ อ.ไฉ่ จะให้ความสำคัญมากในเรื่องของความถูกต้องของข้อมูล ที่ต้องผ่านการตรวจสอบข้อมูลจากต้นตอ เพราะตระหนักถึงความเป็นสื่อสารมวลชน อ.ไฉ่ มักเน้นย้ำ เรื่องความถูกต้องของข้อมูลให้ผู้สื่อข่าวรุ่นหลังเห็นความสำคัญเสมอ

“ที่ไฉ่จะใช้คำว่า อย่าสักว่ามีปากกา...แล้วก็เขียน คือก่อนที่จะเขียนอะไรออกไปต้อง พยายามเช็คข้อมูล หรือข้อเท็จจริงทุกอย่างให้ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นแง่บวกหรือแง่ลบ ต้องเช็คให้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในแง่ลบเพราะถ้าเป็นข่าวไม่ดี ในกรณีที่เขาเป็นเรื่องนั้นจริงๆ ก็ไม่เป็นไร ถ้าไม่ดี ในแง่ที่ข่าวนั้น เป็นข่าวตรงกันข้ามที่เป็นข่าว เกิดความเสียหายแก่แหล่งข่าว ก็ต้องเช็ค ข่าวให้ถูกต้อง” (ปราชญ์ ไชยคำ, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2540)

การที่ อ.ไฉ่ ให้ความสำคัญถูกต้องของข้อมูลในการเสนอข่าวสารไปสู่ผู้อ่าน จึงนับเป็น สิ่งที่ดี ที่นักข่าวทุกคนพึง“สำนึก”อยู่เสมอ ถือเป็นภาพสะท้อนให้เห็นว่า บุคคลนั้นๆ

มีความซื่อสัตย์ ต่ออาชีพของคนมากน้อยเพียงใด ดังที่ สุภา ศิริมานนท์ (2529:133) ได้สรุปเรื่อง ความถูกต้องในการเสนอข่าวไว้ในหนังสือวารสารศาสตร์ ดังนี้

...ความถูกต้อง หรือความถูกต้อง ครบถ้วน มีความสำคัญมาก เพราะถ้าหากเกิดผิดพลาด จะเกิดความเสียหายได้ ตัวอักษรที่พิมพ์ลงกระดาษนั้น มิใช่เพียงหมึกที่พิมพ์ลงกระดาษแต่เป็นตัวอักษรที่พิมพ์ลงไปใจผู้อ่านด้วย ถ้าผิดพลาด ก็ยากจะลบเลือน แต่ถ้าดี ก็ช่วยให้จิตใจของคนดีขึ้น

เช่นเดียวกัน...นักข่าวต้องสำนึกเสมอว่า สิ่งที่เขาเขียนไปนั้น ประชาชนทั้งผู้ใหญ่และเด็กคนมีการศึกษาสูงและผู้ด้อยการศึกษา ผู้มีจิตใจสูง ตำรวจ หรือผู้ร้าย ก็อ่านด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้น ทุกถ้อยคำที่บรรจงเขียนลงไปนั้น จึงต้องมีความจริงมาค้ำจุน ความผิดพลาดแม้แต่น้อย หากมีก็จะปรากฏสู่โลก ดังนั้น นักข่าวจึงต้องพัฒนานิสัยแห่งความถูกต้อง และรับผิดชอบเพราะพวกเขาจะเชื่อถือในสิ่งที่เขาได้พบครั้งแรก เป็นภาพประทับใจอยู่เสมอ (ท.บ, 2509 :12-13)

ดังนั้น ในกรณีที่เกิดความไม่แน่ใจ หรือ เล็งเห็นถึงความผิดพลาด ช.ไย่ง ก็กล้าพอที่จะนำเสนอสิ่งที่ “ถูกต้อง” โดยสอบถามจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ เพื่อให้ผู้อ่านได้ตั้งรับรู้ในสิ่งที่ถูกต้องที่สุด โดยเฉพาะเรื่อง “ชื่อ” ดังตัวอย่าง คอลัมน์ “ช.ไย่ง บุกลอนคอน ดูฟุตบอลอังกฤษ” ในนิตยสาร สตาร์ชอว์กเกอร์ ฉบับที่ 14 ปี พ.ศ 2519 หน้า 14 ดังต่อไปนี้

“...ชื่อนักเตะอังกฤษบางชื่อ ที่เราชาวไทยมักจะเรียกผิดกันอยู่เสมอ อีกทั้ง หนังสือพิมพ์ต่างๆ ก็เขียนไม่เหมือนกันสักฉบับ ยิ่งทำให้แฟนบอลงงกันไปใหญ่ ชื่อที่ผมได้ถามมาควรที่จะนำมาเผยแพร่ให้แฟนลูกหนังได้ทราบก็มีอยู่หลายชื่อ ขอเริ่มด้วย

Norwich ต้องอ่าน นอริช ชื่อนี้เป็นชื่อทีมในดิวิชั่น 1 ความจริงดูตามอักษรที่สะกดแล้ว ควรอ่านว่า นอ-วิช เราก็ต้องอ่านตาม เขาไปแล้วกัน

Middlesbrough ชื่อนี้เป็นทีมในดิวิชั่น 1 เช่นกันคงจำได้แต่คนอังกฤษแต่ละภาคอ่านชื่อนี้ไม่เหมือนกัน บางคนก็อ่าน มิดเคิลสเบรอะ บางคนก็อ่าน มิดเคิลสโบร แต่ชื่อสั้นๆของทีมนี้คือ BORO “โบโร” ดังนั้น ผมคิดว่า อ่าน มิด-เคิล-สะ-โบร คงถูกต้อง

Carlisle ชื่อทีมนี้ อยู่ในดิวิชัน 2 เคยอยู่ คิววัน 1 เมื่อ 2 ปีก่อน และส่วนมากอ่าน คาร์ไลเซ็ก แต่อันที่จริงต้องอ่านว่า คา-ลาช เท่านั้น เพราะ คำว่า isle ภาษาอังกฤษอ่านว่า ฮายล์ เมื่อนำตัว Carl มาผสม ก็เลยต้อง อ่านว่า คา-ลาช ดังกล่าว

สำหรับ ชื่อนักเตะที่เป็นปัญหา มีชื่ออยู่ชื่อหนึ่ง ที่เราอ่านกันผิดๆ ชนิดที่มันไม่น่าผิด คือ Garry Francis ซึ่งเป็นชื่อกัปตันทีมชาติอังกฤษ และควีนส์ปาร์ก เรนเจอร์ส ชื่อนี้ต้องอ่านว่า เจอร์รี ฟรานซิส ไม่ใช่ เกอร์รี ฟรานซิส อย่างที่เราอ่านและเขียนผิดๆ (รวมทั้งผมด้วย)

Dennis Tueart นักเตะแห่งทีมแมนเชสเตอร์ ซิตี้ ซึ่งติดทีมชาติอังกฤษ เมื่อถึง คัพ รอบชิงชนะเลิศปีก่อน มีผู้อ่านหลายคนโทรศัพท์และเขียนมาถามว่า นามสกุลอ่านว่าอย่างไร ชื่อนี้ผมได้ถามคุณชัยณรงค์ ซึ่งได้รับคำตอบว่า ต้องอ่าน เคนนิส ทิวด์ อ่านว่า ทิวด์ เลข ไม่ใช่ เทร์ท หรืออื่นๆ แต่ภาษาเขียนอาจจะเขียน ทิวเอิร์ด หรือ ทูเอิร์ด ได้ เพราะอ่านเร็วๆ แล้วเสียงจะเป็นเสียง ทิวด์ เหมือนกัน (ไม่เชื่อลองดูซิครับ)...."

ในเรื่องความถูกต้อง ในนำเสนอข่าวนี้ สุภา ศิริมานนท์ (2538:77) ได้ให้ข้อคิดเห็นในหนังสือ "นักหนังสือพิมพ์" ว่า การเสนอข่าวและเรื่องราว ข้อควรระวังคือเรื่องชื่อและสถานที่ จำเป็นต้องสะกดให้ถูกต้อง เพราะคนทุกคนย่อมต้องถือว่า "ชื่อ" ของคนนั้นสำคัญ การสะกดผิดหรืออ่านผิด ถือว่าเป็นการดูหมิ่นความสำคัญของเขาที่เคียว และความผิดพลาดเมื่อปรากฏออกไปแล้ว คนอ่านย่อมเห็นได้ง่ายที่สุด อย่าไปคิดว่าการสะกดแสวงหาความถูกต้องในชื่อและรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อนั้นๆ เป็นการเสียเวลาเป็นอันขาด จงคิดว่าการใช้เวลาเช่นนั้นต้องได้ผลเกินค่าเสมอ คำสรรเสริญจะมีมาแก่คนภายหลัง

นับว่า อ.ไช่ เป็นนักข่าวที่ใส่ใจกับความถูกต้อง กล่าวคือ รับผิดชอบต่อสิ่งที่ได้เสนอไป กรณีที่เห็นข้อผิดพลาดเกิดขึ้น จะไม่วางเฉย และเมื่อทราบข้อเท็จจริง อ.ไช่ เป็นผู้หนึ่งที่ "ยอมรับ" และพร้อมแก้ไขให้ถูกต้องด้วยเช่นกัน สะท้อนให้เห็นถึงการรักษาคุณภาพของข่าว (Quality of News) ในแง่ของความถูกต้องของข่าว

นอกจากที่ อ.ไช่ จะยึดความถูกต้อง ในการนำเสนอข่าวเป็นสำคัญแล้ว การให้ข้อมูลก็นับเป็นส่วนที่แฟนหนังสือ เชื้อถือ คือ "ข้อมูลแน่นและรู้จริง" โคช อ.ไช่ พยายามค้นคว้าข้อมูลรายละเอียด ภูมิหลัง ที่น่าสนใจ ประกอบกับการวิเคราะห์บนพื้นฐานข้อเท็จจริง นับเป็นเอกลักษณ์ในงานเขียน ซึ่ง อ.ไช่ ที่ถือปฏิบัติโดยตลอด

(2) เขียนข่าวให้สนุก

Whannel (1992) ได้กล่าวว่าเรื่องของ "กีฬา" ที่นำเสนอให้กับผู้รับสารนั้น ไม่เพียงแต่เป็นการแสดงข้อเท็จจริง (เสนอผลการแข่งขัน) เท่านั้น แต่จะต้องมอบความบันเทิงให้กับผู้รับสารด้วย (entertainment) ดังนั้น การนำเสนอ "ข่าวสารด้านกีฬา" ก็เช่นเดียวกัน จะต้องสะท้อนรูปแบบ "ความบันเทิง" โดยดึงความสนุกสนาน ในเกมการแข่งขันที่เกิดขึ้นแล้วนำเสนอด้วยวิธีการเขียนที่ "เร้าอารมณ์และสร้างจินตนาการ" ให้ผู้อ่านเป็นสำคัญ

หากสังเกตให้ดีแล้วงานเขียนของ อ.ไฉ่ จะเน้นไปที่การสื่อความหมาย โดยใช้ภาษาง่ายๆ พร้อมด้วยวิธีการเขียนที่ชวนติดตาม เป็นการสร้าง "ความบันเทิง" คือการที่เน้นความเป็นกันเองกับผู้อ่าน เลือกใช้คำที่ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพและรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจไปกับกีฬาที่ได้ถ่ายทอด ดังตัวอย่าง คอลัมน์ อ.ไฉ่ มุกถอนคอนลุฟุบอถอังกฤษ ในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 41 พ.ศ. 252 1 หน้า 17 ว่า ...

"...แมนฯ ซิตี้ เกือบได้ประตูที่ 4 เมื่อ ไมค์ คอชต์ ปรากฏหลังศึกขึ้นมาวิ่งเข้าตัดลูกจาก กองกลาง ทิวเวอร์ซูล ได้แล้วก็โยกแทรกผ่าน กองหลังหงส์แดงที่ขึ้นสูงถึงครึ่งสนาม คอชต์ หลุดไป โดยเตะลูกไปข้างหน้าแล้ววิ่งไล่จังหวะนั้น คลิเมนซ์นายประตู ทิวเวอร์ซูล ก็วิ่งออกมาหมายจะสกัดลูก เพราะเห็นอยู่แล้วว่า คอชต์หลุดมาเดี่ยว ทั้งคู่มาปะทะกันที่เส้น 35 หลา เห็นจะได้

คอชต์ เหยียดตัวเข้าเตะลูกในขณะที่ คลิเมนซ์ ล้มตัวสกัด ทั้งคู่ปะทะกันแล้วล้มอยู่ตรงนั้น ลูกบอลก็ขลุ่ยลิกอยู่กับที่ คอชต์ ซึ่งล้มตัวอยู่ เห็นลูกบอลแค่ปลายเท้า เลยเตะลูกหนึ่งทั้งๆที่ยังนั่งอยู่กับสนาม หวังให้ลูกถึงเข้าประตู ถึงตอนนี้ คิ่นเดินเหมือนเชอร์รี่ที่กำลังจะเข้าวิน ลูกบอลก็ถึงเข้าหาประตูช้า ในขณะที่กองหลังทิวเวอร์ซูล โยกตามลูกอุตุตุ แต่สุดท้ายจะไม่ทันเสียแล้ว โชคที่ดีที่ลูกถึงมือเชลSEAออกไป แค่นี้ก็เฉียด เก่นเอาผู้ชมทั้งสนามรวมทั้งผมใจด์จนเหนื่อย..."

จากตัวอย่างงานเขียนที่ขอมมาข้างต้น จะสังเกตว่า มีวิธีการเขียนที่มุ่งเน้นให้ผู้ชมเกิดจินตนาการโดยใช้เทคนิคเกี่ยวกับการพากษ์ทางโทรทัศน์ นั่นคือเป็นการถ่ายทอดจากมุมมองของ "กล้องโทรทัศน์" ที่มีความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา มีการเปลี่ยนมุมมอง (มุมมอง) ให้นำหนักกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เน้นอารมณ์ในเกมการแข่งขันโดยการบรรยายจะเลือกใช้คำที่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการภาพตาม

สุรัตน์ อุนศิริสวัสดิ์ ผู้ติดตามงานเขียนของ ช.โย่ง เป็นเวลา 19 ปี ได้ให้สัมภาษณ์ในหนังสือพิมพ์สยามกีฬารายวัน วันที่ 18 มีนาคม พ.ศ 2540 หน้าพิเศษ ง. ถึงเอกลักษณ์ในงานเขียนของ ช.โย่งว่า

“...ผมรู้สึกว่างานเขียนของ ช.โย่ง มันเต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา เหมือนกับว่าตัวหนังสือมันสามารถโลดแล่นได้อย่างมีสีสันในตัวมันเอง แต่โดดเด่นอย่างเป็นเอกลักษณ์ชนิดที่เสมอต้นเสมอปลาย ชามปากกาเขาถูกจรจรัลเรื่องราว...”

เคล็ดลับง่ายๆ ของ ช.โย่ง ที่จะใช้สำรวจงานเขียน ที่เขียนออกไปนั้น เป็นที่ชื่นชอบของผู้อ่านหรือไม่ ช.โย่ง ใช้หลักเดียวกันกับที่ถ่ายทอดให้กับนักข่าวรุ่นน้อง คือ เมื่อเขียนแล้วต้องอ่านสนุก เริ่มจาก “ตัวเรา” อ่านงานเขียนของเราเองก่อน ถ้าเราอ่านแล้วไม่สนุกจะหวังให้คนอื่นอ่านแล้วสนุก จึงเป็นไปได้ยาก

การเขียนข่าวให้สนุกได้นั้น มาจากการที่เราต้อง “จับจุด” และหา “ประเด็น” ที่สนุกในเกมมาเขียน เช่น บรรยากาศต่างๆ มีอะไรเขียนน่าสนใจบ้าง เกมฟุตบอลถ้าเสมอ 0 ประตูต่อ 0 ต้องเขียนให้สนุกให้ได้ นี่คือหลักง่ายๆ โดยที่ผู้เขียนจะต้องสวมบทบาทผู้อ่านไปในตัวและต้องแยกแยะบทบาทให้ออก

“ก็ต้องมานั่งดู ศึกษาจากพี่โย่งว่า เขาเขียนข่าวอย่างไร เขียนไปแล้วให้คนอ่าน อ่านแล้วสนุกเหมือนกับเขาเข้าไปนั่งดูอยู่ที่สนาม อันนี้ที่โย่งเขาบอกให้ทำอย่างนี้ ให้ทดลองว่าเขียนแล้วอ่านเองสนุกไหม ก็ต้องดูว่า เกม ไคลแมกซ์ของฟุตบอลอยู่ที่การยิงประตู ถ้าไม่มีการยิงประตูแล้วมีอะไรน่าตื่นเต้น ตื่นตาตื่นใจ เป็นต้นว่า นักฟุตบอลแต่ละทีม ที่เขาลงสนาม มีกองเชียร์มาหรือเปล่า มีพ่อแม่ตามมาเชียร์ไหม อย่างฟุตบอล 12 ปี อาจจะมีพ่อแม่ หรือคุณครู มาเชียร์ เจ้าเชียร์อย่างไร ก็รายงานบรรยากาศจากตรงนั้น” (ปราชญ์ ไชยคำ, เทปโทรทัศน์ รายการจันทร์กะพริบ ตอน “ระลึกถึง ช.โย่ง”)

ดังนั้น ถึงแม้เกมการแข่งขันที่ได้ชมนั้น ไม่สนุกเราใจ สิ่งสำคัญที่นักข่าวพึงปฏิบัติคือการดึงเอาเกร็ดความรู้ หรือเหตุการณ์แวดล้อมที่น่าสนใจ มานำเสนอมุ่งสร้างความบันเทิงให้ผู้อ่านแทน

วิธีการนี้ถือว่าเป็นไปตามวิธีปฏิบัติของ สุภา ศิริมานนท์ นักหนังสือพิมพ์อาวุโสได้แนะแนวทางให้แก่นักหนังสือพิมพ์ไว้ว่า

...เพื่อว่าจะได้เขียนอธิบายออกมา ได้อย่างถูกต้องและจะทำให้ผู้อ่าน “คิด” เห็นบุคคลเหล่านั้นได้ ราวกับผู้อ่านได้พบเห็นมากับนัยน์ตาเองที่เคียว ด้วยเหตุผลเหล่านี้ นักหนังสือพิมพ์จึงต้องพยายามทำจิตใจ ให้เป็นเสมือนหนึ่งว่า ตัวของเขาก็คือ ตัวของผู้อ่านทั้งหลาย และพยายามเข้าไปถึงความจริงแห่งจิตใจให้ได้ว่า อะไร และอย่างไร คือ “ความสนใจและความพอใจ” ของผู้อ่าน (สุภา ศิริมานนท์, 2538 : 44)

นอกจากนี้ งานเขียนของ อ.โฮ่ง ไม่ว่าจะเป็งานแปล หรือการถ่ายทอดวรรณคดี ในเกมลูกหนัง จะมีสไตล์การเขียนที่ไม่ธรรมดา กล่าวคือ เน้นการถ่ายทอดอารมณ์ในเกมเน้นความเป็นกันเอง และอีกประการหนึ่งคือการสอดแทรก “อารมณ์ขัน” อันเป็นส่วนสำคัญที่จะส่งเสริมให้งานเขียนของ อ.โฮ่ง สนุกมีรสชาติน่าติดตาม ดังเช่นงานเขียนของ อ.โฮ่ง ในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 39 พ.ศ 2521 หน้า 12 ดังนี้...

“...ผมเคยถ่ายรูปคู่กับราชาลูกหนังโลก เปเล่ มาแล้วครั้งหนึ่ง เมื่อครั้งมาเมืองไทย แต่เปเล่ กำตั้งทำหน้าที่หน่ออ เลขทำหน้าที่ดา มู่สู่ เกมยังไม่มองกล้องอีก ปกป้องให้ผมนั่งอิมแต่งเพียงคนเดียว รูปแล้วเหมือนคนบ้า ผมจึงจำไว้คิดว่า ทีหลังถ่ายรูปกับใคร ต้องบอกให้อิมอิมด้วย ดังนั้น ทอนั่งถ่ายรูป กับจอร์จี้ บีบ ผมก็เอียงหน้าเข้าไปบอกทันทีว่า “อิมหน่อขณะครับ” เบสดีหันมาตอบทันทีว่า “ผมอิมเสมอแหละน่า” ชัชชัย รับหน้าที่ตากกล้องจำเป็นถ่ายรูปผมกับเบสดีไว้ ซึ่งคราวนี้ ค่อยดีหน่อเพราะรูปออกมา เบสดี อิมแจ่มใสแต่คาดันไม่มองกล้องซะอีก...”

จากตัวอย่างงานเขียนข้างต้น แสดงเอกลักษณ์ในการเขียนอย่างหนึ่ง คือใช้ภาษาง่ายๆ (Write it simply) เขียนเหมือน “พูด” เป็นกันเองและจริงใจ สอดคล้องกับแนวคิดของนักหนังสือพิมพ์ท่านหนึ่งที่ว่า

...ฟังเขียนด้วยภาษาที่ง่ายๆ ภาษาธรรมดาหรือภาษาชาวบ้าน นัยหนึ่งคือ ภาษาของประชาชน หรือภาษาที่ชนส่วนมากอ่านแล้วเข้าใจได้เถอ...เขียนง่าย ๆ เหมือนที่ท่านฟังพูด แต่ไม่ควรใช้คำ “สะแลง” (Slang) หรือคำสั้นๆ ห้วนๆ ซึ่งบางครั้งเรานิยมพูดกัน...ภาษาง่ายๆ ภาษาสามัญหรือภาษาชาวบ้านกับ “คำหยาบคายหรือภาษาสะแลง” นั้นเป็นคนละอย่างกันภาษา

ชาวบ้านหรือ ภาษาของประชาชนเรานั้น เป็นคำสุภาพสวยงามและอ่อนโยนอยู่ในตัวเอง และ ทั้งเป็นภาษาที่คนไทยส่วนใหญ่เข้าใจด้วย ต้องรู้จักใช้ให้เหมาะแก่กาลเทศะ (ท.บ.: 2509)

นอกจากนี้ Jordan (2508) ได้เขียนไว้ในหนังสือ News , How is it written and edited (ทบ., ผู้แปล 2509:104) ว่า

...การเขียนข่าวและเรื่องราวต่างๆ ในหน้าหนังสือพิมพ์นั้น ควรจะมีลักษณะเหมือนเขียนจดหมายไปถึงเพื่อน เพราะนักเขียนจดหมายที่ดีนั้น จะส่งข่าวให้เพื่อนของเขาทราบโดยชัดเจน แจ่มแจ้ง และสมบูรณ์ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ผู้เขียนจดหมายจะเล่าเรื่องราวใหญ่ๆที่เกิดขึ้น และ สำคัญๆที่เพื่อนควรรู้ในขณะที่เดียวกัน เขาก็ไม่ถืมเล่าเรื่องเล็กๆน้อยๆ เพราะมันก็มีความหมาย สำคัญอยู่เหมือนกัน ...

(3) ทำงานรวดเร็ว (work rapidly)

อ.ไฉ่ นับเป็นนักข่าวที่ทำงานเร็ว โดยเฉพาะการเขียนถ่ายถอด เขาสามารถเขียนได้อย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากการสั่งสมของประสบการณ์ในการทำงาน ประกอบกับการทำงานหนังสือพิมพ์ที่ต้องแข่งกับเวลา

“ไฉ่เป็นคนที่ทำยากเป็นง่าย เป็นคนที่มีความจำค่อนข้างแม่น พอเริ่มทำอะไรไปแล้วสมาธิจะอยู่ตรงนั้น แล้วก็ออกมาพริคๆ โหลไปเรื่อยๆ ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขา” (อดชาช ันชะวณะ , สัมภาษณ์ , 4 ธันวาคม 2540)

ความสามารถในการทำงานได้รวดเร็ว (work rapidly) นับเป็นคุณสมบัติที่สำคัญ อีกประการที่นักข่าวพึงมี ถือเป็นลักษณะพิเศษ ของนักหนังสือพิมพ์ที่เดิยว ไม่มีวงอาชีพแห่งใด อีกในโลก ซึ่งสุภาษิตที่ว่า “เวลาเป็นเงินเป็นทอง” จะนำเข้าไปเปรียบได้แน่นอน ยิ่งกว่าวงอาชีพ หนังสือพิมพ์ ที่ต้องคิดอย่างรวดเร็ว, ตัดสินใจอย่างรวดเร็ว, ทำงานอย่างรวดเร็ว วิธีที่จะทำได้ดังนี้ จะต้องมีสมองที่ว่องไวและมีสมาธิในงานกับต้องมีความสามารถในการเขียนเรื่องราวและ ข่าวสั้นๆได้อย่างรวดเร็ว (สุภา ศิริमानนท์ , 2538:59-60)

(4) เป็นกลาง

หลักการเขียนข่าวที่ อ.ไฉ่ ชีคถือปฏิบัติอีกประการนั้นคือ “ความเป็นกลาง” ในการนำเสนอข้อมูล โดยนำเสนอข้อมูลของทั้ง 2 ฝ่าย ไม่นำเอียงไปทางใด ซึ่งจะมีผลต่อความเชื่อถือของประชาชน และสิ่งสำคัญ คือ อ.ไฉ่ จะไม่ใส่ความรู้สึกของตนเองลงในงานเขียนแต่จะเขียนวิจารณ์หรือให้ข้อคิดเห็น โดยดึงจากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นมากกว่า ดังเช่น งานเขียนคอลัมน์มุมมอง อ.ไฉ่ ในหนังสือพิมพ์สยามกีฬา เป็นงานเขียนชิ้นสุดท้ายของ อ.ไฉ่ ในคอลัมน์นี้ ในวันที่ 6 มีนาคม พ.ศ 2540 หน้า 2

แมนฯ ดูอย่าเพิ่งแน่ใจ ...

“...วันนี้ขอขุดคอแฟนแมนฯดูหน่อยนะโดยเฉพาะพวกที่บอกว่าปีศาจแดงเป็นแชมป์พรีเมียร์ลีก ตั้งแต่ตอนนี้แล้ว ไร้! การแข่งขันยังเหลืออีกตั้ง 10 นัด แมนฯ ดู มีสิทธิออกหักได้เสมอแหละ ซึ่งนัดที่ 36 จะต้องไปเยือนถิ่น แอนฟิลด์ของลิเวอร์พูลด้วย ถ้าหงส์แดงเอาชนะได้ในตอนนั้น คะแนนจะเป็นอย่างไร อย่าเพิ่งตีปีกดีใจเกินไปหน่อยเลย การพ่ายแพ้ของลิเวอร์พูลที่โคน แอสตัน วิลล่า เดือนไป 1-0 นั้น ผมถือว่า เป็นการพ่ายแพ้ที่มึนงงหนึ่ง แพ้แบบนี้ไม่เสียหายเท่าไร เพราะยังมีสิทธิแก้ตัวได้ช่องว่าง 4 คะแนนนั้น นับว่า ยังไม่ขาดลอย ทีมปีศาจแดงเคยนำมากกว่านี้ แต่ไปพลาคาใน 3-4 นัด สุดท้าย ชวดแชมป์เมื่อ 3 ปี ก่อน ยังจำได้ไหมที่แบ็กเบียร์น เดือนเอาแชมป์ไปกินหนะ

เพราะฉะนั้น พลพรรคปีศาจแดงทั้งหลาย กรุณาเก็บความถึงโศกไว้สักหน่อย เคี้ยวจะออกหักหน้าแตก แบบสแปงใส่ไปซะเปล่า ผมว่าตอนนี้สถานการณ์ของแมนฯดูนั้นดีกว่าลิเวอร์พูลอยู่นิดเดียว ก็คือ ถ้าพลาคาแพ้ขึ้นมา ก็ยังไม่โคนแรงแพราะมีแต้มนำ 4 แด้ม เรียกว่าแพ้ขึ้นมาก็มีเวลาดั้งหลักในนัดต่อไปที่จะหนีออกไปอีก นำแบบนี้แหละครับที่ทำให้ ลิเวอร์พูล เหนื่อยแน่ในการไล่ตาม เพราะชนะไม่ถึง 2 นัด สำหรับทีมอื่น ๆ นั้นดูตามตัวเลขยังมีสิทธิ์ แต่ดูในความเป็นจริง ค่อนข้างจะยากที่จะไล่ทั้ง ลิเวอร์พูล และแมนฯ ดู ได้ทัน อาจจะทันสักทีมแต่คงไม่มีทางแข่งทั้ง 2 ทีมได้ เขาเป็นว่าเวลานี้แชมป์ พรีเมียร์ลีก คิวอยู่แค่ แมนฯดู กับ ลิเวอร์พูล แต่ใครจะเป็นแชมป์นั้น ขอดูอีกสัก 5 วัน ...”

อ.ไฉ่ อาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลจริงเป็นพื้นฐาน โดยอ้างอิงกับข้อมูลการแข่งขันนัดที่ผ่านมา เปรียบการคะแนนของทั้งสองทีมเป็นเกณฑ์ โดยไม่มีการสรุป เพียงแต่เป็นการให้ข้อมูล

แก่ผู้อ่านได้พิจารณา อีกประการคือ อ.โฮ่ง จะไม่มีแสดงถึงความกำเอียง หรือมีอคติ ในการเขียน ทำหน้าที่เป็นสื่อกลาง โดยผู้เขียน คือ อ.โฮ่ง จะไม่นำเอาความรู้สึก หรือความคิดเห็นของตนเอง เข้าไปตัดสิน

Jordan (2508) ได้ให้ทัศนะเรื่องมารยาทในการเขียนข่าวในหนังสือ News, How it is written and edited (ทบ., ผู้แปล, 2509:106) ว่า

...ไม่ว่าจะเป็นข่าวชนิดใดผู้เขียนข่าวที่ดี จะต้องไม่เฉไปจากวิถีทางของความเที่ยงตรง โดยไม่ควรเอาความรู้สึกส่วนตัว เข้าไปเกี่ยวข้อง...ผู้เขียนข่าวจำต้องเก็บงำความเห็นส่วนตัวไว้กับตัวเอง แต่เขาจะต้องไม่บอกให้ท่านผู้อ่านรู้ว่า เขาคิดอย่างนั้น...

เหตุผลสำคัญอีกประการ คือคนดูกีฬา มักมีลักษณะพิเศษคือ การมีนักกีฬา หรือทีมกีฬา ในดวงใจ สังเกตได้จาก ปัจจุบัน มีการตั้ง แฟนคลับ ไม่ว่าจะเป็นแฟนคลับ แมนฯ ยู หรือ ชมรม คนรักหงส์แดง (ลิเวอร์พูล) รวมไปถึง ถึงแฟนคลับ ฟุตบอลอิตาลี ,ฟุตบอลเยอรมัน ที่ก่อตัวขึ้นมากมาย ซึ่งแฟนกีฬาที่มี "ทีมรักในดวงใจ" มักจะเชียร์ด้วย "อารมณ์" ด้วยความเป็นสมาชิกของกลุ่ม มากกว่าการพิจารณาจากเหตุผล ดังนั้น สื่อมวลชน จึงต้องทำหน้าที่ในการนำเสนอ ข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณา ให้กับแฟนกีฬาด้วย

แม้ว่าเริ่มแรก อ.โฮ่ง จะได้รับการยอมรับจากแฟนฟุตบอล จากงานเขียนคอลัมน์ฟุตบอล อังกฤษ ช่วงที่อยู่หนังสือพิมพ์บ้านเมือง ซึ่งเป็นการให้ข้อมูลละเอียด เขียนแบบจริงจัง น่าเชื่อถือ แต่สิ่งหนึ่งที่ อ.โฮ่ง จะยึดถือเป็นบรรทัดฐาน ในการเขียนคอลัมน์โดยเฉพาะการวิเคราะห์วิจารณ์ การแข่งขันฟุตบอล ซึ่งแฟนฟุตบอลนิยมอ่านกันมาก เพราะส่วนหนึ่งคือ "เชื่อ" ในความเป็น คัมภีร์ฟุตบอล และ "เชื่อ" ในชื่อของ อ.โฮ่ง สำหรับการเขียนลักษณะนี้ อ.โฮ่ง จะเน้นการนำเสนอ ข้อมูลบนพื้นฐานความเป็นจริงมากกว่า ไม่เป็นการชี้นำ หรือออกมาในรูปของราคาต่อรอง, รูปแบบของการพนัน ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญและควรให้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ เพื่อทำกีฬาให้เป็นกีฬา ไม่ใช่ทำกีฬาให้เป็นการพนัน

"...โฮ่งจะไม่เขียน ส่อแววไปในแนวแนะนำการพนันเลข จะบอกเพียงจุดอ่อน-จุดแข็ง ของแต่ละทีม ความสมบูรณ์ของทีม ใครเจ็บ ใครแพ้ทางกันอะไรท่านองนี่ แล้วก็จะ "ฟันธง" ว่า แมทช์นี้ทีมไหนควรจะชนะ ควรจะแพ้ หรือเสมอ โฮ่งจะไม่บอกแม้แต่ราคาต่อรอง หรือแนะนำให้เล่นสิ่งนี้ เขาเพียงให้ข้อมูลเท่านั้น..." (ฮอคทอง , สยามกีฬา, 8 กรกฎาคม 2540:5)

ในระยะหลัง อ.ไฉ่ ค่อนข้างระมัดระวังในข้อเขียน เกี่ยวกับผล แห่งของแค้นะ นัคมาก เพราะคนทั้งประเทศจะอ่าน และฟังเป็นบรรทัดฐาน อ.ไฉ่ มักบ่นกับคนใกล้ชิดว่าถึงที่ เขาไม่ชอบที่สุดคือ การเขียนเรื่องชั่ว ที่มันจะชนะ ที่มันจะแพ้ ลงในหนังสือพิมพ์ แต่ถึงนั้นก็ กลายเป็นที่ต้องการของหนังสือพิมพ์

“พี่ไฉ่ จะเป็นห่วงเรื่องนี้มากโดยเฉพาะการพ่นพุดบอดแถมก็พยายามอำเคือน คือ คนทำงานไม่ห่วงหรอก แต่ที่ห่วงก็คือ เขาชวนรุ่นหลัง ซึ่งเดี๋ยวนี้นั้นแพร่ไปทั่วมีเล่นกัน แทบทุกโรงเรียนมันห้ามไม่ได้ พี่ไฉ่ เป็นห่วงเรื่องนี้” (ธราวุธ นพจินดา, สัมภาษณ์, 2 ธันวาคม 2540)

นอกจากนี้ ท.บ (นามแฝง) (2509:11-12) นักข่าวหนังสือพิมพ์ตฤณกเบิกท่านหนึ่ง ซึ่ให้ เห็นถึงคุณสมบัติที่สำคัญของนักข่าวที่ควรปลูกฝังคือ

...คุณสมบัติที่นักข่าวต้องมี คือความรู้ลึกในหน้าที่ของท่านที่มีต่อประชาชนผู้อ่าน นักข่าวก็เป็นคนรับใช้ประชาชนเช่นเดียวกับ ข้าราชการทั้งหลาย ประชาชนเป็นหัวใจสำคัญ... นักข่าวต้องเป็นนักสังเกตการณ์ที่เป็นกลาง เขาต้องทำตนเป็นคนเที่ยงธรรมและไม่มีอคติ ต้องบันทึกข่าวที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง และรายงานไปตามที่มันได้เกิดขึ้นไม่มีบิดเบือน ความจริง และไม่ต้องมีอคติ จะต้องมีสำนึกคน เสมือนนักจดบันทึกประวัติศาสตร์

“ความเป็นกลาง”ในความหมายของ อ.ไฉ่ จึงมุ่งเน้นไปที่หน้าที่ของสื่อสารมวลชน ที่ต้องเป็น “สื่อกลาง” ในการถ่ายทอดข้อมูลความเป็นจริง วิเคราะห์หรือตัดสินบนพื้นฐาน ข้อเท็จจริงอย่างสมเหตุสมผล เพื่อให้เพิ่มความสนุกในเกมกีฬา ไม่ใช่การ “ชี้นำ” หรือเบี่ยงเบน เพื่อวัตถุประสงค์ ที่นอกเหนือจาก ความเป็น “กีฬา”

(ii) คุณสมบัติส่วนตัวในการเป็นผู้สื่อข่าวกีฬา

นอกจากคุณสมบัติทางวิชาชีพในการเป็นผู้สื่อข่าวกีฬา ที่ต้องประกอบไปด้วยคุณสมบัติ ด้านการสื่อข่าว และการเขียนข่าวที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ถ้าดับต่อไป จะกล่าวถึงคุณสมบัติส่วนตัว อันเป็นแกนหลักสำคัญ ที่มีส่วนทำให้การปฏิบัติหน้าที่ ในฐานะผู้สื่อข่าวกีฬาของ อ.ไฉ่ สมบูรณ์ แบบยิ่งขึ้น ประกอบด้วยคุณสมบัตินี้ดังต่อไปนี้

(1) อ่านมาก ศึกษาให้รู้จริง

อ.ไฉ่ ได้ให้สัมภาษณ์ ถึงเรื่อง “การอ่าน” ที่ผูกพันกับชีวิตและความสำเร็จของเขาใน นิตยสารแพรวสุดสัปดาห์ ฉบับที่ 162 พ.ศ. 2532 หน้า 99 ไว้ว่า

“...พ่อผมกับแม่ผม สนับสนุนไม่เคยขัดเรื่องที่ผมจะอ่านหนังสือ เมื่อก่อนครอบครัว ไม่ค่อยมีสตางค์ แต่ชอบซื้อหนังสือ เมื่อก่อนผมจะซื้อหนังสือก็ ก็รู้ว่ามันต้องใช้เงินแต่ก็อยากได้ ผมมักจะชอบไปยืนที่แผงหนังสือ แล้วก็ดู ผมชอบอ่านหนังสือมาก ตั้งแต่เด็กที่ได้มาชอะ ก็เพราะ ชอบการอ่านหนังสือ...”

อ.ไฉ่ ได้รับการปลูกฝังให้รัก “การอ่าน” จากผู้เป็นพ่อตั้งแต่เยาว์วัยและเริ่มผูกพันกับการอ่าน จนขึ้นชื่อว่าเป็น “หนอนหนังสือ” ขณะเรียนอยู่ที่วิชาวุฒิชัย และผูกพันกับการอ่านมาโดยตลอด ดังนั้น ความสำคัญของการ “การอ่าน” ในความหมายของ อ.ไฉ่ จึงไม่เป็นเพียงเพื่อเสริมความรู้ในการทำงานเท่านั้นแต่ “การอ่าน” เปรียบได้กับส่วนหนึ่งของชีวิตเลยทีเดียว

“ เขาพูดเสมอว่า เขาได้ดีเพราะการอ่าน...การอ่านจะทำให้คนสามารถพัฒนาตัวเอง รู้ทุกเรื่องรอบ คือเป็นคนทันสมัยตลอดเวลา ทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร เขาก็จะรู้...อยู่ด้วยกัน มา 8 ปี ไม่มีซักครั้ง ที่ที่ไฉ่เข้าห้องน้ำแล้ว ไม่มีหนังสือติดมือเข้าไปอ่าน” (สุรินทร์ นพจินดา, สัมภาษณ์, 13 มีนาคม 2541)

ดังนั้น เมื่อมีพื้นฐาน “รักการอ่าน” ประกอบกับ มีความ “ไม่รู้อะไร” ศึกษาจนรู้จริงคุณสมบัติเหล่านี้ จึงเพียงพอที่จะทำให้งานเขียนของ อ.ไฉ่ ได้รับการยอมรับจากผู้อ่านทั่วประเทศ ดังที่ E.H.Budler เขียนไว้ในหนังสือ Introduction to Journalism (ทบ.ผู้แปล, 2509:4) ว่า... คุณสมบัติพื้นฐานที่สำคัญ สำหรับผู้ที่ประกอบอาชีพนักข่าว โดยเฉพาะผู้ที่เป็นักข่าวใหม่ จะต้องมีความรู้ทั่วไปอย่างกว้างขวางและสนใจเหตุการณ์ปัจจุบัน โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์รายวันนั้น เป็นการจำเป็นอย่างยิ่ง ที่นักข่าวทุกคนต้องอ่าน ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นนักข่าวใหม่ หรือเจนจัดเพียงไรก็ตาม อย่าลืมว่า นักข่าวต้องรู้ให้ทันโลกอยู่เสมอ ซึ่งจักเป็นประโยชน์ในการติดตามข่าวต่อไป

ดังนั้น นักข่าวทุกคน สามารถที่จะพัฒนาคุณภาพงานเขียนของคนได้ ด้วยการอ่าน เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลในถิ่นชักสมอง เพราะการทำงาน “ข่าว” สิ่งสำคัญ คือทันเหตุการณ์ต้องรอบรู้ และรู้ให้กว้าง

นอกจากนี้ ประโยชน์ที่ได้จากการอ่านมากศึกษามาก จะสะท้อนกลับมาถึงผู้ปฏิบัติ โดยตรง ดังเช่น อ.โช่ง ได้รับ กล่าวคือสามารถที่จะเลือกใช้คำ รูปประโยคได้สะดวกมากขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่งจะได้จาก ส่วนนวน ภาษา ที่ได้อ่านผ่านคานันเอง ดังเช่น ท.บ (2509:94) นักข่าว หนังสือพิมพ์ยุคบุกเบิก ได้ให้ทัศนะในเรื่องนี้ว่า

... ถ้าท่านซึ่งมีความรู้กว้างขวางมากมายเพียงใด รู้คำในภาษามากเพียงใด ท่านก็จะเขียนได้ดีและได้คล่องมากเพียงนั้น และท่วงทำนองที่ท่านจรดปลายปากกาของท่าน เขียนออกไปนั้น จะสะท้อนบุคลิกภาพของท่านออกไปให้ปรากฏ...

นอกจากนี้ นักข่าวจะต้องพร้อมเรียนรู้อยู่เสมอ นับเป็นคุณสมบัติที่สำคัญที่สุดไม่ว่า จะเรียนจากความผิดพลาด หรือจากผู้อื่นก็ตาม มันเป็นการเสียเวลาเปล่าที่จะคิดเอาเองว่าท่านมีความรู้ที่จะทำหนังสือพิมพ์ได้ หรือว่าจะเขียนเรื่องใหญ่ๆ(คือข่าว)ได้ แล้วปล่อยให้ตัวเองไม่ศึกษา ไม่แสวงหาความรู้ให้แก่ตนเอง นั่นเป็นความคิดที่ผิด ผู้ที่จะเป็นนักข่าวที่ดี ต้องเป็นผู้ที่พร้อมจะเรียนรู้และหมั่นศึกษาหาความรู้ใ้ตนเองอยู่เสมอ

...หากมุ่งหวังจะเอาดีทางนี้ จงทุ่มเทพลังทั้งมวลที่ท่านมีอยู่ลงไปเถิดและจงบุกมันต่อไป จงมันใจเถิดว่าไม่มีอะไรที่จะขัดขวางท่านได้...จงเป็นเด็กพร้อมที่จะเรียนรู้และกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ให้ทันโลกอยู่เสมอ จงเป็นคนหนุ่มสาวที่มีความหิวกระหายที่จะศึกษาอยู่เสมอ (ท.บ,2509:7)

ในการหาแสวงหาความรู้ของ อ.โช่ง โดยเฉพาะการอ่านนั้น เอื้อประโยชน์ต่อการทำงาน โดยตรง กล่าวคือ ไม่ว่าจะงานหนังสือพิมพ์ หรืองานพากย์กีฬา ดังนั้น เมื่อโอกาสไปต่างประเทศ อ.โช่ง จะเป็นผู้หนึ่งที่มีกหา "ชื่อหนังสือ" โดยเฉพาะหนังสือชุดบอกต่างประเทศ ดังคำสัมภาษณ์ของ อ.โช่ง ในนิตยสารแพรวสุดสัปดาห์ ฉบับที่ 162 ท.ศ 2532 หน้า 102 ว่า

"...อย่างผมไปอังกฤษผมก็ซื้อแต่หนังสือบอก แม่บอก...ไม่เห็นของมีอะไร ไม่ซื้ออะไร มาเลยหรอก เพราะผมไม่ได้ชื่อของอย่างอื่น ผมซื้อแต่หนังสือบอกเป็นสิบๆ ก็โลๆ ผมบ้าเลยนะ... หนังสือบอกเนี่ย ชื่อจนโคนปรับเงิน...เสียด่าน้ำหนักเกิน..."

“ พี่โง่งเป็นคนที่ยวนขวาย เป็นคนที่ไม่รู้ อ่านมาก ดูมาก ดูหนังมากเหลือเกิน หนังสือ อ่านมาก หนังสือต่างประเทศก็มาก แกไม่รู้ศัพท์คำไหน แกจะเปิด ดิกชันเนรี จนเกิดความคุ้นเคย จนกระทั่งคนคิดว่าพี่โง่งจบเมืองนอกด้วยซ้ำ “ (วิระศักดิ์ นิลกถัด, สัมภาษณ์, 30 ธันวาคม 2540)

ด้วยเหตุที่ อ.โง่ง ให้ความสำคัญในการอ่าน ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลานี้เอง ทำให้ อ.โง่ง เป็นผู้มี “ฐานความรู้ด้านกีฬา” โดยเฉพาะกีฬาฟุตบอล เป็นอย่างดี มีความแม่นยำในการนำเสนอข้อมูล จึงไม่น่าแปลกนักเมื่อเวลา อ.โง่ง สวมบทบาทนักข่าวกีฬา เขียนถ่ายทอดเกมการแข่งขันหรือการที่ อ.โง่ง เข้ามารับบทบาทเป็นนักพากย์กีฬา เขาจึงได้รับยกย่องจากผู้อ่านและผู้ชมว่าเป็น “ผู้รู้จริง”

“การอ่าน” จึงเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ก้าวเข้าสู่วิชาชีพนักหนังสือพิมพ์ ทักษะดังกล่าวนี้ ถือเป็นทักษะที่ทุกคนสามารถฝึกฝนได้ อันจะส่งผลดีต่อผู้ปฏิบัติ ทั้งทางตรง และทางอ้อม

(2) รักงาน - รักกีฬา

สาเหตุสำคัญ ที่ทำให้ อ.โง่ง ประสบความสำเร็จในการทำงาน ไม่ว่าจะงานเขียนหรืองานโทรทัศน์น่าจะมาจากพื้นฐานเดิมๆ คือ อ.โง่ง “รักงาน” และงานที่ อ.โง่ง รับผิดชอบในทุกๆ วัน ล้วนมีความเกี่ยวข้องกับ “กีฬา” นับเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ อ.โง่ง รักและผูกพันมาแต่เด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “กีฬาฟุตบอล” อ.โง่ง มีทีมฟุตบอลในดวงใจ, มีนักฟุตบอลในดวงใจ, มีฝัน และมีจินตนาการเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลที่เข้ามาโดดเด่นเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขา ตั้งแต่อายุไม่ถึง 10 ปี

จากพื้นฐานที่ อ.โง่ง เป็น “นักกีฬา” มาก่อน เมื่อครั้งเรียนที่วิทยาลัยวชิราวุฒวิทยาลัย มีทักษะการเล่นกีฬาได้ทุกประเภท โดยเฉพาะกีฬาฟุตบอล ประกอบกับเป็นทั้งนักอ่าน ศึกษาจากหนังสือเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลเท่าที่จะหาได้ในยุคนั้น นอกจากนี้ อ.โง่ง ยังเป็น “ผู้เล่น” ได้เรียนรู้ทักษะด้วยตัวเอง เข้าใจธรรมชาติของการเล่นกีฬา รู้กฎกติกา เทคนิคการเล่นต่างๆ ซึ่งไปกว่านั้น เมื่อเข้าสู่การทำงาน อ.โง่ง ยังได้ทำงานแวดล้อมด้วยสิ่งที่เขารักคือ กีฬาฟุตบอล และยังคงรักษาสถานภาพนักกีฬา ด้วยการเป็นหนึ่งในนักเตะทีมผู้สื่อข่าวกีฬาอีกด้วย

ปัจจัยทั้งหลายเหล่านี้ มีส่วนทำให้ ช.โย่ง ได้เปรียบนักข่าวทั่วไป ในแง่ของการเขียนข่าว ถ่ายทอดเกมการแข่งขัน ในฐานะผู้เล่นและผู้ชมคนหนึ่ง ดังนั้น เมื่อ ช.โย่ง มีโอกาสคลุกคลีอยู่กับ สิ่งที่เขา “รัก” และ “ผูกพัน” จึงเสมือนการเติมเต็มความฝัน จินตนาการของเขา ไม่ว่าจะเป็น โอกาสที่ได้เข้าชมการลงสนามของทีมโปรด, ติดตามผลการแข่งขันฟุตบอลอย่างใกล้ชิด หรือ ได้ค้นหาข้อมูลประวัตินักเตะ สโมสรที่สนใจอยู่เป็นพื้นฐาน แน่แน่นอนว่า เขาย่อมทุ่มเทแรงกาย แรงใจในค้นคว้า ชนิดไม่รู้เบื่อ เพื่อให้ “เข้าใจ” และ “เข้าใจลึก” สิ่งที่เขารัก ขณะเดียวกัน ผู้อ่าน ก็ได้รับสิ่งที่ดีที่สุด ไปจากเขาเช่นกัน

“...ตอนนั้นสนุกเราทำเอามันด้วยใจ เอาใจลงไปทำไมไร้ทำแบบเขียนไปคูกีฬาแล้ว มาเขียนข่าว เสร็จแล้วกลับบ้าน ไร้ไร้ ผมไม่ได้ทำแบบนั้น ผมทำด้วยชีวิตนะ มันก็เลยได้รับ ผดตอบแทน...” (เอกชัย นพจินดา, แพรวสุดศัปดาห์, พุดศจิกายน 2532 :100)

นอกจากนี้ ช.โย่ง ไม่มองสิ่งที่เขาต้องรับผิดชอบว่าเป็น “งาน” ว่าหนักหนาสาหัสแต่จะ มองว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม ที่เขามีส่วนและจะรู้สึกสนุกกับมัน

“โย่งจะไม่เคยถือว่าเป็นงานในความรู้สึกของผม ไม่ถือว่าการเป็นนักข่าวต้องเขียนข่าว เป็นการทำงาน เมื่องานเป็นสิ่งที่เขารักเขาชอบ โย่งจะมีความสุขกับมัน” (ธีรเวชร์ เวชชวิศิณฎ์, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2541)

ดังนั้น ผู้ใดก็ตามหากทำงานด้วยใจรักแล้ว ย่อมทุ่มเทกาย-ใจ อย่างเต็มความสามารถเพื่อ ให้งานที่ตนเองรับผิดชอบ ออกมาดีและมีคุณภาพที่สุด

“เมื่อเขาทำงาน เขารักงานและงานของเขาจะมีคุณภาพ ไม่มีตัวๆ โย่งจะไม่ทำงาน แบบตัวๆให้ผ่านไป เรียกว่า พอเริ่มทำอะไรสักพักมีคนสรรทหาและคนรู้จักไม่ไร้ว่า ทุกอย่างมี นามปากกา ช.โย่ง ไร้ไร้เขารู้จริงหรืออะไรก็แล้วแต่ นั่นคือส่วนหนึ่งของเขาด้วย โย่งไม่เคย หนักใจเรื่องงานของตัวเอง ไม่เคยเครียด” (ชอดชราช ชันระชวณะ, สัมภาษณ์, 4 ธันวาคม 2540)

ดังนั้น คุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับผู้ที่จะประกอบอาชีพ “นักข่าวกีฬา” คือ รักกีฬาซึ่ง ไม่จำเป็นต้องเป็นนักกีฬา ที่อยู่ในฐานะ “ผู้เล่น” มาก่อน เช่น ช.โย่ง แต่ขอให้เป็น “ผู้ชม” ที่มี พื้นฐานและรักกีฬาเป็นสำคัญ ทั้งนี้ จะต้องเข้าใจและศึกษากติกาในการเล่นกีฬาทุกชนิด

รัฐธรรมนูญของกีฬาแต่ละประเภทคือ เพื่อให้สามารถพิจารณาการเล่นของแต่ละทีมหรือแต่ละบุคคลได้เป็นอย่างดี

1.2 งานด้านสื่อถึงพิมพ์ :ในฐานะผู้ตอบจดหมายในคอลัมน์ คัมภีร์ฟุตบอล

เพื่อการเข้าใจที่มาของการยอมรับให้ อ.ไฉ่ เป็น “คัมภีร์ฟุตบอล” ซึ่งจุดเริ่มต้นมาจากการทำหน้าที่ผู้ตอบจดหมายในคอลัมน์นี้นั่นเอง แต่ก่อนที่จะวิเคราะห์ถึงหลักการทำงานได้นั้นจะต้องเริ่มจากการแจกแจงบทบาททางวิชาชีพเพื่อแสดงถึงหน้าที่รับผิดชอบของ อ.ไฉ่ จากนั้นจะเป็นการวิเคราะห์ถึงหลักในการตอบจดหมายที่ อ.ไฉ่ ได้ยึดถือปฏิบัติต่อไป

1.2.1 การแสดงบทบาททางวิชาชีพ

อ.ไฉ่ รับหน้าที่ตอบจดหมาย คัมภีร์ฟุตบอลท้ายเล่ม นิตยสารสตราซอคเกอร์ ฉบับที่ 21 ปี พ.ศ. 2520 เป็นครั้งแรก โดยตอบแทน มร. ป๊อ๊ก หรือ ระวี โหดทอง ซึ่งต้องรับขอบงานอีกหลายส่วนจึงโอนให้ อ.ไฉ่ ตอบแทน

ขณะนั้น อ.ไฉ่ อายุเพียง 24 ปี แต่ต้องมาสวมบทบาท “คัมภีร์ฟุตบอล” หมายถึง ผู้ที่รอบรู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลทั่วโลก ซึ่งกว่าใครซักคนจะบ่มเพาะประสบการณ์และได้รับการยอมรับจากผู้อ่าน แน่แน่นอนว่า ต้องอาศัยเวลาและความสามารถเป็นตัวตัดสิน ซึ่งกรณี อ.ไฉ่ นับว่าเขาก้าวเดินถูกทาง แม้จะเริ่มตอนที่อายุ 24 ปี แต่เมื่อเทียบคุณสมบัติของ อ.ไฉ่ นับว่าเขาพร้อมแล้วกับการสวมบทบาท “คัมภีร์ฟุตบอล”

จากการบ่มเพาะความรู้ในกีฬาฟุตบอลที่เขารักตั้งแต่อายุ 9 ปี ในรั้วโรงเรียนวชิราวุธ จวบจน อ.ไฉ่ รับหน้าที่ตอบจดหมายใน “คัมภีร์ฟุตบอล” ขณะอายุได้ 24 ปี อ.ไฉ่ ไม่เคอะละความสนใจจากกีฬาฟุตบอลเลย นับวันความรู้ยิ่งเพิ่มขึ้นรวมระยะเวลาที่ อ.ไฉ่ ได้เก็บเกี่ยวความรู้ในศาสตร์แห่งกีฬาฟุตบอล ตั้งแต่เด็กจนถึงวัยทำงานคือ 15 ปี เป็นตั้งสมประสบการณ์ที่มากพอที่จะทำให้ อ.ไฉ่ ได้รับการยกย่องและยอมรับจากแฟนฟุตบอลว่าเป็นบุคคลที่ “รู้จริง” สมกับฉายา “คัมภีร์ฟุตบอล”

จดหมายที่ส่งเข้ามาที่โรงพิมพ์สยามสปอร์ต จากช่วงแรกที่ มร.ป๊อ๊ก รับผิดชอบคือ ช่วงปี พ.ศ. 2519 มีจดหมายเข้ามา 20-30 ฉบับ คอส์ปาร์คและเมื่อ อ.ไฉ่ รับผิดชอบคอลัมน์คัมภีร์

ฟุตบอล ปรากฏว่า มีความนิยมมากขึ้น แฟนหนังสือเขียนจดหมายมาที่โรงพิมพ์ 50-70 ฉบับ ต่อสัปดาห์ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ ช.ไฉ่ ได้ตอบแฟนหนังสือท่านหนึ่ง คือ BELGIUM ที่ถามถึง ชอคจดหมาย ในคอลัมน์คัมภีร์ฟุตบอล ฉบับที่ 255 ปี พ.ศ 2525 หน้า 52

ล่าสุดคือในปี พ.ศ 2540 ปรากฏว่า มีจดหมายที่เขียนเข้ามาในคอลัมน์นี้ กว่า 200 ฉบับ ต่อสัปดาห์เลยทีเดียว สะท้อนถึงความผูกพันและศรัทธาที่แฟนนิคยสารสตาร์ชอคเกอร์ มีให้ต่อ ช.ไฉ่ ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ การทำหน้าที่ตอบจดหมายในคัมภีร์ฟุตบอล ยังทำให้ ช.ไฉ่ ต้องเปิดตำราค้นหาคำตอบต่างๆอยู่ตลอดเวลา เป็นปัจจัยเสริมให้ ช.ไฉ่ เป็นบุคคลที่มีความรู้ เพิ่มพูนตลอดหรือบางกรณี จะอาศัยสอบถามข้อมูลจากจากเพื่อนๆ ที่ประจำที่โรงพิมพ์ สยามสปอร์ตฯ ซึ่งเชี่ยวชาญ และตามข่าวอื่นๆ โดยเฉพาะ

ในส่วนของรายละเอียดคอลัมน์ คัมภีร์ฟุตบอลมี 5 หน้า โดยประมาณ แม้ว่าคอลัมน์นี้จะ เป็นคอลัมน์ที่อยู่ท้ายเล่มก็ตาม แต่กลับเป็นคอลัมน์ที่แฟนๆให้ความสนใจ เปิดดูเป็นคอลัมน์แรก เนื่องจาก ดีใจ ถึถการตอบจดหมาย ของ ช.ไฉ่ นั่นเอง

ส่วนคำถามที่เขียนมา จะไม่จำกัดเพียงแค่เรื่องฟุตบอลเสมอไป จะมีทั้งเรื่องเพลง, การเรียน, ความรัก บ้างก็เขียนมาคำปรึกษาเรื่องทั่วไป ซึ่งก็สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเปิดคอลัมน์นี้ ดังสโลแกนที่หัวกระดาษ ได้ชื่อคอลัมน์ คัมภีร์ฟุตบอล ที่ว่า "...เขียนมาได้เลขครึ่ง จะถามไถ่เรื่องถูกหนังสือหรือจะคุยเล่นก็ได้.." นับเป็นสโลแกน ที่ปรากฏใช้ตั้งแต่เริ่มแรก คือ ในปี 2519 หรือ นิคยสารสตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 1 โดย มร.ปิอก (ระวี โหลทอง) เป็นผู้ตอบจดหมาย

จากสโลแกนดังกล่าว แสดงถึง ความเป็นกันเองระหว่าง ช.ไฉ่ กับ ผู้อ่านตั้งแต่เริ่มแรก จึงมีส่วนให้คอลัมน์นี้ ไม่ได้จำกัดเฉพาะเรื่องราวเกี่ยวกับลูกหนัง โดยจดหมายที่เขียนเข้ามา มักมี แนวคำถาม ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก พอจำแนกได้ ดังนี้

คำถามเกี่ยวกับผลการแข่งขัน นักเตะและสโมสรฟุตบอล

1.เกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลโดยตรง

1.1 ถามข่าวคราว-ข้อข้องใจเกี่ยวกับทีมฟุตบอลทีมโปรด

1.2 ฟอรั่มการเตะของนักฟุตบอลที่ชื่นชอบ

- 1.3 เปรียบเทียบฟอร์มนักเตะ และถามว่าใครเก่งกว่ากัน
 - 1.4 ข้อมูลทั่วไปเรื่องสโมสร , สนามแข่งขัน ความจุ เป็นต้น
 - 1.5 การย้ายทีมของนักเตะ ค่าตัว
 - 1.6 วิเคราะห์วิจารณ์ แมทช์ที่ได้ชม ของทีสนะ
 - 1.7 ขอบประวัตินักเตะฟุตบอล
 - 1.8 สถิติการแข่งขันฟุตบอลแมทช์ต่างๆที่ผ่านมา
 - 1.9 ช่วยถ่ายภาพนักเตะในดวงใจ ในนิตยสารสตราซอคเกอร์
 - 1.10 ขอบที่อยู่นักฟุตบอลต่างประเทศ
 - 1.11 ขอให้ อ.ไฉ่ วิจัยการจัดทีมฟุตบอลในอุดมคติ (dream team)
 - 1.12 ถามทีสนะว่า ทีมไหนจะได้แชมป์ในรายการสำคัญต่างๆ
2. เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล
 - 2.1 กฎ กติกา การแข่งขันฟุตบอล
 - 2.2 ปรึกษาเรื่องชื่ออุปกรณ์กีฬา เช่น สตีด , เสื้อกีฬา, ลูกฟุตบอล เป็นต้น
 - 2.3 ปรึกษาเรื่องสุขภาพ อาการบาดเจ็บ
 - 2.2 ปรึกษา เรื่องการเล่นฟุตบอลของตนเอง
 3. เกี่ยวกับกีฬานิกอื่น ๆ
 4. สารพันปัญหา
 - 4.1 ปรึกษาปัญหาหัวใจ
 - 4.2 ปรึกษาเรื่องการเรียน
 - 4.3 ถามเรื่องหนังสือ เพลง

ในการรับผิดชอบ การตอบจดหมายในคัมภีร์ฟุตบอล ของ อ.ไฉ่ ช่วงแรก คือตั้งแต่ ปี พ.ศ 2520-2528 เป็นช่วงที่ อ.ไฉ่ ยังคงทำงานประจำที่ศูนย์นิตยสารสตราซอคเกอร์ ยังไม่เข้าวงการโทรทัศน์อย่างเต็มตัว อ.ไฉ่ ยังคงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่โรงพิมพ์สยามสปอร์ตฯ การแบ่งเวลาในการทำงานและตอบจดหมาย ในคอดัมน์คัมภีร์ฟุตบอลจึงไม่มีอะไรน่าหนักใจ เพียงแต่ต้องสะสางงานให้เสร็จภายในวันศุกร์ ก่อนปิดเล่มในคืนวันเสาร์

ต่อมาในปี พ.ศ 2529 อ.ไฉ่ ต้องรับผิดชอบงานมากขึ้น เมื่อเข้าสู่สังกัด ช่อง 7 ที แต่ทว่างานโทรทัศน์ที่ต้องรับผิดชอบจะมากมายเพียงใด อ.ไฉ่ ยังคงมีเวลาให้กับการตอบจดหมายเสมอ

โดยจะแวะเข้าไปที่โรงพิมพ์ สยาม สปอร์ตฯ ทุกคืนวันศุกร์ประมาณ 3 ทุ่ม หลังจากเสร็จงานที่ห้อง 7 เพื่อคัดเลือกและตอบจดหมายด้วยตัวเอง โดยใช้เวลาประมาณ 2-3 ชั่วโมง แต่ถ้ากรณีสุดวิสัยจริงๆ เช่น คิดงานไปทำข่าวต่างประเทศ หรือ ไปรายงานสด ทากย์กีฬาให้กับช่อง 7 ทรูวิชั่น นพจินดา น้องชาย เป็นผู้ตอบแทน

ปกติแล้ว ฮ.ไฉ่ จะคัดเลือกจดหมายแฟนๆที่เขียนมาลงได้ประมาณ 10 ฉบับ โดยจะแยกคำถามด้วยตัวเอง แต่ต่อมาจะเป็นหน้าที่ของทีมงานเลขาฯฝ่าย เข้ามาช่วยเพื่อให้สะดวกในการอ่านและตอบ

“ปกติจะมีน้องๆเลขาฯฝ่ายช่วยกันขอยคำถามของน้องๆแต่ละฉบับคัดแปะลงในกระดาษขาวแผ่นใหญ่ๆ แล้วเว้นคำตอบให้พี่ไฉ่เขียน ต้องเว้นที่เยอะๆเพราะพี่ไฉ่เขียนหนังสือตัวใหญ่” (สาธิต กรีกุล, สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2541)

เป็นที่น่าสังเกตว่าในการตอบจดหมายของ ฮ.ไฉ่ โดยเฉพาะในช่วง 5 ปี แรกคือปี พ.ศ. 2520-2525 จะสะท้อนถึงความผูกพันไม่เพียงแฟนหนังสือกับ ฮ.ไฉ่ ซึ่งคนอ่านรู้จักแต่ยังรวมไปถึง พนักงานหรือคนทำงาน ในโรงพิมพ์สยามสปอร์ตฯ อีกด้วย ดังปรากฏชื่อของพนักงานรุ่นแรกๆ ของโรงพิมพ์ สยามสปอร์ต เช่น คุณโมที, 5 ซ. ชัชเวช เวชวิศิษฐ์ ช่างภาพฝีมือดี, เดชหอม (พิชญ์ นิลกถัก) ราวกับผู้อ่านรู้จักคุ้นเคยกันดี และบ่อยครั้งถูกนำมาเขียนแซวในคอลัมน์คัมภีร์ฟุตบอล นับเป็นความผูกพันไม่เพียงแต่คนซื้อหนังสือ และคนทำหนังสือเท่านั้น นับเป็นเอกลักษณ์ของคอลัมน์คัมภีร์ฟุตบอล ที่คนยุคนั้นจะสัมผัสได้

อาจกล่าวได้ว่าการรับผิดชอบคอลัมน์ “คัมภีร์ฟุตบอล” นับเป็นความผูกพันของเขาที่มีต่อผู้อ่านตลอดระยะเวลา 20 ปี เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้ ความบันเทิงไปสู่ผู้อ่านได้จิตใจถึงการตอบจดหมายที่เป็นกันเอง มีทั้งถูกเล่น มุขตลกและจากการคำตอบจดหมายนี้เองที่ทำให้แฟนหนังสือ สามารถสัมผัสถึงบุคลิก อุปนิสัย ของ ฮ.ไฉ่ กลายเป็นความผูกพัน “สร้างฐาน” ความเป็น “คัมภีร์ฟุตบอล” ที่แฟนฟุตบอลยอมรับในเวลาต่อมา

1.2.2 หลักในการตอบจดหมายในคอลัมน์ คัมภีร์ฟุตบอล

จากผลงานของ ฮ.ไฉ่ ในคอลัมน์ คัมภีร์ฟุตบอล นับเป็นจุดเริ่มต้นในการสร้างฐานความผูกพัน ระหว่าง ฮ.ไฉ่ และแฟนหนังสือ กล่าวคือ ผู้อ่านก็ได้รับสาระความรู้ ความบันเทิง และ

ข้อคิดดีๆจาก อ.ไช้ ขณะเดียวกัน อ.ไช้ ก็ได้รับถึงตอบแทน นั่นคือ ความเชื่อถือ ศรัทธา และการยอมรับจากผู้อ่าน ต่อไปนี้ผู้วิจัย ได้รวบรวมหลักในการตอบจดหมายในคอลัมน์คัมภีร์ฟุตบอล ในนิตยสารสตาร์ซอคเกอร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ 2520-2540 สรุปเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานได้ดังนี้

- (1) ให้ความสำคัญคนอ่าน
- (2) จริงใจ-อารมณ์ขัน
- (3) สั้นคว่ำ
- (4) อบอุ่น เป็นที่ปรึกษา

จากนี้ จะเป็นกล่าวถึงหลักการตอบจดหมาย ในคอลัมน์ คัมภีร์ฟุตบอล ของ อ.ไช้ ซึ่งมีแนวทางปฏิบัติงานมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้คือ

- (1) ให้ความสำคัญกับคนอ่าน

อ.ไช้ จะให้ความสำคัญกับการตอบจดหมายแฟนหนังสือ ที่ส่งจดหมายเข้ามาเขา จะบรรจงตอบด้วยความตั้งใจ และบ่อยครั้งที่ อ.ไช้ มักใช้เวลาในการตอบจดหมายที่โรงพิมพ์สยามสปอร์ตฯ นานถึง 3 ชั่วโมง เพื่อค้นหาสิ่งที่ดีที่สุดในกับแฟนหนังสือ

“...ไช้จะค้นคำตอบจนพอใจ บางทีเสียเวลาเป็นหลายชั่วโมงกับคำถามสั้นๆเขาเพื่อที่จะหาคำตอบให้ได้...เขามักจะตำหนิคนตอบจดหมายแฟนๆด้วยประโยคสั้นๆ เหมือนเสียมิได้...เช่น อะ แก้วจะหามาให้, เคยตอบไปแล้ว,ไม่รู้ หรือพวกที่ตอบไปอย่างผิดๆ เพราะไม่คิดว่าพวกนี้ ไม่มีศักยภาพของคนที่จะทำหน้าที่ตรงนี้...” (ชอคทอง, สยามกีฬา, 16 มิถุนายน 2540:5)

จดหมายทุกฉบับ ที่ส่งมาถึง อ.ไช้ จะถูกส่งถึงมือ และเขาก็จะอ่านทุกฉบับ โดย อ.ไช้ จะเป็นผู้เลือกตอบเองทั้งหมด ซึ่งมีแฟนหนังสือท่านหนึ่ง ใช้ชื่อว่า “ลูกบอลกลมกลม” ได้เขียนมาถามในนิตยสาร สตาร์ซอคเกอร์ ฉบับที่ 626 พ.ศ 2532 หน้า 48 ว่า

“...เวลานาอ่านจดหมาย ตอบยังงิหรืออ่านทุกฉบับต่อเดือน แก้วเลือกตอบหรือว่าค่อยๆอ่านไปเรื่อยๆ ...”

ตอบ ผมอ่านจดหมายเองทุกฉบับที่ส่งมาถึง แล้วยกก็เลือกตอบเอา ขอรับเลขวาระฉบับนี้
แฟนสตาตร์ฯ ขันเขียนจดหมายเข้ามาเยอะมาก จนผมต้องเลือกกันคาถา

อ.ไฉ่

ดังนั้นลักษณะของการให้ความสำคัญกับคำถามและให้เกิดดิแฟนหนังสือในความหมาย
ของ อ.ไฉ่ คือไม่ชี้แจงตอบ โคนเลือกตอบคำถามที่คิดว่าจะเป็นประโยชน์และประเทืองปัญญา
กับผู้อ่านโดยส่วนรวมมากที่สุด ซึ่งบางกรณีอาจจะเป็นคำถามง่าย ๆ แต่ อ.ไฉ่ กลับเลือกตอบเพื่อ
ให้ความกระจ่างกับผู้อ่านส่วนใหญ่ด้วย เช่นตัวอย่างการตอบจดหมาย ในนิตยสารสตาตร์
ซอคเกอร์ ฉบับที่ 90 พ.ศ. 2523 หน้า 49 ...

จาก แอนเซน+บรันด์

... เรามีข้อสงสัยอยากจะถามนายชะหน้อย คิดว่าคงตอบนะไว้อเพื่อน

1. ไฉ่ถ้วยฟูเปอร์ คัพ มีมันถ้วยอะไรกันหรือ เอาทีมที่ได้ถ้วย ยุโรปเป็นน กับ คัพ
วินเนอร์ส คัพ มาแข่งขันกันใช้เปล่า

ตอบ ฟูเปอร์ คัพ คือการแข่งขันระหว่างทีม ที่ได้แชมป์ยุโรปเป็นน คัพ กับคัพ วินเนอร์ส
คัพ มาเตะกัน ทิวอร์ทูก เคยได้แชมป์ปี 1977 นัดแรก เสมอ ฮัมบูร์ก 1-1 นัดที่สอง ถล่ม ฮัมบูร์ก
6-0

อ.ไฉ่

การที่ อ.ไฉ่ มักจะให้ความกระจ่างในกรณีที่แฟนหนังสือเขียนมาเพราะต้องการทราบ
จริงๆ ดังนั้น การเลือกจดหมายลักษณะนี้ขึ้นมา เป็นสิ่งที่ดี สำหรับผู้ที่ยังไม่ทราบ แต่ไม่กล้าเขียน
มาถามจึงถือโอกาสดึงเอาคำถามของแฟนหนังสือกลุ่มนี้มาตอบ

นอกจากนี้ ลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่าง อ.ไฉ่ และแฟนหนังสือจะมีส่วนร่วมและ
ใกล้ชิดและดำเนินไปในลักษณะ "เครือญาติ" สังเกตได้จาก สรรพนามที่ใช้เรียกขาน มีตั้งแต่ ไฉ่
จ๋า, ไฉ่เถียวเรา, อ.ไฉ่...สุดขาวสาวไม่หมด ,ไฉ่ ไฉ่โคะ , พี่ไฉ่, เอ๊ยไฉ่ ที่กล่าวมาเป็น
สรรพนาม ที่แฟนหนังสือในยุคแรกคือตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2520-2530 แสดงถึง ความสนิทคุ้นเคยความ
ใกล้ชิด แตกต่างไปจากช่วงปี พ.ศ. 2530-2540 เมื่อ อ.ไฉ่ เริ่มอาวุโสขึ้น ก็ยังคงเรียก พี่ไฉ่ อยู่บ้าง
ระยะหลัง แฟนหนังสือที่เขียนมาจากเรียก อ.ไฉ่ ว่า อาไฉ่ หรือบ้างก็เรียก ดุงไฉ่ นับเป็นกลุ่ม
เยาวชนรุ่นใหม่ que เริ่มติดตาม

สิ่งที่น่าสังเกตอีกประการ คือ ความผูกพันระหว่าง อ.ไฉ่ และแฟนหนังสือที่ไม่ได้จำกัดเพียง อ.ไฉ่ เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงพนักงานของโรงพิมพ์สยามสปอร์ตฯในยุคนั้น ซึ่งอยู่กันแบบครอบครัว ดังที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งอ.ไฉ่ ได้ใช้คนรอบตัวของให้เป็นตัวละคร ในงานเขียนของเขาด้วย ไม่ว่าจะเป็น คุณโมที บำรุงศรี หญิงสาวคนเดียว ที่ทำงานที่โรงพิมพ์สยามสปอร์ตฯ ขณะนั้น และ อ.ไฉ่ มักจะ นำมาเขียนลักษณะเกี่ยวพาราตี จนแฟนหนังสือรู้กันดี นับเป็นการสร้างตัวละคร เพื่อเชื่อมความผูกพันให้แน่นขึ้น เหมือนกับคนในครอบครัว ดังตัวอย่างการตอบจดหมายใน นิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 125 พ.ศ 2523 หน้า49

จาก .. โรบินฮู้ด

1. สมมติว่าเอ็งเป็นแฟนกับคุณโมที แล้วเกิดเธอไปมีรักกับชายใหม่เอ็งจะทำอย่างไรวะ (ถ้าข้าเป็นเอ็ง ข้าจะฟ้องให้กองโลกว่า ดาษเสียดใจกว่าที่จะอยู่ต่อไปอย่างไรก็ชด)

ตอบ เอ้อ ข้าไม่เสียใจอย่างเอ็งหรอก ปากเอ็งต้องใหญ่กว่าโง่งแน่ถึงร้องได้ก็กองโลกกันเป็นข้านะ ข้าไม่ทำอะไรหรอก เพราะถึงอย่างไร ข้าก็ยังเป็น “ชายเก่า” ที่หล่อนจะต้องมาศพบอยู่เหนือข้าอยู่ที่แหละวะ

อ.ไฉ่

อ.ไฉ่ ก็ได้เปิดใจถึง คุณโมที ให้แฟนหนังสือท่านหนึ่งที่ข้องใจถามในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 92 พ.ศ 2522 หน้า 48 ซึ่งถามมาว่า คุณโมที คือใคร ? และคำตอบของ อ.ไฉ่ ก็มีตัวช่วยแต่งแค้นให้ตัวละคร ตัวเอกนี้น่าสนใจยิ่งขึ้น ด้วยลักษณะที่ที่เด่นที่จริงนับเป็นเสน่ห์ของคอถัมภ์นี้

จาก ไวโดเตด บรรพ

1. ช่วยอธิบายให้หน่อยเถอะ คุณโมที ทำไมถึงดังในสตาร์ชอคเกอร์ นักหรือผมอยากเห็นจังเลย ถ้าไปสำนักงาน S.S จะหาได้ยังไง

ตอบ คุณโมที เหมือนกับนางเสียดใจเห็นแล้วก็ต้องเป็นงงงวยในความงามที่ลือลั่นไปทั่วขอตํานักงานเรา คุณอยากมาดู ต้องมาเจอบุญเพราะถ้าหล่อนรู้ตัว มักจะหลบไปต่อกระเจกข้างหลังล้วน นี่ยาหล่อนมีนิสัยขี้อายเหมือนม้า

อ.ไฉ่

นอกจากนี้ คาราวงประจำที่แฟนหนังสือรุ่นแรกรู้จักดีเห็นจะเป็น 5 ข. ชัชเวช เวชวิศิษฎ์ ช่างภาพมือหนึ่งที่ทำหน้าที่เก็บภาพต่างๆจากขอบสนามมาให้แฟนฯได้ชม นับเป็นตัวละครที่แฟนหนังสือยุคก่อน รู้จักดี ดังตัวอย่างในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 362 พ.ศ.2527 หน้า52

จาก...อ้อ หอ ก.ว สระบุรี

1. ดูฤกษ์ 84-85 เปิดแล้ว ที 5 ข. ไปอังกฤษหรือยัง ถ้ายังขอให้รีบไปซะ เพราะอยากจะได้ดูภาพงามๆเสียที ฝีมือแจ่มจริงๆ ขอให้ช่างภาพดูเขายังชมเลยเชียว.

ตอบ ไปแล้วครับ คุณ 5 ข. ส่งภาพถ่ายโต๊ดมาให้เราแล้ว โดยลงเครื่องบินคอนสาย พอดตกบ่าย ก็ไปสนามไฮบีวีรี ถ้าขอลอดอาร์เซนอล กับ ลิเวอร์พูล มาให้พวกเราได้ชมกันทันวัน

ช.โย่ง

นอกจากนี้ ยังมี เคยหอม หรือ พิษณุ นิลกลัด เพื่อนสนิท ในยุค 3 ทหารเสือ ซึ่งประกอบด้วย ช.โย่ง ยอดทอง และเคยหอม ซึ่งรายหลังแฟนหนังสือมักจะติ-ชมงานเขียนของเขาผ่านคอลัมน์ คัมภีร์ฟุตบอล เพราะเห็นว่าสนิทกัน ดังตัวอย่างในนิตยสาร สตาร์ ชอคเกอร์ ฉบับที่ 292 พ.ศ.2526 หน้า 47

จาก ... วิรุฬห์ชัยลาด

1. ผมดูรูปที่เคยหอมในฉบับที่ 283 แล้วไม่เห็นหล่อตรงไหนเลยครับ ตัวก็เตี้ยแล้วกางเกงเขาไปยืมใครมาอีกครับชาวเพื่อขเลย

ตอบ เอ๊ะ .. แต่ผมว่าเขาหล่อดิเนะ เห็นเจ้าตัวเขายื่นยื่นสั่งให้ผมบอกยังงั้น

ช.โย่ง

จากความผูกพันดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึง ลักษณะการทำงานที่โรงพิมพ์สยามสปอร์ตฯ ซึ่งดำเนินงานกันแบบครอบครัว และเป็นครอบครัวที่อบอุ่น ซึ่ง ช.โย่ง ได้สอดแทรกอยู่ในคอลัมน์นี้ นอกจากนี้ ช.โย่ง ยังเปิดโอกาสให้ผู้อ่าน ได้รู้สึกร่วมว่าเขาสามารถมีส่วนร่วมทุกรูปแบบไม่ว่าจะเป็น การแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรีนับเป็นเอกลักษณ์ ที่หนังสืออื่นไม่มี ดังตัวอย่างในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 125 พ.ศ.2523 หน้า46

“...จดหมายของแฟนฟุตบอลนั้น แสดงความรักและบูชาทีมของคนออกมา อาจจะเกินเลยไปบ้าง ขอให้ถือว่าเป็นเรื่องเข้าแหม่งกันมากกว่า ผมชอบซะอีก เพราะถือว่า ได้ให้ผู้อ่านมีส่วนร่วมทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะแบบวี หรือเรือบร็อกก็ตาม...”

(2) จริงใจ - อารมณ์ขัน

ผู้ที่เป็นแฟนประจำ คอถัมภ์ “คัมภีร์ฟุตบอล” จะสัมผัสได้ถึงความจริงใจและเป็นคนเปิดเผยของ ช.ไฉ่ นับเป็นเสน่ห์ ทำให้งานเขียนของเขาน่าติดตาม ประกอบกับ ความที่เป็นคนที่มีอารมณ์ขัน มองโลกในแง่ดี คิดอย่างไร พูดอย่างนั้น ท่านองคมนตรีการตอบจดหมายคอถัมภ์ คัมภีร์ฟุตบอล ช.ไฉ่ จะใช้หลักดังกล่าว คือ แฟนหนังสือ มีสไตล์การถามอย่างไร ช.ไฉ่ จะใช้สไตล์เดียวกันตอบ เป็นการเล่นกับผู้ถาม เพื่อให้ลูกกลมกลืน เป็นพวกเดียวกัน แสดงถึงความจริงใจใน การตอบคำถาม ดังตัวอย่างในนิตยสาร สตราซอกเกอร์ ฉบับที่ 101 พ.ศ 2522 หน้า 52

จาก .. มีข่าวเจ้าพายุ (ธิดา โมห์เซ่)

สวัสดีครับ คุณน้ำ ขอ ขาว (แสดงจาก ช.ไฉ่)

แอ่น...แอ่นน...ผมขอร่วมวอปัญหาอรหันต์ 5 ท่า

1. “อรหันต์เรื่องหมัดถามฟ้า” ฤดูกาล 79-80 นี้ อิปสวิช มีข่าวใหม่ๆบ้างหรือเปล่าครับ
ตอบ เรื่องหมัดถามฟ้าก็แล้วไป ถ้าเรื่องหมัดมาทางผมเห็นจะต้องโดนตี ..ฤดูกาล 79-80 นี้ อิปสวิช ยังไม่มีข่าวใหญ่อะไรเลย การเตะก็ผลุบๆโผล่ๆ ไม่ค่อยสวยงามเท่าไร

2. “อรหันต์ขอลาถามดิน” อยากทราบผู้เล่นของอิปสวิช ตัวจริง มีตำแหน่งที่เล่นด้วย
ฤดูกาลนี้

ตอบ ทำไมไม่มีท่า อรหันต์ ปิคปากถามจะได้ไม่สูง.. อิปสวิชปีนี้ผู้เล่นที่ลงเตะคือ นายประตู พอล คุเปอร์, กองหลัง 4 คน มี มิก มิดด์ ,เทอร์รี่ นูทเซอร์ ,อัลตัน ฮันเตอร์, รัตเชล ออสแมน, กองกลางมี ฟรานทริจเช่น กับ อาร์โนลด์ มูห์เรน และจอห์น วอร์ด ,กองหน้ามี ไคส์ที วัคส์, พอล มารีเนอร์ และอีริค เกทส์ ส่วนผู้เล่นที่เจ็บ และสำรองก็มี อตัน บราซิด ,เควิน ปีชดี , ฮอร์จ เบอร์ทีช

3. “อรหันต์หลับคาถามใจ” อยากทราบว่า อ.ช. เริ่มตอบจดหมายแฟนฯ S.S ตั้งแต่ฉบับที่เท่าไร ที่ถามเพราะผมห่วย กตัวจะบ้าก่อนแต่ง (โรคบ้าตอบจดหมาย) เด็ดว่าตำแหน่งหัวหน้ากองบรรณาธิการจะว่าง

ตอบ ถามแบบนี้ เด็ดจวบจรหันทศกษะหระอก ตั้งแต่ ฉบับที่เท่าไร จำไม่ได้ซะแล้ว ใครที่มี ศตวรรษ ครบทุกเล่มช่วยเขียนมาบอกด้วยก็แล้วกัน

อ.ไฉ่

เอกลักษณ์การตอบจดหมายของ อ.ไฉ่ ในคัมภีร์ฟุตบอล ที่ถูกใจผู้อ่านคือกรณีที่มีผู้เขียน มาถามในลักษณะกวนๆ อ.ไฉ่ ก็จะสรรหาคำตอบที่กวน เช่นเดียวกัน และไม่ลืมที่จะจบท้ายด้วย มุขตลก อันเป็นเอกลักษณ์ ดังนั้นบางครั้งจะพบว่าแฟนหนังสือ อาจเจตนาจะเขียนมาหยอกเพราะ รู้ดีว่า อ.ไฉ่ จะไม่ละเอียดยที่จะสรรหาคำตอบที่เจืออารมณ์ขันชนิดเฉียบคม ดังตัวอย่างในนิตยสาร ศตวรรษคอเคอร์ ฉบับที่ 90 พ.ศ. 2523 หน้า 49

จาก หขคข้อข

เรียน คุณ อ.ไฉ่ ที่นับถือ

1. นายคูติกถังแค้น อาร์เซนฯ กับฮอลแลนด์หรือเปล่า พ่อหัวถึงโต คาราตีนี้ เล่นดินะ สงสัยว่าทำไมจึงวิ่งได้เร็วนัก เขาไม่หนักศีรษะบ้างหรือ ผมยังกะฟางข้าวทั้งกอง

ตอบ ฟุตบอลเขาสู้กันที่ผีเท้า ไม่ใช่หัวกบาล อย่าไปห่วง เรื่องผมมากนัก

2. เควิน คีแกน ทำผมที่ร้าน ไทน์ ช่วงประจำตัวชื่ออะไร และกี่วันทำครั้งนึง

ตอบ คีแกน ทำผมที่งามเกศาช่างประจำตัวชื่อฟิลิปส์ ทำผมเดือนละครั้ง สำหรับนาย ผู้สนใจเรื่องทรงผมมากนัก เราขอแนะนำให้นายทำผมทรง เทียมบุญ ซิเอ็น سباซดีแท้ๆ เทียมบุญ อินทรบุตร ใจละ

อ.ไฉ่

นอกจากนี้ อ.ไฉ่ ยังเป็นบุคคลที่มีอารมณ์ขันอยู่ในตัวเช่นเดียวกับหน้าตาและบุคลิก สังเกตได้จากถกการตอบจดหมายใน “คัมภีร์ฟุตบอล” ซึ่ง อ.ไฉ่ ใช้ความเป็นตัวของตัวเอง ความเป็นกันเองเป็นหลักในการตอบจดหมายและในความเป็นตัวของตัวเองของ อ.ไฉ่ นี้เอง เป็นการแสดงออกที่ผู้อ่านชอบใจ เพราะนอกจากจะได้รับทราบข่าวสารความรู้อันเป็นประโยชน์ แล้วยังมีมุขตลกหยอกทำขเป็นแรงจูงใจให้ติดตามอ่าน ถือว่าครบสูตร ดังนั้น รูปแบบที่ อ.ไฉ่ ใช้ตอบจดหมายเช่นนี้ จึงบรรลุดีดุดประสงคินแง่ของการนำเสนอ “สาร” ไปสู่ผู้รับสาร โคอมี

ศักดิ์ส่วนของ “สาระประโยชน์” ผสมผสานด้วยรูปแบบของ “ความบันเทิง” คณะเหล่านี้ได้อย่างพอดี

“ ผมถือว่า โข่งตอบจดหมายได้เก่งมาก เก่งจนผมรู้ดีกว่า ไม่ว่าในอดีตหรือปัจจุบัน จะไม่มีใครตอบจดหมายได้ดีเท่าโข่ง” (พิชญ นิลกถัก, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

คุณสมบัติอีกประการ ที่แสดงถึงความ “จริงใจ” ต่อแฟนหนังสือ นั่นคือเปิดโอกาสให้ผู้อ่านติชมและมีส่วนร่วมในการพัฒนาคุณภาพของหนังสือ เพื่อให้ถูกใจทุกคนมากที่สุด บ่อยครั้งที่ โข่ง เตือนจดหมายที่มีการตำหนิจากแฟนหนังสือมาลงด้วย เป็นการแสดงให้เห็นว่า โข่ง ใจกว้างพอที่จะรับฟัง ความคิดเห็นของผู้อ่าน และเลือกจดหมายมีข้อความที่วิพากษ์วิจารณ์ ถึงข้อผิดพลาดของหนังสือมาลง เป็นแนวทางให้แฟนหนังสือท่านอื่นๆปฏิบัติตาม ดังตัวอย่างใน นิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 128 พ.ศ 2523 หน้า 49

ที่สำนักงานของเรา

ผู้ดูแล...ข.ชอคโข่ง

1.ทำไมพิมพ์ผิดบ่อยนักละ เรื่องผลบอลอังกฤษ แผ่นเดิขผิดพลาดอย่างน้อย 2 ที่หรือจะเถียง หน้า 7, 8 ใจ เฮอร์ตี เดลตี้ ช้ายไป Mam City เมื่อไหว แล้ว เดวิด ไพรซ์ เป็นโกลด์ แทน เจนนิ่งส์ แล้ว วี.. อ่า

ตอบ คนรายงานเขียนมันมือไปหน่อย มือเร็วกว่าใจ ทำให้ผิดพลาดได้ แต่ไม่เป็นไร ผิดเป็นครุ จะอย่าง ต้องจำไว้แก้ไขต่อไป

ข.โข่ง

ตัวอย่าง อีกตอนหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นว่า ข.โข่ง ให้ความสำคัญกับผู้อ่านทุกคนในฐานะที่มีส่วนร่วม ในการพัฒนาหนังสือให้มีคุณภาพ ดังตัวอย่างใน นิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 337 พ.ศ 2527 หน้า 49

“...เขียนมาอย่างไร เรายับฟังทั้งนั้นสตาร์ชอคเกอร์ มาได้ไกลเท่านี้ก็เพราะคนอ่านมีส่วนช่วยดี ช่วยก่อ สร้างมันขึ้นมา จนแข็งกล้า เราไม่กล้าหือของ ไม่รับฟังคำทักท้วงจากใครหรอกครับ...”

ดังนั้น หลักการทำงานสำคัญ ที่ทำให้ ฮ.ไช่ ได้รับค่านิยมในการเป็นผู้ตอบจดหมาย ในคอลัมน์คัมภีร์ฟุตบอล นอกจากจะใช้ความจริงใจ เป็นกันเองกับผู้อ่านแล้ว การแสดงออกซึ่งน้ำใจนักกีฬา คือ ขอมรับฟังความคิดเห็น ข้อติชม ได้มีส่วนร่วม (participation) ถือเป็นนิสัยที่นักสื่อสารมวลชนทุกคนพึงมี เพราะเสียงสะท้อน (feedback) ทุกเสียงที่มาจากผู้รับสาร เป็นเสมือนกระจกเงา ที่บ่งบอกถึงระดับความพึงพอใจ อีกทั้ง ทราบจุดบกพร่องอันจะนำมาซึ่งการปรับปรุงแก้ไข ให้งานที่รับผิดชอบดำเนินต่อไปในทิศทางที่ถูกต้อง

นอกจากนี้ ประโยชน์ที่ได้รับจากการเป็นผู้ตอบจดหมายในคอลัมน์คัมภีร์ฟุตบอลทำให้ ฮ.ไช่ รู้จักโฉมหน้าของผู้รับสาร คือ ทราบถึงความสนใจของผู้รับสาร จากคำถามต่างๆที่เขียนเข้ามา นับเป็นประโยชน์มากต่อ ฮ.ไช่ ในฐานะผู้ตั้งสารเพราะเมื่อได้ทราบถึงความต้องการของผู้รับสาร ก็จะสามารถป้อนข้อมูลได้อย่างสอดคล้อง

(3) คั่นคว่ำ

ถึงแม้ว่า ฮ.ไช่ จะได้รับการยอมรับให้เป็น “คัมภีร์ฟุตบอล” ที่ชื่อว่ารอบรู้เรื่องถูกหนังทั่วโลก แต่ ฮ.ไช่ ก็ไม่ถือว่าคนเป็นผู้รอบรู้ทั้งไปทุกเรื่อง เขายังคงเป็นผู้ที่คั่นคว่ำหาข้อมูล อยู่ตลอดเวลาและจากการเข้ามารับผิดชอบในคอลัมน์นี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ต้องมีคำราหรือ คัมภีร์ ในการอ้างอิงข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้ ฮ.ไช่ จะมีคัมภีร์ ที่ใช้หลักๆไม่กี่เล่ม

“...โคซปกติแล้วไช่จะมีคัมภีร์ของจริงอยู่ไม่กี่เล่ม เช่น หนังสือโรสต์แมนบันทึกสถิติฟุตบอล (ROTHMAN'S YEAR BOOK) ทุกอย่างที่เป็นฟุตบอลจะออกเป็นประจำทุกปี เล่มหน้าปกสีน้ำเงิน เป็นหนังสืออันดับหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีหนังสือ A ถึง Z ในเกมฟุตบอลประจำฤดูกาล, หนังสือฟุตบอลยุโรป, อิตาลี, เยอรมัน ซึ่งคนที่มืออาชีพ คอบหนังสือด้านกีฬาใครก็มีได้ แต่มันอยู่ที่เขามีความจริงใจต่องานตรงนี้มากกว่า...” (ยอดทอง, สยามกีฬา, 15 มิถุนายน 2540:5)

การแสวงหาคำราหรือแหล่งข้อมูลที่นำเชื่อถือและถูกต้อง เพื่อใช้อ้างอิงในการตอบปัญหาให้กับแฟนหนังสือ จึงเป็นสิ่งสำคัญมากยิ่งเป็นการนำเสนอผ่าน “สื่อ” อันมีผลต่อความเชื่อของผู้อ่านส่วนใหญ่ด้วยแล้ว ทำให้ ฮ.ไช่ เข้มงวดเรื่องนี้เป็นพิเศษ

ลักษณะการตอบคำถาม เกี่ยวกับสถิติการแข่งขันฟุตบอล เป็นข้อมูลอีกประเภทที่แฟนหนังสือสนใจ เพื่อเป็นข้อมูลเปรียบเทียบ ถึงผลงานของทีมหรือสโมสรที่ผ่านมา อาจมองว่าเป็น

คำถามที่น่าเบื่อ เนื่องจาก แฟนหนังสือบางท่านจะถามย้อนหลังถึงมุมมองการแข่งขันฟุตบอล นั้นๆ หรือ เพียงอยากทราบสถิติการแข่งขัน ย้อนหลังเพียงแมตช์ หรือ 2 แมตช์

เพื่อเป็นข้อมูลการตอบคำถามลักษณะนี้ แน่ใจว่า ช.โย่ง ต้องค้นคว้าและหนังสือที่ได้ ยกตัวอย่างแล้วข้างต้นจะช่วยได้มาก เพราะเป็นหนังสือที่บันทึกผลการแข่งขันที่ผ่านมา รายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ ซึ่ง ช.โย่ง จะใช้ตลอดไม่จำกัดแ่งงานตอบจดหมาย รวมไปถึงงานเขียน และพากย์ฟุตบอล

ส่วนลักษณะการตอบจดหมายที่เป็น คำถามเกี่ยวกับสถิติการแข่งขันจะมีปะปนมาบ้าง ดังนั้น ช.โย่ง เปรียบเสมือน“ผู้รู้” ผู้ที่อยู่กับข้อมูลที่จะให้ความกระจ่างได้ หากแฟนหนังสือถาม ในลักษณะที่ต้องการทราบข้อมูล การตอบของ ช.โย่ง ก็จะตอบแบบตรงไปตรงมา ค้นคว้าเต็มที่ ในบางครั้ง อาจให้ข้อมูลมากกว่าจากคำถามที่ถามมา โดยจะเพิ่มเติมให้แสดงถึงความเอาใจใส่ แม้จะเสียเวลา ในการหาข้อมูลที่ต้องค้นคว้าด้วยตัวเองก็ตาม ทว่าการกระทำเช่นนี้ กลับเป็นผลดี โดยตรงต่อ ช.โย่ง กล่าวคือ เป็นการสะสมความรู้ให้มีความแม่นยำยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ผู้อ่านก็ได้รับความกระจ่าง จากคำตอบที่ได้รับ ดังตัวอย่างในนิตยสารสตาร์ชอက်เจอร์ ฉบับที่ 375 พ.ศ 2528 หน้า 47-48

สวัสดิ์ พีโย่งที่นับถือ

1. ในศึกดิวิชั่น 1 ของอังกฤษ ทีมสำรองจะจัดแข่งกันแบบทีมชุดใหญ่ใหม่ครับ แล้วถ้วยแชมป์ ของทีมสำรอง เรียกว่า อะไรและทีมใดได้แชมป์ปีนี้มากที่สุด

ตอบ ทีมสำรองจะมีการจัดแข่งขันกันทุกทีม แต่จะจัดกันเป็นภาคๆ เล่นกันระหว่างทีมที่อยู่ใกล้ๆเหมือนกับ บอลดิวิชั่น 1 อย่างทีมที่อยู่ในตอนเหนือและกลาง ก็จะแข่งชิงถ้วยเซ็นทรัลลีก และในลอนดอน ก็จะแข่งในรายการฟุตบอลคอมมิเนชั่น ซึ่งจะมีทีมสำรองของสโมสรที่อยู่ในบริเวณนั้นมาเตะกัน โดยไม่มีการแบ่งแยกดิวิชั่นแต่อย่างใด ทีมที่ได้แชมป์ เซ็นทรัลลีก บ่อยๆ ได้แก่ ลิเวอร์พูล ส่วนฟุตบอล คอมมิเนชั่น ก็ได้แก่ สเปอร์ กับ อาร์เซนอล

2. ระหว่าง ออสเตรีย เวียนนา กับราปิคเวียนนา ทีมใดได้รับความสำเร็จมากกว่ากันครับ และสนามของทั้งสองทีมนี้ มีชื่อว่าอะไรครับ

ตอบ ราปิค เวียนนา ชนะบอลดิวิชั่น 1 รวม 27 ครั้ง ราปิค ชนะ เอฟ.เอ คัพ 11 ครั้ง แต่ ออสเตรีย ชนะถึง 21 ครั้ง สนามทั้งสองสโมสรใช้ชื่อว่า วินเนอร์ สเตเดียม อยู่ในกรุงเวียนนา จุคนได้ 70,714 คน

3. ช่วยบอกชื่อสนามของ แอนเดอร์เลซท์, ปารีส แซงต์ แชร์แมงต์, อาแจ็กซ์ อัมสเตอร์ดัม, แอดเลติโก้ บิลเบา และ เบนฟิก้า ด้วยครับ

ตอบ สนามอันเดอร์เลซท์ มีชื่อว่า อันเดอร์เลซท์วัวร์, ของแซงต์ แชร์แมง ก็ใช้ปาร์กเดสแปรงซ์ ในกรุงปารีส แซงสนามของอาแจ็กซ์ มีชื่อว่า อาแจ็กซ์ มิคเคมเวก ,สนามของ บิลเบา ชื่อซาน มาเมส อยู่ใน กรุงบิลเบา ชื่อ เคอคูซ

4. บาเยิร์น มิวนิค, ฮัมบูร์ก, มินเช่น กลัดบัค, สตูตการ์ท ได้แชมป์ บุนเดสลีกา ทีมละกี่ครั้ง และทีมใดได้แชมป์บุนเดสลีกา เป็นทีมแรก

ตอบ บุนเดสลีกา มาเริ่มแข่งขันกันในปี 1964 เป็นปีแรก (ก่อนหน้านั้นเป็นแชมป์การชิงแชมป์ฟุตบอลเยอรมัน) ซึ่งมีเตะนัดชิงชนะเลิศกันด้วย นับตั้งแต่ปี 1964 เป็นต้นมา ก็ใช้ระบบนัดคะแนน ซึ่ง บาเยิร์น มิวนิค ได้แชมป์ทั้งหมด 6 ครั้ง ฮัมบูร์ก 3 ครั้ง มินเช่น กลัดบัค 5 ครั้ง สตูตการ์ท 1 ครั้ง และเบรเมน 1 ครั้ง

5 ขอสถิติ แพ้ ชนะ มากที่สุดของบาเยิร์น และ อาร์เซนอล

ตอบ บาเยิร์น แพ้มากที่สุด ถูกฆาตเก้ 04 ถล่ม ชนะ 0-7 เมื่อ 9 ต.ค ปี 1976 ส่วนชนะมากที่สุดคือ อัค คอร์ทมุนด์ 11-1 เมื่อ 27 พ.ย ปี 1971 อาร์เซนอล ชนะ ลัฟโบโร ทาวน์ 12-0 ในดิวิชั่น 2 เมื่อปี 1900 เป็นสถิติสูงสุด และแพ้มากที่สุดต่อ ลัฟโบโร ทาวน์ เช่นกัน 0-8 ในอีก 6 ปีต่อมา นำเสียดายที่ทีมปืนใหญ่ ไม่มีโอกาสได้แก้แค้นซะแล้ว เนื่องจาก ลัฟโบโร ไม่ได้อยู่ในฟุตบอลอีก อีกต่อไป เป็นต้น

ข. โย่ง

ข. โย่ง จะไม่ทำให้ แฟนหนังสือคิดหวัง คำถามที่เป็นข้อมูล สถิติที่ได้ตามมาจะได้รับคำตอบ หากไม่สามารถที่จะค้นได้ ข. โย่ง จะใช้คำว่า คิดไว้ก่อน และจะหาคำตอบให้ฉบับต่อไป ซึ่งเป็นสัญญาที่แฟนหนังสือไว้ใจ และให้อภัย

“การที่โย่ง เขียนว่าตอบไม่ได้คิดไว้ก่อนตรงนี้ ไม่มีใครตำหนิว่า คิดไว้ก่อนอีกแล้ว เพราะว่าฉบับต่อไป เดียวเขาก็มาว่าคราวที่แล้วคิดหนีใครไว้บ้าง แล้วเค้าก็จะเล่าให้ฟังอันนี้ ทำให้โย่งเขามีความผูกพันกับคนอ่านมาก และเหนือสิ่งอื่นใด ก็ทำให้ต้องค้นคว้ามากเมื่อค้นคว้ามากก็มีความรู้มาก” (พิชญ นิลกตัต, ตัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

อาจมีบ้างที่ อ.ไช่ ก็มตอบไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไร สำหรับแฟนหนังสือแล้ว ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรงอะไร ดังที่ ทิษณู นิกกัตติ ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “ถึงอย่างไรแฟนหนังสือก็จะไม่ตำหนิว่า ไช่” หากจะมีการทวงถาม ลักษณะของความเป็นมิตรมากกว่า

สำหรับข้อมูลที่นอกเหนือจากคำถามที่เป็นข้อเท็จจริงที่ต้องสืบค้นแล้ว แฟนหนังสือจะนิยมถามความคิดเห็นของ อ.ไช่ ในฐานะที่มีความเชี่ยวชาญ ไม่ว่าจะเป็นการทำนายผลการแข่งขันฟุตบอลนัดสำคัญ หรือให้ เปรียบฟอร์มการเล่นของนักเตะ ซึ่ง อ.ไช่ ใช้หลักการวิเคราะห์ ด้วยตามความเป็นจริง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในส่วนของคุณสมบัติของผู้ที่ชื่อว่า อาศัการคอบ บนพื้นฐานของข้อมูลที่เป็นจริง ดังตัวอย่าง ในนิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 842 พ.ศ 2536 หน้า 61

จาก .. ค.ช กิตติศักดิ์ หาญธนະสุกิจ

1. ระหว่าง มาร์ค บีนีช กับ จอห์น ฎุคิก ใครเหนือกว่ากันครับ

คอบ ในด้านประสิทธิภาพ ฎุคิก เหนือกว่าแน่ แต่ต่างกันเฉพาะฝีมือตอนนี บีนีช ซึ่งได้ลงตัวจริงตลอดย่อมศดไศกว่า

อ.ไช่

การวิเคราะห์บนพื้นฐานของข้อมูล โดยมองว่า จอห์น ฎุคิก มีประสิทธิภาพผ่านสนามแข่งมากกว่า แต่ถ้าวัดตามฝีมือ คือ ความเหนือในการรักษาประตูได้ดังที่ แฟนหนังสือถามมาก็ต้องดูกันที่ข้อมูล ในส่วนของการได้รับไว้วางใจให้ทำหน้าที่เฝ้าประตู ซึ่ง มาร์ค บีนีช ได้เด่นเป็นตัวจริงมากกว่า ทั้งหมดเป็นการวิเคราะห์จากข้อมูลจริง มีความเป็นไปได้ และน่าเชื่อถือกว่า

นอกจากการวิเคราะห์ บนพื้นฐานของข้อมูลแล้ว “ความรู้จริง” และ “อ่านเกมออก” เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้ อ.ไช่ ได้เปรียบและนำมาเป็นคำตอบ ให้กับแฟนหนังสือที่ถามมาได้อย่างสมเหตุสมผล ดังตัวอย่างในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 1010 พ.ศ 2540 หน้า 49 ว่า

จาก .. Mcca ยูเนียร์

1. อาว่าที่อังกฤษแพ้อิตาลีเพราะสาเหตุอะไร

คอบ อิตาลี มีความคุ้นกว่า ขณะที่อังกฤษไม่พร้อมเท่าที่ควร กองกลางมีแต่ตัวคัดเกม เบ็คแฮม โคนปีบจนแทบไม่มีบทบาทในเกมรุก

อย่างไรก็ตาม อ.ไฉ่ จะไม่วิเคราะห์หรือให้คำตอบกับคำถามลักษณะนี้เสมอไปหากว่าไม่แน่ใจ หรือ ข้อมูลไม่เพียงพอ อ.ไฉ่ ก็จะตอบตรงๆว่า เพราะเหตุใด ไม่ใช่ว่า อ.ไฉ่ จะต้องรู้จะต้องมั่นใจชนิดที่ฟันธงได้ว่า ใครชนะ-ใครแพ้, ทีมใดดีกว่า ดังที่กล่าวมาแล้ว สิ่งสำคัญในการตอบคำถามลักษณะนี้ สำหรับ อ.ไฉ่ คือ ข้อมูลต้องเพียงพอมากกว่า

สำหรับวิธีการในการค้นคว้านั้น นอกจากที่ อ.ไฉ่ เปิดตำรา ค้นหาคำตอบด้วยตัวเอง บางครั้ง อ.ไฉ่ อาจจะถามจากนักข่าวกีฬาซึ่งประจำอยู่ที่โรงพิมพ์ขณะนั้น กรณีที่เป็นผู้ติดตามข่าวนั้นๆโดยตรง ซึ่งเชื่อถือได้ หรือหากเรื่องที่ อ.ไฉ่ ไม่ทราบจริงๆ ก็จะใช้การสอบถามจากคนรอบข้าง เพื่อนำคำตอบที่ได้ฟัง ถ่ายทอดให้ผู้อ่านอีกทอดหนึ่ง

“อย่างมีคนถาม ในสภาร์ ซอคเกอร์ ว่า พี่ไฉ่ ได้ดูคอนเสิร์ตของ ฟิงค์ พรอยด์ คอนเสิร์ตแห่งเบอร์ลิน หรือเปล่า พี่ไฉ่ ก็มาถาม...ก็บอกดู พี่ไฉ่ถามเป็นอย่างไรบ้าง...นอกจากสถิติที่ใช้เครื่องมือ สุดซอค จากเวที ใช้ตีกลงราว 10 ชั้น มีเครนยกข้ามไปข้ามมา เต่าเสร็จพี่ไฉ่ก็บอกว่า เอ้อๆ เข้าใจแล้วเดี๋ยวเอาไปเขียน” (ปิยะพงษ์ โพธิ์สูง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2551)

นับว่าการค้นหาข้อมูลของ อ.ไฉ่ เพื่อตอบในคอลัมน์ คัมภีร์ฟุตบอล ไม่จำกัดอยู่เพียงแค่งองหนังสือที่อยู่ตรงหน้าเท่านั้น แต่จะต้องมีการแสวงหาความรู้รอบรู้รอบด้าน ดังที่กล่าวมาแล้วว่าแฟนหนังสือที่เขียนมาคุยในคอลัมน์นี้ ไม่ได้จำกัดความสนใจอยู่เพียงแค่เรื่อง “กีฬาฟุตบอล” เท่านั้น ซึ่งคุณสมบัติในเรื่องความรู้ดังกล่าว ล้วนมีอยู่ในตัว อ.ไฉ่ และเป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของเขาทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเพลง, เรื่องหนัง, เรื่องสุขภาพ สิ่งต่างๆเหล่านี้ ทำให้ อ.ไฉ่ สามารถตอบจดหมายได้ทุกแนว ทุกเรื่อง ที่แฟนหนังสือสนใจ

(4) อบอุ่น เป็นที่ปรึกษา

อ.ไฉ่ เป็นผู้ชายที่อบอุ่น มองโลกในแง่ดี ใครที่ได้อ่าน คัมภีร์ฟุตบอลในนิตยสารสภาร์ซอคเกอร์ ล้วนเป็นญาติ อ.ไฉ่ เป็น พี่ไฉ่ ของน้องๆ , เป็นอาไฉ่ของหลานๆ , เป็นเจ้าไฉ่ของเพื่อนๆ และเป็น คุณไฉ่ ของแฟนๆที่รักก็หามาเป็นเวลากว่า 20 ปี

ความผูกพันทั้งหลายเหล่านี้ ก่อตัวขึ้นจากจุดเริ่มต้นของความจริงใจ ความปรารถนาดี ที่มีให้แก่กันสังเกตได้จากการตอบจดหมายแต่ละฉบับ ไม่เพียงแต่มีสาระความรู้ มีมุขตลกให้

ผ่อนคลาย เหนือสิ่งอื่นใด อ.ไฉ่ พยายามสอดแทรก “สาระ” ในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง เป็นข้อเตือนใจแก่แฟนหนังสือตลอดมาโดยเฉพาะเด็กๆและเยาวชน

ข้อคิดที่ อ.ไฉ่ ได้ฝากไว้ให้ผู้อ่านล้วนเป็นสิ่งที่มีค่าที่ได้จากประสบการณ์ตรงของเขา และถ่ายทอดข้อคิดเหล่านั้นไปสู่แฟนหนังสือที่เขารักและผูกพันเสมือนญาติ โดยเฉพาะเรื่อง ความสำคัญของการเรียน เป็นสิ่งที่ อ.ไฉ่ ได้เรียนรู้ด้วยตัวเอง ดังที่กล่าวมาแล้วว่า อ.ไฉ่ พลาดหวังจากการศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัย แต่ในทางตรงกันข้าม อ.ไฉ่ กลับมาได้ดีในชีวิต การทำงาน เพราะกีฬาที่เขาผูกพันมาแต่เด็ก นับเป็นบทพิสูจน์ที่เขาเรียนรู้ได้กับตัวเอง ดังนั้น ข้อคิดที่ อ.ไฉ่ มักปลูกฝังให้กับเยาวชน,แฟนหนังสือ ในนิตยสารสตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 266 พ.ศ 2525 หน้า 51

จาก ... เด็กสระบุรี (ANTRED)

1. ที่ อ.ไฉ่ ผมได้รักกับผู้หญิงคนหนึ่งเขาช่วยมาก และผมก็อกหักเหียบร้อยด้วยผมเสียใจ มากครับ คิดแต่ว่า ผมได้เจอแฟนใหม่แล้ว จะบอกที่ไฉ่ให้ก็ได้ ก็สตาร์ชอคเกอร์ ใจล่ะ ที่ทำให้ ผมคลายเศร้าได้ ผมจะรัก สตาร์ชอคเกอร์ ตลอดไปเท่าๆกับที่ อ.ไฉ่ อย่าทำให้ผมผิดหวังนะครับ

ตอบ แหม..หวานจัง อ่านแล้วซึ่งจนอยากให้ดึงมาซบจ๊กกะแร้...ดีแล้วละไฉ่น้องเอ๊ย เรายังเป็นเด็ก เล่นกีฬา เรียนหนังสือ ดูหนัง ฟังเพลง ไปตามเรื่องดีกว่าจะไปมีความรักแบบ เพื่อฝัน ซึ่งภาวะข้าวชากหมากแพงอย่างนี้ มันต้องทำงานเก็บเงินให้มีอนาคตซะก่อนแล้วค่อย จับสาวเป็นเรื่องเป็นราว

อ.ไฉ่

อ.ไฉ่ มีบุคลิกที่อบอุ่นเปรียบเสมือน “พี่ชาย” คำสอน คำเตือนของ อ.ไฉ่ จึงมีลักษณะ ที่แฝงไปด้วยความห่วงใย นอกจากนี้ อ.ไฉ่ ยังพร้อมให้กับปรึกษาให้แก่น้องๆที่ชอบเล่นกีฬา หรือมีปัญหาในการเล่นกีฬา ซึ่ง อ.ไฉ่ จะให้ความสำคัญกับคำถามเหล่านี้เสมอ ดังตัวอย่างใน นิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 266 พ.ศ 2525 หน้า 52

จาก... แฟนชิดคืน และวุฒคืออก

ผมมีปัญหาที่จะขอให้พี่ช่วยแนะนำเล็กน้อย

1.ผมเล่นบอลมาประมาณ 4 ปีกว่า เวลาผมเล่นอยู่ที่บ้านผมเล่นดีมาก แต่เมื่อไปเล่น ที่โรงเรียนไปแข่งกับห้องอื่น การเล่นของผมใช้ไม่ค่อยได้เลย คือความเร็วไม่พอ แรงปะทะก็ไม่ดี

เรื่องของบอดก็ไม่เก่ง เปิดก็ไม่ค่อยดี ยิ่งก็ไม่ค่อยหนัก (ตำแหน่งที่เล่นคือ ปีกซ้าย) ที่ช่วยแนะนำวิธีการฝึกให้ผมที นะครับ เพราะเมื่อผมเล่นไม่ค่อยดีตอนนี้ไม่มีใครส่งลูกให้ผมเลย และยังคำผมอีกที่ฝึกบอดของผมกว้าง-ยาว ประมาณ 3-7ม. เท่านั้นนะครับ เรื่องที่ยังไม่หนัก เพื่อนผมบอกให้ผมไปวิ่ง เพื่อที่จะได้มีกำลังขาจริงหรือเปล่า ช่วยอธิบาย

ตอบ น้องก็เป็นเด็กอีกคนที่มีใจรักกีฬาจะเล่นบอด แต่ขาดการฝึกซ้อมที่ถูกต้องไม่มีผู้ฝึกสอนแนะนำในสิ่งที่ควรจะฝึกฝน ทำให้เล่นได้ไม่ดี การแนะนำของพี่คงจะช่วยอะไรได้ไม่มากนัก เพราะฟุตบอลเป็นเกมที่จะเอาดีได้ ต้องสอนกันในสนาม แต่ตอนนี้ คิดว่าน้องควรจะวิ่งออกกำลังกายให้ มีแรงก่อนควรจะวิ่งบ่อยๆแรงจะได้อยู่ตัว จากนั้นก็หัดจับบอดให้แน่น ฝึกคนเดียวก็ได้ โดยเตะบอดอัดกำแพงและหัดชดชดลูกด้วยข้างเท้าด้านใน-ข้างเท้าด้านนอก จากนั้น ก็หัดผ่านลูกกลับไปกลับมาด้วยเพื่อน โดยซ้อมใกล้ๆก่อน พอชำนาญก็ค่อยส่งกันไกลๆ เอาเตะ เอาไปฝึกเท่านั้นก่อน แล้วจะเล่นบอดได้ดีขึ้น มีปัญหาอะไรค่อยเขียนมาถามใหม่

ช.ไย่ง

ช.ไย่ง ไม่เพียงแต่ทำหน้าที่ไขข้อข้องใจเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอล บางโอกาส ยังช่วยแนะนำเทคนิคการเล่นให้กับน้องๆที่เขียนเข้ามาถาม เปรียบเสมือนเป็น “โค้ช” ซึ่ง ช.ไย่ง อาศัยประสบการณ์ที่เคยเป็นนักกีฬาฟุตบอลมาก่อน ประกอบกับการได้อ่านและแปลเทคนิคการเล่นมาเป็นข้อมูลในการตอบ แสดงให้เห็นว่าภาพพจน์ ของ ช.ไย่ง ในสาขาของแฟนหนังสือ นั้นเป็นผู้ที่รู้จริง เรื่องกีฬาฟุตบอลทั้งใน ด้านทฤษฎี คือการให้ “ข้อมูล” และ “การปฏิบัติ”

นอกจากบทบาท ที่ ช.ไย่ง ให้คำแนะนำ แฟนหนังสือ ซึ่งเปรียบได้กับ โค้ช แล้ว ช.ไย่ง ยังต้องรับหน้าที่ เป็นที่ปรึกษาด้านสุขภาพ อีกด้วย ดังตัวอย่างในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 337 พ.ศ 2527 หน้า 50

จาก ... ขบถถูกหนั๊ง

1. ตอนนี้เอ็นที่ข้อศอกผมอักเสบ ที่มีวิธีรักษาให้หายได้ไหมครับ ? หรือถ้าหากหยุดพักจะเป็นเวลาสักเท่าไร? มันก็ไม่เจ็บมากหรอกครับเพราะผมใช้ผ้าก๊อซพันไว้เวลาเล่นแต่มันรำคาญ

ตอบ คุณควรไปหาหมอซะดีๆ ให้เขาเอ็กซเรย์ดูว่า เอ็นมีการฉีกขาดหรือยึดตรงไหน ซึ่งบางทีวิธีรักษาที่ดีที่สุดคือต้องผ่าตัดจึงจะหายขาด ไม่อย่างนั้นก็จะเจ็บเรื้อรังอยู่อย่างนี้แหละ ขอแนะนำให้ไปหาหมอเถอะ ไม่อย่างนั้นแก็ดัวไปมันจะรบกวนชีวิตคุณไปตลอด

จากความเป็นกันเองและความผูกพันกับแฟนหนังสือนี้เอง ช.โย่ง จึงกลายเป็นที่ปรึกษาได้ทุกเรื่อง แม้กระทั่งเรื่องส่วนตัวที่แฟนหนังสือวัยรุ่น ทั้งผู้หญิงและผู้ชายนิยมเขียนมามาก คือเรื่อง “ความรัก” ซึ่ง ช.โย่ง ได้แนะนำและให้ข้อคิด กับวัยรุ่นในเรื่องความรัก ได้เป็นอย่างดี ดังตัวอย่างในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ,ฉบับที่ 337 พ.ศ 2527 หน้า 48

จาก...ป๊อ เคอะเซ็นต์ นักบุญทั้ง 11

1. เฮ้ !.. โย่ง เรามีปัญหาอยู่ว่ามีผู้หญิงห้องเดียวกับเรา เธอชอบมาสนิทสนมกับเราจนเพื่อนๆในห้องล้อเราหาว่าเป็นแฟนกัน ทั้งๆที่เราก็ไม่มีอะไรกับเธอ แต่เราอยากให้เธอทำตัวเป็นเพื่อนคิดว่า เธอชอบมาช่วยเหลือเราเสมอเธอดีกับเรามาก แต่กับผู้ชายอื่นเธอก็เฉยๆ เราก็แกล้งทำเป็นไม่รู้ว่าเธอมาชอบเรา เธอจะว่าเราขี้ขลาดหรือแกล้งโง่หรือเปล่า เพราะเราไม่เคยมีแฟนเราเลย ไม่ค่อยรู้เรื่องกับเขาหรอก โย่งเคยเจอแบบนี้หรือเปล่า เราจะทำอย่างไรดี?

ตอบ ก็บอกเธอไปสิว่า น้องจำคบกันแบบเพื่อนนะ บอกไปให้เธอรู้ใจเราซะเลย ดูซิว่าเธอจะว่ายังไง แต่เราเห็นมาเยอะแล้วว่า คบกันแบบเพื่อนไปนานๆมันก็กลายเป็นความรักได้เหมือนกัน ขอแนะนำให้คบกันไปแบบเพื่อนก่อนจะสบายใจที่สุด อย่าไปเร่งร้อนให้มันเป็นอย่างอื่น เพราะในวัยอย่างนางยังเรียนอยู่ การเรียนสำคัญกว่าอย่างอื่น

ช.โย่ง

คำเตือน คำสอนของ ช.โย่ง นอกจากจะเน้นถึง การรู้จักรับผิดชอบในหน้าที่แล้ว ประเด็นเรื่องยาเสพติด นับเป็นเรื่องที่ ช.โย่ง เป็นห่วง พยายามชี้ให้เห็นถึงข้อเสียของมัน ดังตัวอย่าง การเตือนในฐานะ “เพื่อน” ถึงภัยยาเสพติดประเภทบุหรี่ยี่ โดยเล่าจากประสบการณ์จริง ดังตัวอย่างในนิตยสาร สตาร์ชอคเกอร์ ฉบับที่ 337 พ.ศ 2527 หน้า 51

จาก ... ค้อยตั้ง

1. ใน 1 สัปดาห์ ผมต้องงดสูบบุหรี่ 3 ของ เพื่อซื้อหนังสือของพวกคุณ S.S MIDWEEK ,W.S. โย่งสูบบุหรี่ไหม? ถามหน่อย

ตอบ ผมเคยลองสูบตอนเรียนหนังสืออยู่เหมือนกัน แต่อัดเข้าปอดได้ทีสองที เจ็บหน้าอกไปหมด แล้วก็มีอาการแพ้ อ้วกแตกเป็นลมไปเลย ผมยังไม่เข็ด พอหายดีลองอีกครั้งเพราะอยากโก้ปรากฏว่า หนักกว่าเก่าเข้าไปอีก ไม่สูบมันอีกเลย พอโตขึ้นจึงได้รู้ว่า บุหรี่นี้ มันไม่ได้ช่วยให้ได้เลข คนเราจะเท่งโก้มีอยู่ที่บุคลิกมากกว่า ใช้น้องๆที่ชอบบริสูบบุหรี่ เพื่อเพิ่มมาดให้เข้าทำนะ

รู้ไว้ด้วยว่า ทูรจะเว่ เดิกได้เดิกชะเถอะ อ้อ คุณด้วย ผมคิดใจที่ หนังสือผมมีส่วนช่วยให้คุณจด
ตบมูหรีไปได้บ้าง

ช.ไฉ่ง

จากงานตอบจดหมายในคัมภีร์ฟุตบอล สะท้อนให้เห็นเจตนารมณ์อันแน่วแน่ของ ช.ไฉ่ง
หลายประการด้วยกันไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การศึกษา, การเล่นกีฬา รวมถึงปลูกฝังได้เด็กและเยาวชน
ห่างไกลจากยาเสพติด ซึ่งเป็นที่น่าอินดีที่สำนึกดีๆของคนดีๆ เช่น ช.ไฉ่ง ไม่ได้คายจากไปพร้อม
เขา แต่ยังคงดำเนินต่อไป ในรูปของ มูลนิธิ เอลริช นพจินดา เพื่อฟุตบอลสำหรับเยาวชน

2. งานด้านโทรทัศน์

ในวิเคราะห์ถึงหลักการดำเนินงานด้านโทรทัศน์ ของ ช.ไฉ่ง จะพูดถึงบทบาทสำคัญ 2
บทบาท นั่นคือ บทบาทนักพากย์ฟุตบอล ซึ่งสร้างชื่อเสียงให้ ช.ไฉ่ง และอีกบทบาท คือ ผู้ประกาศ
ข่าวกีฬา โดยเริ่มจากให้รายละเอียดในส่วนของบทบาททางวิชาชีพ เพื่อให้ทราบถึงขอบข่าย
การทำงาน จากนั้นจะเป็นการวิเคราะห์ถึงหลักการดำเนินงาน อันเป็นส่วนประกอบสำคัญ

2.1 บทบาทผู้พากย์กีฬาฟุตบอลทางโทรทัศน์

2.1.1 การแสดงบทบาททางวิชาชีพในฐานะ ผู้พากย์กีฬาฟุตบอลทางโทรทัศน์

ช.ไฉ่ง เริ่มหันเหเข้าสู่งานโทรทัศน์ในฐานะนักพากย์ฟุตบอล ในปี พ.ศ 2519 จากการ
ชักนำและให้การสนับสนุนของ เรือมใจ ชันชะรูจิ ผู้นำเข้าเทปการแข่งขันฟุตบอลเยอรมัน
ทางช่อง 9 อ.ส.ม.ท เริ่มแรก ช.ไฉ่ง เป็นผู้พากย์เพียงบางส่วน โดยต่อมาเริ่มมีงานพากย์ฟุตบอล
ต่างประเทศติดพันมาเรื่อย โดยครั้งนั้น ช.ไฉ่ง อยู่ในฐานะนักพากย์อิสระและยังคงทำงานประจำ
อยู่ที่ โรงพิมพ์ สยามสปอร์ตฯ

บทบาทของ ช.ไฉ่ง ในการเป็นผู้พากย์ฟุตบอลทางโทรทัศน์ เริ่มเด่นชัด ในปี พ.ศ 2529
เมื่อ ช.ไฉ่ง ได้เป็นหนึ่งในทีมผู้พากย์ฟุตบอลโลก ของโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย
ซึ่งปีนั้นประเทศ สเปน เป็นเจ้าภาพ และ อิตาלי เป็นแชมป์ ตรงกับ ปี 1986 (พ.ศ 2529) นับเป็น

นักที่แฟนกีฬาชาวไทยได้ชมการถ่ายทอดสดมากที่สุด จากแต่เดิมที่เป็นเพียง การนำเทปการแข่งขัน นำมาออกอากาศ เฉพาะรอบรองชนะเลิศ และรอบชิงชนะเลิศ

ฟุตบอลโลก ปี 1986 (พ.ศ 2529) เป็นช่วงที่ประจวบเหมาะสำหรับ อ.ไช่ ที่เข้ามาได้ถูกจังหวะ กล่าวคือ อ.ไช่ ได้มีโอกาสพากย์สด แสดงถึงความรู้ความเชี่ยวชาญในเกมลูกหนังชนิดที่ไม่เคยได้รับจากนักพากย์ในยุคนั้น โดยเฉพาะรอบ 8 ทีมสุดท้ายระหว่างบราซิลกับ ฝรั่งเศส

พอ. นเรศร์ อิศรางกูรฯ เลขาธิการโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย ได้กล่าวถึงการเริ่มต้นงานพากย์ในนามทีวีพูล ของ อ.ไช่ ว่า

“ไช่ขึ้นมาใหม่เลย มีผู้ใหญ่จริงๆที่เป็นตัวนำอยู่ ไช่ก็ขึ้นมาพากย์เลย อยู่ในชั้นทดลองเท่านั้น แต่พอพากย์ก็รู้เลยว่า ไช่แตกต่างจากนักพากย์คนอื่น และเหมือนแมทซ์นั้น มันมากเล่นกันสนุก ต่อเนื่อง เกมไว ที่เรามาเห็นคุณค่าของ ไช่ ก็คือ เกมไวมาก ระหว่าง บราซิล กับ ฝรั่งเศส รุกขึ้นรุกลงไวมาก เพราะฉะนั้น การที่ไช่แมนตัวผู้เล่น เลยทำให้เกมนั้น สนุกขึ้นเพิ่มความสนุกขึ้นไปอีก เพราะเขาารู้ชื่อ เรียกชื่อผู้เล่นได้ถูกต้องด้วย”

หากเทียบ อ.ไช่ กับนักพากย์ยุคบุกเบิก ไม่ว่าจะเป็น พิชัย วาสนาส่ง, ประชา เทพาหุติชัยวิจิต อติศัพท์, พูลตาก อนุมาน แล้ว นับว่า อ.ไช่ มี “ที่มา” ที่แตกต่าง หลายประการกล่าวคือ อ.ไช่มาจาก คนทำงาน “หนังสือพิมพ์” ที่ต้องใช้การเขียนเพื่อสื่อความหมาย นอกจากนี้ อ.ไช่ยังเป็นคนที่ทำงานเกี่ยวกับกีฬาฟุตบอลโดยตรงตั้งแต่เริ่มแรก มีความสนใจกีฬาฟุตบอลตั้งแต่สมัยเรียน คือปี พ.ศ 2502 และแมทซ์ที่จุดประกายความสนใจในกีฬาฟุตบอลก็คือ ฟุตบอลโลก ปี 1962 (พ.ศ 2502) ที่ประเทศชิลี และต่อเนื่องมาจนถึงการทำงาน ที่ยังคงมุ่งมั่นเกี่ยวกับฟุตบอลต่างประเทศโดยตลอด นับเป็นเวลา 14 ปี ก่อนที่ อ.ไช่ จะได้มาพากย์ ฟุตบอลโลก ปี 1962 (พ.ศ 2525) ในนาม โทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจฯ หรือ ทีวีพูล (TV POOL)

ดังนั้น การแข่งขันฟุตบอลโลก จึงไม่ใช่สิ่งใหม่ในความรู้สึกรักของเขา ไม่มีทีมใด นักเตะคนใดที่ อ.ไช่ ไม่รู้จัก เขาอยู่กับข้อมูล ติดตามข่าวความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง นับเป็นสิ่งที่ อ.ไช่ ได้เปรียบนักพากย์ในยุคแรกๆ อย่างไรก็ตาม ธรรมชาติของสื่อ ทั้ง 2 สื่อ แตกต่างกัน โดยสิ้นเชิง กล่าวคือ การทำหนังสือพิมพ์รายวัน ถึงสำคัญอยู่ที่ถือการเขียน การนำเสนอให้เข้าใจง่าย แต่งานโทรทัศน์ การจะสื่อความหมายไปสู่ประชาชน ค่านแรกที่จะเข้าถึงประชาชนก่อน คือเสียง ซึ่ง อ.ไช่ มีเสียงที่ค่อนข้างแหบ จึงแตกต่างจากนักพากย์ในยุคนั้น แต่ทว่า “เสียง”

ไม่เป็นอุปสรรคสำหรับเขา ถึงสำคัญ คือ“ข้อมูล” ที่ ย.โย่ง ให้กับคนดู กลับเป็นสิ่งที่คนดูพอใจมากกว่า ดังตัวอย่าง จดหมายของแฟนนิชยสารสตาร์ชอคเกอร์ ที่ใช้ชื่อว่า “ปีศาจเบอร์สุดท้าย” แสดงความคิดเห็นถึงการพากย์ฟุตบอลของ ย.โย่ง ในคอลัมน์คัมภีร์ฟุตบอล ฉบับที่ 450 พ.ศ 2529 หน้า 53 ว่า

“...บอกตามตรงฟังนายพากย์บอลถึงแม้เสียงแหบไปบ้าง ก็ยังไม่เสียอารมณ์เท่าฟังบางคนที่สักแต่ว่าพากย์ ป้อนข้อมูลผิดๆให้เด็กจ๋า(มีหลายคน)ไม่ได้หาข้อมูลหรือเตรียมตัวให้ดีเลยแฮ้ง”

อาจกล่าวได้ว่า แฟนกีฬาส่วนหนึ่งที่ติดตามหนังสือในเครือ สยามสปอร์ตฯ ไม่ว่าจะ เป็นนิชยสารสตาร์ชอคเกอร์ หรือ หนังสือพิมพ์สยามกีฬา ต่างยอมรับในความเป็น “คัมภีร์ฟุตบอล” ของ ย.โย่ง อยู่เป็นฐาน และยามที่ ย.โย่ง เข้ามาเป็นคนทำงานโทรทัศน์ ย.โย่ง จึงมีความพร้อมและมั่นใจ สามารถให้ข้อมูลความรู้ อย่างผู้ที่ “รู้จริง” เป็นการให้คนดูได้มากกว่าเสียงพากย์ที่คุ้นเคย

แต่กว่าที่ ย.โย่ง จะโด่งดังในเชิงการพากย์กีฬา เขาต้องอาศัยการฝึกฝนไม่น้อยทั้งฝึกด้วยตัวเอง จากการดูฟุตบอลทางโทรทัศน์และปิดเสียงและพากย์เอง รวมถึงการฝึกหัดที่เป็นหลักสูตร ย.โย่ง ได้ผ่านมาแล้วทั้งสิ้น โดยช่วง ปี พ.ศ 2529 ก่อนที่ ย.โย่ง จะเข้าสังกัด ช่อง 7 ย.โย่ง เคยไปฝึกหัดการพากย์ฟุตบอล อยู่ที่สถานีโทรทัศน์กองทัพบก ช่อง 5

“ช่วงนั้น ช่อง 5 รับฝึกนิสิต นักศึกษาที่สนใจเรามีโครงการฝึกเพราะต้องการคนที่มีความสามารถด้านนี้ มีคนมาสมัครโดยฝึกเป็นกลุ่ม โย่ง เดิมเขาก็มากับกลุ่ม ตอนหลังโย่งสนใจก็มาฝึกกับ พ.อ อนุ ตมานทรัพย์ ซึ่งท่านเป็นนักพากย์ฟุตบอลที่เป็นหลักของช่อง 5...เท่าที่สังเกต เขาจะฝึกด้วยตัวเองมาก โดยอาศัยดู ซ้อมด้วยตัวเอง ดูจากเทป แล้วก็ซ้อมพากย์จดข้อมูล ในช่วงที่ โย่งมาซ้อมที่นี่เขามักจะมาขออุเทปฟุตบอลเรื่อย” (นเรศร์ อิศรางกูรฯ, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2541)

นอกจากนี้ บุคคลอีกท่านที่ ย.โย่ง ได้มีโอกาสเรียนรู้ในเชิงพากย์ ก็คือ ชัยวิชิต อดิศัพท์

“... สมัยเริ่มพากย์ฟุตบอลทางทีวีใหม่ๆ ผมเคยไปนั่งดูพี่โย่งพากย์ฟุตบอลคู่กับ “น้ำจิต” ชัยวิชิต อดิศัพท์ ซึ่งโด่งดังสมัยนั้น ที่ช่อง 5 พี่โย่งเปรยให้ฟังว่า “น้ำจิต” เป็นผู้ให้โอกาสและ

สอนเชิงพากย์ฟุตบอลให้...” (คำฤทธิ์ วิริยะกุล, หนังสืออนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ เอกชัย นพจินดา)

ชัชวริจิต อติศัพท์ นักพากย์ยุคบุกเบิก ผู้แนะนำการพากย์ให้กับ อ.ไย่ง ได้เล่าว่า...

“ได้ทำงานร่วมกับไย่งครั้งแรกที่ช่อง 5 ซึ่งไย่งนี้แรกๆมาจากนักเขียน ไม่ใช่นักบรรยาย ไย่งมีพรสวรรค์ตรงนั้นเต็มที แต่การเขียนกับการใช้เสียงมันไม่เหมือนกัน ก็เลยคุยกับไย่งว่า สิ่งที่เกิดขึ้นไหนจนทั้งหมด สิ่งหนึ่งคือ แบคกราวด์ ที่มันมาด้วย เสียงคนดู เสียงต่างๆ ขณะเดียวกัน เราต้องให้ชีวิต วิญญาณกับตัวเล่นเหล่านั้นด้วย นอกเหนือจากข้อมูล เสียง จะสร้างชีวิตชีวาได้ คือเราต้องสนุกกับเกมเหล่านั้นด้วย ถ้าเราไม่สนุก เราก็ไม่มีอารมณ์ร่วมกับมันและเมื่อไม่มีอารมณ์ร่วมกับมัน เสียงมันจะทื่อๆ นี่คือหลักง่ายๆที่ได้บอกไย่ง” (ชัชวริจิต อติศัพท์ ,สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2541)

ดังนั้น การเข้ามารับหน้าที่ ผู้พากย์ฟุตบอล นับเป็นงานใหม่ สำหรับ อ.ไย่ง เป็นโอกาสที่ อ.ไย่ง ได้แสดงความสามารถในตัวให้แฟนกีฬาได้ประจักษ์จากฟุตบอลโลก ปี 1982 (พ.ศ 2529) แต่ก่อนหน้าที่ อ.ไย่ง จะได้รับการยอมรับจากผู้ชม ต้องอาศัยการฝึกฝนไม่น้อย ดังที่กล่าวมาแล้ว และการหมั่นฝึกฝนพัฒนาตัวเองนี้เอง เป็นจุดพลิกผันให้ อ.ไย่ง ได้ก้าวเข้ามาเป็นคนทีวีอย่างเต็มตัว ในเวลาต่อมา

ปี พ.ศ 2529 อ.ไย่ง ได้เข้าสู่สังกัด ช่อง 7 สี ด้วยสายสัมพันธ์เข้มข้น ระหว่างสายเลือด วชิราวุธวิทยาลัย และมิตรภาพอันดีระหว่างเจ้านายคนปัจจุบัน คือ ระวี โหลทอง กับ เจ้านายในอนาคต คือ ชาดิเชื้อ วรรณสุด ซึ่งได้เจรจาขอตัว อ.ไย่ง มาช่วยงานที่ช่อง 7 อย่างเต็มตัว ซึ่งก่อนหน้านี้อ.ไย่ง รับงานพากย์ของ ช่อง 7 อยู่แล้ว

ในส่วนองงานพากย์ฟุตบอลทางช่อง 7 ที่ อ.ไย่ง เข้ามารับผิดชอบหลักๆ คือ การพากย์ฟุตบอลที่แข่งขันในประเทศ และการแข่งขันฟุตบอลต่างประเทศ จากการรับสัญญาณผ่านดาวเทียม ทั้งที่เป็นการพากย์สด และบันทึกเทป เพื่อนำออกอากาศตามเวลาที่ทางสถานีกำหนดไว้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาในส่วนงานพากย์ฟุตบอล ที่รับสัญญาณผ่านดาวเทียมจากต่างประเทศเป็นหลัก

การแข่งขันฟุตบอลที่ทางสถานีฯ จัดถือสิทธิ์เพื่อทำการถ่ายทอดสดและบันทึกเทปการแข่งขันมีหลายรายการด้วย ทั้งการแข่งขันฟุตบอลโลก ฟุตบอลอังกฤษ และฟุตบอลยุโรป

แน่นอนว่า ในช่วงที่ อ.ไช่ ยังมีชีวิตอยู่ เขาคือกำลังสำคัญของช่อง 7 นอกจากนี้ยังมี วีระศักดิ์ นิลกัตติ , จุฑา ดิงศภัทธิ , เอกราช เก่งทุกทาง และ นพรัตน์ ศรีศร ร่วมบรรยาย สดกับ เปลี่ยนกันไป

“โดยเฉลี่ย ที่ไช่ จะพากษ์อาทิตย์ละ 4 ครั้ง ช่วงท้ายที่ที่ไช่มีชื่อเสียงสุดๆ ที่ไช่พากษ์ เดือนละ 4 แมทซ์ ถ้าเป็นฤดูกาลแข่งขันฟุตบอลอังกฤษ” (สุวัฒน์ สุวรรณพ , สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2541)

ถึงแม้จะขึ้นชื่อว่าเป็นนักพากษ์อาชีพแล้วก็ตาม แต่ถึงสำคัญที่ อ.ไช่ ยึดถือปฏิบัติและ ให้ความสำคัญก่อนการพากษ์ทุกครั้งคือ “ทำการบ้าน” เมื่อทราบแน่นอนว่ารับหน้าที่พากษ์ ฟุตบอลรายการอะไร คู่ไหน สิ่งที่ต้องเตรียมคือข้อมูลสถิติการแข่งขันของทั้ง 2 ทีมรวมถึงข่าวสาร ก่าสด

“ เราต้องรู้ว่าทีมที่จะเล่น มีสถิติการเล่นเป็นอย่างไร นักก่อนเจอกันเป็นอย่างไร ถอยหลัง 3-4-5 นัดเป็นอย่างไร ปีที่แล้วเจอกันเป็นอย่างไร อันนี้เราต้องมีข้อมูล ซึ่งที่ไช่บอกให้เตรียมมา” (วีระศักดิ์ นิลกัตติ, สัมภาษณ์, 30 ธันวาคม 2540)

หนังสือที่เป็นแหล่งข้อมูลหลักที่ขาดไม่ได้คือ โรธส์แมน บันทึกสถิติฟุตบอล (ROTHMAN'S YEAR BOOK) ซึ่งออกปีต่อปี อ.ไช่ จะพลิกดูสถิติการแข่งขันของสโมสรหรือ ทีมต่างๆที่ผ่านมา เพื่อเตรียมความพร้อมส่วนหนึ่ง ประกอบกับการที่ทำงานด้านนี้ ก็จะติดตาม ข่าวสารอยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้ อ.ไช่ ยังมีทีมข้อมูลจากหนังสือพิมพ์สยามกีฬา, นิตยสาร สตราซอคเกอร์ ที่จะรวบรวมข้อมูลล่าสุด จากเทเล็กซ์ ที่ส่งมาจากสำนักข่าวต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็น เอพี, รอยเตอร์, เอ เอฟ ที ที่มีข่าวความเคลื่อนไหวล่าสุด ก่อนการแข่งขัน เช่น ความพร้อม สมบูรณ์ของทีม , รายชื่อ ผู้เล่น , มีใครเจ็บ, ทัศนะของผู้จัดการทีมและโค้ช ,แผนการเล่นอย่างไร เป็นต้น

ลักษณะการทำงานในส่วนการพากษ์ฟุตบอลจากการรับสัญญาณดาวเทียมไม่ว่าจะเป็น ถ่ายทอดสด หรือเป็นเทปบันทึกการแข่งขัน การทำงานทั้ง 2 ลักษณะไม่แตกต่างกัน คือในกรณี ที่เป็นบันทึกการแข่งขัน ผู้พากษ์จะต้องพากษ์สด โดยปกติการแข่งขันฟุตบอลอังกฤษหรือประเทศ ต่างประเทศรายการอื่นๆ จะเริ่มแข่งขันตรงกับเวลาปกติของประเทศไทย จะมี 2 ช่วงเวลา คือ

1.30 น. หรือ อาจจะเป็นช่วง 2.45 น. และหากการพากย์ในคำคินนั้น เป็นหน้าที่ของ อ.ไช่ ทีมงานทุกคนจะไม่ต้องเป็นห่วง หรือกังวลใจ

“ที่ไช่ มีความรับผิดชอบ พวกเราไม่ต้องเป็นห่วง ไม่ต้องโทรตาม ที่ไช่จะมาก่อนเวลาทุกครั้ง เพื่อเตรียมตัว (ศุภฉจิต สุวรรณพ, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2541)

อ.ไช่ จะไปถึงที่ห้องพากย์ก่อนเข้ารายการถ่ายทอดสด เพื่อเตรียมข้อมูลเมื่อและสัญญาณภาพจากต่างประเทศมาถึง สิ่งหนึ่งที่ อ.ไช่ ทำคือจดรายชื่อนักเตะทั้งสองทีม อาจจะช่วยกันจดกับผู้บริหารร่วมอีกท่าน ในกรณีที่ไม่ต้องพูดคุยเปิดรายการที่ ห้องส่ง แต่ถ้าผู้พากย์ต้องพูดนำเข้ารายการจากห้องส่ง กรณีนี้ ผู้พากย์อาจจะจดไม่ทัน โดยปกติจะมีเจ้าหน้าที่บันทึกเทปไว้ให้เพื่อจดภายหลัง

“ ช่วงแรกที่เข้ารายการสด เรา 2 คนจะช่วยกันพากย์เปิดหัวก่อน ก็พูดไปหลังจากนั้นที่ไช่จะพูดคนเดียว เจ้าหน้าที่จะอัดเทปไว้ แล้วให้ผมเป็นคนไปจดชื่อมา แล้วมาช่วยกันพากย์ “ (วิระศักดิ์ นิลกถัด, สัมภาษณ์, 30 ธันวาคม 2540)

โดยทั่วไปแล้วการถ่ายทอดสดฟุตบอลต่างประเทศโดยเฉพาะพรีเมียร์ลีกชองรวมถึง ชอง 7 ย่อมมี “โฆษณา” หรือผู้สนับสนุนรายการเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อรองรับค่าใช้จ่ายในการถ่ายทอดซึ่งสูงมาก ดังนั้น การตัดโฆษณาเพื่อออกอากาศจึงเข้ามาเป็นตัวแปรในการชมการถ่ายทอดสดฟุตบอลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยปกติแล้วในเวลาแข่งขัน 45 นาที จะมีการเข้าโฆษณา 8 ครั้ง ครั้งละ 30 วินาที การตัดโฆษณาแต่ละครั้ง จะขึ้นอยู่กับวิจาวณญาณของผู้กำกับรายการในบางกรณี การตัดโฆษณาก็เป็นเรื่องยากโดยเฉพาะในฟุตบอลอังกฤษ

“ การตัดโฆษณา เป็นสิ่งสำคัญ ยิ่งฟุตบอลอังกฤษ ฟุตบอลนัดสำคัญระดับโลก เกมมักจะอยู่กลางสนาม บางครั้งผู้ด้วยกองกลางมากกว่า บางครั้งเกินกว่า 10 นาที ฟุตบอลไม่ออกเลขโฆษณาไม่ได้ เพราะฉะนั้น มันก็บีบบังคับคนทำงานที่ว่าต้องโฆษณา 8 ครั้ง ครั้งละ 30 วินาที” (ศุภฉจิต สุวรรณพ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2541)

ดังนั้น อรรถรสในการชมการถ่ายทอดสดฟุตบอลทางโทรทัศน์ในระบบฟรีทีวี เช่นนี้ การตัดโฆษณา นับว่ามีส่วนในการรับชมไม่น้อยเป็นเรื่องที่ปฏิเสธไม่ได้ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว อย่างไรก็ตาม หากทางสถานีมีจุดแข็งคือนักพากย์ที่มีความน่าเชื่อถือมีส่วนช่วยเสริมให้เกมสนุก

ยิ่งขึ้นแล้ว ผู้ชมย่อมยินยอมชมโฆษณาและไม่พลาดเกมการแข่งขัน จึงนับว่า “นักพากย์” เป็นอีกปัจจัยหนึ่งในการ “เลือกชม” รายการฟุตบอลถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์ผู้น้อย

“...นักพากย์ที่ดีย่อมทำให้เกมน่าชม ฟุตบอลไม่สนุก แต่พากย์ดีก็ช่วยให้สนุกขึ้นได้ ยิ่งฟุตบอลสนุกอยู่แล้ว คนพากย์เก่งยิ่งสนุกไปกันใหญ่ แต่ฟุตบอลมันแล้วคนพากย์มีวันนี้ หลายคนฝากมาบอกว่า ปิคเสียงดูบอลเจิบๆ ยังเข้าท่ากว่ากันเยอะเลย...” (หนูช นนทร, กรุงเทพธุรกิจ, ธันวาคม 2540 : 10)

ช่อง 7 มี อ.ไฉ่ เป็นจุดขายตลอดมา แฟนฟุตบอลผู้ชมทางบ้านจำนวนมากไม่น้อยที่ให้เหตุผลในการเลือกชม เพราะคิดใจการพากย์ของ อ.ไฉ่

“...คิดค้นแค้ไหนเราไม่แคร์เพราะเขากำหนดให้เรานอนตั้งแต่ หนึ่งทุ่มเพื่อตื่น 2.00 น. หรือ 3.00 น. ฟังเสียงที่ชวนสนุก ตื่นเต้นของเขา ชื่นใจกับคาราโปรคของเรา อาทิ จอมเลีย สตีฟ แมคมานามานน์ นักยิงไฟแลบ, ร็อบบี้ ฟาวเลอร์ ของทิวเวอร์ซูล หรือ อตัน เซียร์เลอร์ ของนิวคาสเซิล หรือ คันโดน่า ของ แมนฯยูฯ และฯลฯ แผลงฤทธิ์ให้เราอ้าปากค้าง คาไม่ม่วงง (ศิระ รัชชิต, มติชนสุดสัปดาห์, เมษายน 2540:55)

หากจะกล่าวถึง รูปแบบการพากย์ฟุตบอลของ อ.ไฉ่ ซึ่งผู้ชมให้การยอมรับแล้ว ประเด็นสำคัญที่สุด คือการเป็น “ผู้รู้จริง” และ “แม่นคำ” สามารถผสมผสานข้อมูลต่างๆที่เกิดขึ้นเข้ากับข้อมูลที่อยู่ในสมอง แล้วนำมาใช้ได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ยังรู้จักจังหวะในการเสริมข้อมูลต่างๆอย่างเหมาะสมโดยที่ อ.ไฉ่ จะไม่ย่นความเดิมในทุกภาพที่ได้เห็น โดยช่วงพักครึ่ง อ.ไฉ่ ใช้จะสรุปภาพรวมของการแข่งขัน ในครั้งแรกให้เข้าใจ ถึงสถานการณ์ของแต่ละทีม ให้ผู้ชมสนุก และมีอารมณ์ร่วมไปกับเกม อันเป็นรูปแบบการพากย์ที่ถือปฏิบัติของ อ.ไฉ่ ซึ่งจะกล่าวในส่วนของหลักการทำงานต่อไป

การพากย์ฟุตบอลโดยทั่วไป มี 2 ลักษณะคือ พากย์คนเดี่ยว หรือ พากย์คู่ ในกรณีการพากย์คู่ อ.ไฉ่ จะเป็นผู้พากย์หลักโดยจะคู่กับ วีระศักดิ์ นิลกถัด, เอกราช เก่งทุกทาง, นพนันด์ ศรีสร หรือ จุฑา ดิงศกัทธิ์ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของฝ่ายรายการเห็นสมควร ส่วนรูปแบบการพากย์ อ.ไฉ่ จะเป็นผู้พากย์ในส่วนการทำเกมการหรือ ช่วงเกมเร็ว จังหวะที่เป็นโอกาสชิงประตู ขณะที่ผู้พากย์ร่วมจะคอยให้ข้อมูลสอดแทรก แสดงความคิดเห็นในจังหวะที่เหมาะสม ผู้พากย์ร่วม ไม่ว่าจะเป็น วีระศักดิ์ นิลกถัด, เอกราช เก่งทุกทาง, นพนันด์ ศรีสร จะเตรียมพร้อม

ในส่วนข้อมูล นักเตะ, ประวัตติ, สถิติการแข่งขันที่น่าสนใจนำมาสอดแทรก ขณะที่ จูชา ดิงศภัทธิ์ ซึ่งเป็นโค้ช และอดีตนักฟุตบอล จะเสริมในส่วนของเทคนิค เช่น การฟาล์ว, กฎ, กฎกติกาต่างๆ รวมถึง วิเคราะห์เกมในฐานะผู้เชี่ยวชาญพิเศษ (commentator)

เป็นที่น่าสังเกตว่าการที่ อ.ไช่ ในฐานะนักสื่อสารมวลชนคนหนึ่งสามารถแสดงผลงานจนเป็นที่ยอมรับจาก แฟนกีฬาส่วนใหญ่ (mass) ให้เป็นนักพากย์มือหนึ่งได้นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เพื่อให้เข้าใจถึงที่มาของการยอมรับดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาถึงหลักการพากย์ฟุตบอลซึ่ง อ.ไช่ ได้ยึดถือปฏิบัติ จนเป็นที่ยอมรับ โดยอาศัยข้อมูลจากการสัมภาษณ์บุคคลที่ทำงานใกล้ชิด รวมถึง ศึกษาจากงานพากย์ฟุตบอลนั้สำคัญที่ผ่านมา เพื่อถอดเป็นหลักการงานอันจะเป็นประโยชน์ต่อ ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่นี้ต่อไป

2.1.2 หลักในการพากย์ฟุตบอลทางโทรทัศน์

(1) ทำการบ้าน-ศึกษาให้รู้จริง

อ.ไช่ จะให้ความสำคัญอย่างมากกับ “การทำการบ้าน” ซึ่งก็หมายถึงการเตรียมความพร้อมก่อนการพากย์แต่ละนัดพร้อมในส่วนของคุณสมบัติที่จะนำมาพากย์ และตัวผู้พากย์เองก็ต้องพร้อมด้วย เพื่อให้ผู้ชมได้รับถึงที่ลึที่สุด

“...ข้อดีที่ทุกคนยอมรับในระดับที่หลายๆของ อ.ไช่ คือ การเป็นคลังข้อมูลนักเตะในลักษณะที่ว่า เห็นด้านหลัง นักฟุตบอลก็รู้ว่าเป็นใครสังกัดอยู่กับไหน เปลี่ยนทีมมาที่ครั้งติดทีมชาติมาที่ครั้ง มีผลการเล่นเป็นแบบไหนยืนตำแหน่งอะไร...” (จี.เอ็มราชปักษ์, มกราคม 2537:69) แน่แน่นอนว่าการทำได้เช่นนี้ ถึงสำคัญอยู่ที่การศึกษาอย่างจริงจัง

ส่วนของการศึกษา ทำการบ้านหาข้อมูลในการพากย์ อ.ไช่ ยอมรับว่าเขาได้ทุ่มเทอย่างจริงจัง

“...ต้องศึกษามากไม่รู้กี่ ชมชอบแบบรักเลข...คั้ง เขาเรียกว่าคั้งโคตโก้หลง คือรูปแบบเอาเป็นเอาตายจริงๆแล้วผมจำได้หมดเลย บางทีผมนั่งดูเทปเดี่ยวผมก็บอกได้แล้วว่าแม้ชื่อนี้ผู้นั้น คนนั้นเป็นใครเหมือนผมอัดไว้ในหัวเลย มันจำได้ไม่รู้เหมือนกันเป็นเพราะอะไร...” (เอกชัย นพจินดา, แพร่วุฒกัปกาศ์, พฤศจิกายน 2532:99)

การทำกรบ้าน ค้นหาหาข้อมูลก่อนการพากย์ จะมีประโยชน์มาก โดยเฉพาะ ก่อนเกมการแข่งขัน ไม่ว่าจะเป็ยสถิติการแข่งขัน นักที่ผ่านมาของทั้งสองทีม ความได้เปรียบเสียเปรียบของทีม นับเป็นการปูพื้นความรู้ ให้ผู้ชมรู้ลึกสบุกและติดตามเกมได้เข้าใจยิ่งขึ้น ดังเช่น การพากย์ฟุตบอลของ ช.ไย่ง ในการถ่ายทอดสด ฟุตบอลคัพวินเนอร์ส คัพ รอบชิงชนะเลิศ ระหว่างทีมแมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ด กับ บาร์เซโลน่า ทางช่อง 7 วันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ 2534

“... ด้วยไยนี้ แมนฯ ยูฯ ไม่เคยชนะเลิศชนะเลิศรับ ขณะที่ บาร์เซโลน่า เป็นแชมป์ มาแล้ว 3 ครั้ง และเมื่อ 7 ปีที่แล้ว ในรอบ 8 ทีมสุดท้าย แมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ด ก็เคยปราบ บาร์เซโลน่า มาแล้ว คือ แพ้ที่ บาร์เซโลน่า 0-2 แต่ไปชนะที่บ้านถึง 3-0 ด้วยกัน...”

การให้ข้อมูลในส่วนรายละเอียดสถิติการแข่งขันเช่นนี้ นับเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่ผู้พากย์ทุกคนต้องเตรียม ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะต้องมีความเกี่ยวข้องพันซ์โดยตรงกับเกมการแข่งขัน และสอดคล้องกับสิ่งที่ผู้ชมต้องการ (Hitchcock, 1991) นอกจากนี้ ผู้พากย์จะต้องมีบทบาทในการสร้างความสนใจให้ผู้ชมและชีชวนให้มองเห็นแง่มุมต่างๆ ของการแข่งขัน (กาญจนา แก้วเทพ, 2540)

นอกจากนี้ ช.ไย่ง บอกกับคนใกล้ชิดว่าการเตรียมพร้อมข้อมูลก่อนการพากย์เป็นสิ่งที่สำคัญเพราะ โอกาสที่ใครสักคนจะได้ทำหน้าที่ตรงนี้น้อย ดังนั้น ต้องทำให้ดีที่สุดสะท้อนให้เห็น ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ในฐานะ “นักสื่อสารมวลชน”

“ที่ไย่ง จะบอกเสมอว่า อะไรที่ควรค้นหาหามาก่อนจะมาพากย์ ก็ควรหามาเพราะถ้าออกไปแล้ว มันไม่คุ้มมันจะเสียหมด มีโอกาสแล้ว ขณะที่คนเป็นหมื่นเป็นแสนไม่มี โอกาสอย่างเรา เขาอาจจะมีความสามารถก็ได้ แต่เรามีโอกาสดีกว่าเขาก็ทำมาให้พร้อม” (วิระศักดิ์ นิลกถัก, สัมภาษณ์, 30 ธันวาคม 2540)

การเตรียมพร้อมในการพากย์ฟุตบอลแต่ละแมทช์ สำหรับ ช.ไย่ง ไม่ใช่เพียงแค่การหาอ่านจากหนังสือและค้นหาข้อมูล ก่อนการพากย์เท่านั้น แต่วิธีการที่ ช.ไย่ง ชีดถือปฏิบัติมาตลอดคือ เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา ศึกษาจน “รู้จริง” ทุกแง่มุมุม ดังที่กล่าวมาแล้ว ว่าเรื่องกีฬา โดยเฉพาะฟุตบอล คือส่วนหนึ่งของชีวิตที่เขาผูกพันซ์

ช.ไย่ง ใช้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสาร ที่อยู่รอบตัวอย่างคุ้มค่า ด้วยเหตุผล 2 ประการคือ การศึกษาหาความรู้เป็นส่วนหนึ่ง ของชีวิตประจำวันที่เขาขาดไม่ได้ และอีกประการคือเป็นส่วนหนึ่ง

ของอาชีพเพราะฟุตบอลยุคใหม่นั้นมากด้วยเทคนิค และเทคนิครวมถึงเพื่อเรียนรู้ความเคลื่อนไหว ข่าวสารใหม่ๆ ซึ่งมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

“นักฟุตบอลไม่ได้มีแค่นั้นแล้วหุด นักฟุตบอลเกิดใหม่ขึ้นมาตลอดเวลา คนเก่งๆบางคนไม่ศึกษาความรู้เพิ่มเติมก็หุดอยู่แค่นั้น พอนักฟุตบอลเกิดใหม่ก็ไม่รู้จัก ไม่รู้ว่าคนนี้มีจุดเด่นอย่างไร มีความสามารถเฉพาะตัวอย่างไร แต่ที่โง่งเมื่อเวลาผ่านไปเรื่อยๆ ที่โง่งยังรู้มากขึ้น” (สุวัฒน์จิต สุวรรณพ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2541)....”ที่โง่งจะติดตามข่าวสารทุกวันอยู่แล้วในชีวิตประจำวัน มันคือชีวิตของเขา เป็นงานของเขา แม้ว่าเขาจะไม่ทำงานหุดตบตาๆ แต่เขาจะติดตามว่าเมื่อวานนี้ มีอะไรแข่ง ผลเป็นอย่างไร ฟร่งนี้ คินนี้มีอะไรแข่งบ้าง (วีระศักดิ์ นิลกัต, สัมภาษณ์, 30 ธันวาคม 2540)

ด้วยเหตุผลเดียวกันในการศึกษาหาข้อมูลทำการบ้านมาก่อนการพากย์ Bender และ Johnson (1994:45-46) ได้กล่าวว่า...นักพากย์จะต้องเตรียมพร้อมติดตามข้อมูลข่าวสารตลอดเวลา หากคุณรับผิดชอบพากย์กีฬาชนิดใด ต้องทำการบ้านเพราะข้อมูลข่าวสารวงการกีฬาเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ไม่ว่าจะนักกีฬาหน้าใหม่ๆ สลับสับเปลี่ยนเข้ามาและที่เลิกไปก็มีมาก รวมไปถึงความสมบูรณ์ของนักกีฬา, อาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น, เหตุใดทีมนี้จึงประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการแข่งขันนั้นๆ หากนักพากย์ไม่ตามติดข้อมูลดังกล่าว และเชื่อว่า ความรู้ที่สะสมอยู่ จะช่วยให้ตอบคำถามเหล่านั้นได้แน่นอนว่า การพากย์ของคุณ จะไม่น่าสนใจถ้าสมัยและในที่สุดผู้ชมก็จะเปลี่ยนช่องทันที

การหาความรู้ใหม่ๆจากหนังสือ ตำรา ฟุตบอลต่างประเทศ นับเป็นวิธีการที่ อ.โง่งถือปฏิบัติ เพราะประโยชน์ที่ได้รับ นั่นคือ การได้รู้ข้อมูลที่ลึกกว่า และมากกว่านั่นเอง วิธีการนี้จึงการเป็นตอบข้อสงสัยที่ว่า ทำไม อ.โง่ง ถึงรู้จักผู้เล่น ู้รายละเอียดได้มากมายเช่นนั้น? และเหตุใด อ.โง่ง จึงสามารถเล่าข้อมูลแปลกๆใหม่ๆได้... เขารู้ได้อย่างไร? ดังเช่น ตัวอย่างที่ อ.โง่งได้พากย์รายการถ่ายทอดสดฟุตบอลคัพวินเนอร์ส คัพ รอบชิงชนะเลิศ ระหว่าง แมนฯ ยู กับบาร์เซโลน่า ทางช่อง 7 วันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ 2534

“อเล็กซ์ เฟอร์กูสัน แกกงเครียดครบ จริงๆก็รู้ว่าเหลืออีก 15 นาที แต่ก็ยังไปตามกรรมการอีก ผู้จัดการทีม มักเป็นโรคหัวใจกันเยอะครบ อย่าง โยฮัน ครอสต์ ของ บาร์เซโลน่า ก็เพิ่งจะผ่าตัดเปลี่ยนเส้นเลือดหัวใจไปเกือบดาชนะครบ”

ดังนั้น การได้ทราบข้อมูลที่มากกว่าและลึกกว่า นับเป็นข้อได้เปรียบสำหรับผู้ทำงานด้านนี้ ซึ่งต้องเริ่มจาก การขวนขวายหาข้อมูลด้วยตัวเองเป็นสำคัญ เช่น บ.ไย่ง ได้ปฏิบัติ กล่าวคือ หากมีโอกาสดินทางไปต่างประเทศ บ.ไย่ง จะเลือกซื้อหนังสือกีฬาจำนวนมากดังที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่ในระยะหลังๆ บ.ไย่ง มักจะสั่งซื้อหนังสือจากต่างประเทศ จากผู้สื่อข่าวกีฬาที่ประจำอยู่ที่ประเทศอังกฤษ เขารู้ดีว่าที่นั่น คือ ต้นกำเนิดของกีฬาถูกหนังสือ ย่อมเป็นแหล่งข้อมูลชั้นยอดให้เขาได้อ่านและศึกษา นำมาใช้เป็นประโยชน์ต่องานของเขาโดยตรง

ชัยณรงค์ มณฑะวิเชียรฉาย ได้ให้สัมภาษณ์ในเรื่องของการแสวงหาข้อมูลของ บ.ไย่ง จากที่เคยร่วมงานกันว่า

“สำหรับ ไย่ง ถ้าเขารู้ว่า จะต้องไปพากย์แมทช์อะไร เขาจะค้นค่อนข้างมากและการที่เขาค้นนี้เอง ทำให้ผมรู้ว่า แม้กระทั่งผมกลับมาจากอังกฤษแล้ว หรือช่วงที่ผมยังอยู่ที่อังกฤษไย่ง ก็ยังขอข้อมูลบางสิ่งบางอย่างจากผม นี่แสดงให้เห็นว่า เขาพยายามค้น เพื่อที่จะให้คนดูเป็นสิ่งที่เขาได้พยายามเต็มที่แล้ว ในการไปหามา (ชัยณรงค์ มณฑะวิเชียรฉาย, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2541)

กิตติกร อุคผล นักพากย์กีฬารุ่นน้อง ซึ่งใกล้ชิดกับ บ.ไย่ง ได้กล่าวถึงเรื่องเดียวกันนี้ว่า

“เห็นพี่ไย่งเขาอ่านหนังสือฟุตบอล ซึ่งเขาจะอ่านทุกเล่มที่เขาเห็น แล้วก็จะสั่งซื้อหนังสือโดยฝากซื้อไปทางอังกฤษบ่อยมาก ตัวเองก็ไม่เคยอ่านหรอก แต่เห็นพี่เขาอ่าน ก็เลยลองอ่านดูบ้าง มีประโยชน์กับตัวเอง ถึงรู้ว่า..ที่แปลกใจว่า บางเรื่องที่ไย่งรู้ได้อย่างไร เอ้อ..สุดท้ายก็เพราะอ่านหนังสือพวกนี้เอง” (กิตติกร อุคผล, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

สืบเนื่องจาก การทำการบ้าน ศึกษาข้อมูลตลอดเวลาตัวเอง ยังส่งผลดีต่อการพากย์ฟุตบอลอีกประการ ทำให้มีความแม่นยำ สามารถจดจำชื่อนักเตะและเรียกขานได้ทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเกมที่รวดเร็วหรือเกมเร็ว ทั้งที่ในจอภาพ จะเห็นนักเตะเพียงไกลๆ สิ่งเหล่านี้ นับเป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้ บ.ไย่ง โดดเด่น นับจากการพากย์ฟุตบอลโลก ปี 1986 (พ.ศ 2529) ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

หลักง่ายๆที่ บ.ไย่ง ยึดถือและปฏิบัติจากการสอบถามผู้ใกล้ชิดในการพากย์และสามารถเรียกชื่อนักเตะได้อย่างถูกต้องและแม่นยำสิ่งสำคัญอยู่ที่การ “ทราบตำแหน่งผู้เล่น” ประกอบกับ “การสังเกต”

“ก่อนที่ฟ็องจะเข้าไปทำงานพากซ์ จะเห็นฟ็องจะใช้กระดาษแผ่นหนึ่งแล้วก็จะวาง พิกซ์ตำแหน่ง ผู้รักษาประตู กองหลัง 4 คน ก็จะวางไป กองกลาง 4 กองหน้า 2 คน กับอีกทีมก็จะ ทำมาประกบกัน ก็ใส่ชื่อลงไป จะรู้ว่าคนนี้จะอยู่ตรงนี้ถ้าถูกมาตรงนี้ ไม่เป็นคนนี้ก็เป็นคนนี้ และก็ไว้บนหนึ่งของสายตาที่เห็นไป คนนี้อาจจะหม่า อีกคนอาจจะหมทองก็จะช่วยได้” (ชราวุธ นพจินดา, สัมภาษณ์, 2 ธันวาคม 2540)

นอกจากนี้ ช.ฟ็อง ยังมีหลักในการจัดซื้อผู้เด่นของ ทั้ง 2 ทีม เพื่อในการพากซ์และ ทราบถึงตำแหน่งของผู้เด่น เรียกขานได้อย่างถูกต้อง ดังที่ ผู้กำกับรายการ ซึ่งทำงานร่วมกับ ช.ฟ็อง มาตลอด 8 ปี ได้อธิบายหลักการทำงานส่วนนี้ว่า

“ ฟ็องจะมีลูกน้องส่งข้อมูลให้ว่า วันนี้ แมนฯ ยู เล่น 2-5-3 นะ ตำแหน่งมันมาอย่างนี้ เพราะฉะนั้น เมื่อถูกบอลมันไปทางนี้ คนที่ยืนอยู่ตรงนี้ ก็คือเป็นไฮ้หมอนี่ คือหลักง่ายๆ ในการจำของฟ็อง แล้วเวลาเขาจัดชื่อ ก็จะเอาเบอร์ไว้ตรงกลางมันง่าย แยกซ้ายเป็น ลิเวอร์พูล ขวา แมนฯยูฯ แล้วจะไล่ตำแหน่งเรื่อยๆ ให้แบ็ค ตรงแบ็ค มันจะดูง่าย และอีกวิธีจะใช้วิธี “ตั้งเกด บุคติก่วนตัว” เพราะมันดูง่าย อย่างคันโดนาคต้องคอดัง, รวามาเนลลี ต้องหัวหงอก ฟ็องจะใช้การ ตั้งเกด” (ปิยะพงษ์ โพธิ์สูง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2541)

เช่นเดียวกัน วิทยุถามความเป็นนักพากซ์อาชีพของอังกฤษ ไม่ว่าจะป็นจอห์น ม็อคสัน (John Motson), บาร์รี เดวิส (Barry Davis) หรือ ไบรอัน มอร์ (Brian Moore) ทั้งสามจะทำการบ้าน มาอย่างดี ใครเป็นใครจะเขียนเป็นแผนผังเอาไว้ตรงหน้า ซึ่งตรงจุดนี้ผมทราบว่าเป็นกิจวัตร ของคุณเอกชัย เหมือนกัน (สัญญา นูนาค, เนชั่นฯ สดุดีปดาร์, มีนาคม 2540:11)

ผู้วิจัยเชื่อว่า กฎเกณฑ์นี้คงไม่แตกต่างนักสำหรับนักพากซ์ฟุตบอลมืออาชีพที่ยึดถือปฏิบัติ แต่ความแตกต่างอยู่ที่การที่นำไปใช้ได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำเพียงใด ปัจจัยที่จะวัดความสำเร็จ จะ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการฝึกฝนเป็นสำคัญ

แต่ก็มีบ้างกรณีที่เกิดความผิดพลาดในการเรียกขานชื่อนักเตะ เนื่องมาจากฟุตบอล เป็นเกมเร็วหรืออยู่ในช่วงที่หลุมพราง หากเกิดกรณีเช่นนี้ ช.ฟ็อง แนะนำ ว่า ควรแก้ไขให้ถูกต้อง

“มันต้องมีทุกคนบ้าง ผิดบ้างเป็นธรรมดา แบบจำชื่อผิด อย่างฟุตบอลมันเป็นเกมที่เร็ว ถ้าพูดผิดออกไปแล้ว ถ้าเรารู้ ต้องแก้เดี๋ยวนั้นเลย บางคนอาจจะกลัวเสียฟอร์ม แต่ผมว่ามันไม่เกี่ยว

เสียงพอร์ม ก็ให้เสียงตะ แก็ให้มันถูกคิดว่าจะเลข เพื่อที่คนฟังเราแล้วจะได้ข้อมูลที่ถูกต้องไป
ดีกว่ารับผิดๆ (เอกชัย นพจินดา, พฤษภา, พฤษภาคม 2532:294)

นอกจากนี้ คุณสมบัติอีกประการที่เป็นปัจจัยเอื้ออำนวยให้ ช.โฮ่ง ได้รับการยอมรับ
ให้เป็นชอคนักพากย์ฟุตบอล คือ ช.โฮ่ง เป็นคนที่มีความจำดีและคาไว สามารถคิดและพูดได้ทันที
ข้อมูล แม่นยำ ออกมาโดยอัตโนมัติ ถือเป็นการสร้างความสำเร็จได้อีกทางหนึ่ง

“ที่คนจะลอกเลียนแบบไม่ได้จากที่เคยอยู่ข้างๆแก คือ ที่โฮ่งเป็นคนที่มีความจำดีมาก
อันไหนที่แกไม่แน่ใจที่บอกส่วนใหญ่จะถูกต้องหมด แล้วรู้ข้อมูลต่างๆมากมายไม่ใช่แค่เกม
ที่เห็นข้อมูลที่พูดแม่นยำ” (วีระศักดิ์ นิกกถัด, สัมภาษณ์, 30 ธันวาคม 2540)

วิธีการหนึ่ง ที่จะทำให้นักพากย์ สามารถให้ข้อมูลได้ทันทั่วทั้งและสอดคล้องกับจังหวะ
เวลา Bender และ Johnson (1994:57) แนะนำว่า ขั้นตอนสุดท้าย เมื่อคุณเตรียมข้อมูลต่างๆพร้อม
สำหรับการพากย์ คือจดจำข้อมูลต่างๆให้ได้มากที่สุด ทำที่จะมากได้ ซึ่งวิธีการนี้จะได้ผลดีกว่า
การที่คุณจะต้องก้มลงมองในกระดาษที่จดข้อมูล และเมื่อคุณเริ่มพูด สถานการณ์อาจเปลี่ยนแปลง
ไปแล้ว อีกประการหากคุณมัวแต่ใส่ใจกับข้อมูลในกระดาษที่เตรียมมา อาจเพียงช่วงเวลาหนึ่ง
ที่ละสายตาจากสนามแข่ง เกมการแข่งขันอาจพลิกผันได้ นับว่าเสี่ยงมากสำหรับนักพากย์
ซึ่งคุณคงไม่อยากจะเกิดคำถามที่ว่า เมื่อก็...เกิดอะไรขึ้นในสนาม ? เป็นแน่...นอกจากนี้
การพากย์ฟุตบอล มีถึงจำเป็นที่ต้องจดจำ คือชื่อและหมายเลขของนักเตะ ซึ่งมีหลายวิธีด้วยกัน
Dick Vermeil ใช้วิธีการเขียนชื่อและเบอร์ของนักเตะใส่กระดาษพกติดตัวไปด้วย วางเมื่อไหร่
หยิบกระดาษขึ้นมา ทบทวน ชื่อและเบอร์ของนักเตะ เพื่อความแม่นยำและถูกต้องในการพากย์

อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ความเชี่ยวชาญและการจดจำข้อมูลได้ เพียงเท่านั้นคงไม่พอ
ดังนั้น ช.โฮ่ง จึงเป็นนักพากย์ที่มักจะมีหนังสือ ตำราเข้าไปในห้องพากย์ด้วยเสมอ เป็นสิ่งที่ ช.โฮ่ง
ยึดถือปฏิบัติตลอด

“นอกจากที่ ที่โฮ่ง บอกว่าให้ทำการบ้านแล้ว เวลาเข้าไปพากย์ที่โฮ่งก็บอกว่า ไม่ใช่
เดินเข้าไปตัวเปล่า เขาบอกว่า หนังสืออะไรก็หยิบเข้าไปเถอะในห้องพากย์ มันจะช่วยให้เราได้
เวลาฉบับนั้น ไม่ใช่รู้คู่แค่นั้น คนดูก็เห็นภาพเหมือนกับเรา” (วีระศักดิ์ นิกกถัด, สัมภาษณ์,
30 ธันวาคม 2540)...“ที่โฮ่งจะถือข้อมูลเยอะมากมาพากย์ฟุตบอล ซึ่งคนเก่งๆบางคนเขาอาจจะ

คิดว่าเป็นการเลิขรั้งวัดของตัวเองถ้ามีการถือหนังสือขึ้นมาแต่พี่ไย่งไม่ (ฉบับจิตต สุวรรณพ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2541)

อาจจะกล่าวได้ว่า การศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในการทำงานด้านสื่อสารมวลชน เช่น ช.ไย่ง ยึดถือเป็นตัวอย่างที่ดี ยังประโยชน์ให้แก่ผู้ชม รวมถึง เป็นข้อคิดได้ค้ำสำหรับผู้ที่จะก้าวเข้าสู่สายงานนี้ ว่าทุกคนสามารถทำได้ แต่ต้องเริ่มจากการลงมือ “ปฏิบัติ” อย่างจริงจังไม่ว่าจะเป็นการค้นคว้าข้อมูลจากการอ่านมาก ศึกษาให้เข้าใจกระจ่าง ถ่องแท้และรู้จริงในสิ่งที่รับผิดชอบ และผลดีจะเกิดกับผู้ที่ปฏิบัติอย่างเช่น ช.ไย่ง ได้รับอย่างแน่นอน

(2) ยึดแบบอย่างจากนักพากย์ชั้นครู จากอังกฤษ

จากการที่ ช.ไย่ง ได้เดินทางไปทำข่าวการแข่งขันฟุตบอลที่ประเทศอังกฤษเป็นครั้งแรก คือวันที่ 2 กันยายน พ.ศ 2519 นับเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ ช.ไย่ง ได้โอกาสสัมผัสกับดินแดนต้นกำเนิดลูกหนังที่ยิ่งใหญ่ มีส่วนสำคัญในการ “เติมเต็ม” จินตนาการและความฝันที่เคยโตดเล่นในสมองให้แทนที่ด้วย “ด้วยภาพจริง” ไม่ว่าจะเป็น สนามเวมบลีย์ อันเลื่องชื่อ , นักเตะดังๆ อย่าง เควิน คีแกน ,จอร์จ เบสต์ ชมการฟาดแข้งนัดสำคัญๆ รวมไปถึงจุดเปลี่ยนสำคัญ ที่ชักนำที่ทำให้เขาเรียนรู้ศาสตร์ในการพากย์ฟุตบอล โดยมีต้นแบบ คือ นักพากย์เลื่องชื่อ ของประเทศอังกฤษนั่นเอง

ในการเดินทางไปอังกฤษ ครั้งแรก ในปี พ.ศ 2519 ช.ไย่ง ได้ติดตามคู่มือการแข่งขันฟุตบอลทางโทรทัศน์ ได้ฟังลีลาการพากย์ของ เดวิด โคลแมน (David Coleman) นักพากย์ฟุตบอลชื่อดังของอังกฤษขณะนั้น ซึ่ง ช.ไย่ง ก็เริ่มชื่นชอบสไตล์การพากย์ของนักพากย์อังกฤษด้วย จากคำบอกเล่าของ ชัชฉรงค์ มณเฑียรวิเชียรฉาย ซึ่งประจำอยู่ที่อังกฤษในช่วงนั้น

“สิ่งที่ได้คุยกัน คือเขาชอบสไตล์การพากย์ของอังกฤษ โดยเฉพาะการให้ข้อมูลที่ดีและแม่นยำ พร้อมทั้งจะใช้เมื่อได้จังหวะช่วงที่เวลาของแต่ละคนที่เด่นๆ กำลังมีบทบาทในจังหวะนั้นของการเล่นข้อมูลก็จะเข้ามา นี่คือข้อสังเกตของเขา อันที่สองคือนักพากย์อังกฤษจะไม่พากย์ตลอดเวลา หลายครั้งที่ปล่อยให้เสียงผู้ชมเข้ามา อะไรต่างๆเหล่านี้ จะเป็นเรื่องจังหวะที่จ๊าก โคนค่อนข้างมากที่เขาสังเกตได้”

นอกจากนี้ ไบรอัน มอร์ ยอดนักพากย์ฟุตบอลมือหนึ่งของอังกฤษ ยังถือเป็นต้นแบบอีกคนที่ ย.โฮ่ง ศึกษาวิธีการพากย์ ในระหว่างที่อยู่ประเทศอังกฤษ

“เท่าที่คุยกัน เรื่องการพากย์ เขาจะบอกว่า คู่ฝรั่งเขาไม่ต้องบอกระไรมาก ภาพก็เห็นอยู่ในจออยู่ ซึ่งโฮ่งก็มีนักพากย์ที่เขาเองชื่นชอบก็คือ ไบรอัน มอร์ เขาจะตั้งเกดและศึกษาวิธีการพากย์ของ มอร์” (รัชเวช เวชวิศิษฐ์, สัมภาษณ์, 13 กุมภาพันธ์ 2541)

อาจจะกล่าวได้ว่า ย.โฮ่ง ได้นำเอาข้อดีของ สไตลการพากย์ฟุตบอลของประเทศอังกฤษ มาปรับใช้ เพื่อพัฒนารูปแบบการพากย์ของตัวเอง จากการได้ชมลีลาการพากย์จากนักพากย์ชั้นครูของอังกฤษ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 สิ่งที่เขารับรู้ คือ ความแตกต่าง เมื่อเปรียบเทียบกับสไตลการพากย์เดิมที่คุ้นเคย และเมื่อโอกาสมาถึง ย.โฮ่ง จึงพร้อมแสดงความสามารถในเชิงการพากย์ โดยการนำรูปแบบที่เขาเรียนรู้ว่าเป็นสิ่งที่ “ดี” ในความคิด ขณะเดียวกัน ก็เป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่ในประเทศอังกฤษนิยมมากที่สุด แล้วนำมาปรับใช้ กับลีลาการพากย์ของตน และให้เข้าหูคนไทย

หากจะกล่าวถึงนักพากย์ชื่อดังของอังกฤษ ที่ได้รับการยอมรับมี 3 คน คือจอห์น ม็อคตัน และ แบรี เควิต นักพากย์สังกัด บีบีซี และ ไบรอัน มอร์ นักพากย์ของสถานีโทรทัศน์ ไอทีวี ซึ่งทั้ง 3 ถือเป็นขวัญใจผู้ชมชาวอังกฤษเลยทีเดียว

“...ผมติดใจการพากย์ของ จอห์น ม็อคตัน ,แบรี เควิต และ ไบรอัน มอร์ มาก เพราะไม่ใช่แต่จะดูสนุกอย่างเดียว แต่ยังให้ความรู้อีกหลายอย่างด้วย ก็คล้ายๆกับผลงานของ คุณเอกชัย คือ ใส่ข้อมูลเข้ากับช่วงการพากย์ฟุตบอล...ไบรอัน มอร์ นักพากย์อาวุโสยอดเยี่ยมด้วยลีลาการพากย์ที่นุ่มๆไม่ค่อยใส่อารมณ์มากนัก และไม่ค่อยแสดงความเห็นวิพากษ์วิจารณ์ ผลงานของผู้ตัดสินหรือ นักฟุตบอลในสนามให้ผู้ชมที่บ้านได้ฟังมากนัก ส่วนใหญ่ มอร์ จะปล่อยให้บุคคลที่นั่งดู ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ เป็นคนให้ความคิดเห็นตรงนี้ วิถีพากย์แบบนี้แหละ ที่ผมคิดว่าเป็นเหตุผล หลักที่ทำให้เขาเป็นขวัญใจของผู้ชมชาวอังกฤษ นั่นคือ พยายามวางตัวเป็นกลางมากที่สุด ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือตำหนิใครตรงๆ (สัญญา นุนนาค, เนชั่นสุดสัปดาห์, มีนาคม 2540:11)

ย.โฮ่ง มีรูปแบบการพากย์หลายส่วนที่ดำเนินตามนักพากย์ “ชั้นครู” อย่าง ไบรอัน มอร์ กล่าวคือลักษณะพากย์แบบให้ข้อมูล เป็นกลางไม่วิพากษ์ วิจารณ์ จะเป็นเพียงบรรยายเกมให้ชัดเจนขึ้นให้ผู้ชมรู้สึกสนุกสนานกับเกมเป็นสิ่งสำคัญ จริงอยู่...ย.โฮ่ง อาจมีความเชี่ยวชาญ

ชำนาญในเชิงกีฬาฟุตบอล แต่สิ่งที่ถ่ายทอดออกมาแก่ผู้ชมจะเป็นการชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปของเกมการแข่งขันมากกว่า เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจสถานการณ์ เราให้ผู้ชมติดตามอย่างไม่คาดสายตา ซึ่งต้องอาศัยความเชี่ยวชาญในเกม

ลักษณะการพากษ์เช่นนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Hyde (1995:404-405) ได้แนะนำไว้ในหนังสือ Television and Radio Announcing : Seven Edition ว่า..การสื่อความหมาย ในเกมการแข่งขันนับเป็นสิ่งสำคัญ ผู้พากษ์จะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญ และสามารถเข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี การจะปฏิบัติได้เช่นนี้ก็ต่อเมื่อ ผู้พากษ์มีความเข้าใจที่ลึกซึ้งในกีฬาที่พากษ์สามารถชี้ให้เห็นถึงจุดผกผันของเกมที่เกิดขึ้นได้ทันทีทันใดที่ บางสถานการณ์ต้องอาศัยความชำรุดในเกม จึงสามารถชี้ประเด็นสำคัญและวิเคราะห์สาเหตุอย่างมีเหตุผล

ดังตัวอย่าง การพากษ์ของ อ.โฮ่ง ในการถ่ายทอดสดฟุตบอลโลก รอบคัดเลือก โซนยุโรป ระหว่าง อังกฤษ-อิตาลี ,13 กุมภาพันธ์ พ.ศ 2540 ช่อง 7 ซึ่งเป็นการเฝ้าการชี้ประเด็นสำคัญของเกมที่เกิดขึ้น ควบคู่ด้วยคำพูดสั้นๆ ในจังหวะที่เกมกำลังดำเนินอยู่ เพื่อให้เห็นผู้ชมเข้าใจ

“...อังกฤษพยายามทุ่มเทเพื่อจะเอาบอลมาเล่นให้ได้ เพราะถ้าปล่อยให้อิตาลี ครองบอล โอกาสยิงคืนก็น้อยลง ต้องพยายามเอาลูกมาเล่นเองต้องครองลูกให้ได้...”

หรือตัวอย่างจากงานพากษ์ฟุตบอลคัพ วินเนอร์ส คัพ รอบชิงชนะเลิศ ระหว่าง แมนฯ ยู พบกับบาร์เซโลน่า ,16 พฤษภาคม พ.ศ 2534 ทางช่อง 7 ดังนี้

“... แมนฯ ยู ไล่กดดันที่เคียว อาศัยการช่วยกัน วิ่งไล่ ..ไม่ให้เวลาเล่นมาก ไม่ให้บาร์เซโลน่า อ่าง่างอ แหม..อ่าง่างงๆ แต่แมนฯ เพราะฉะนั้น ก็บีบให้เล่นเร็วขึ้น...”

สิ่งสำคัญที่ อ.โฮ่ง ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากในการพากษ์ฟุตบอลและกีฬาทั่วไป คือ การบรรยายจะต้องรู้จังหวะในการพูด ไม่ใช่ยึดเชิด เพราะสิ่งหนึ่งคือ คนดูได้เห็นภาพเช่นเคียวกับที่ นักพากษ์เห็น นั่นหมายถึง รู้จักรรรมชาติของสื่อโทรทัศน์ที่สื่อด้วยภาพเป็นหลัก

“ผมจะไม่พูดมาก ตั้งเกตุผมจะไม่ค่อยออกเรื่องบ่อช จุดพากษ์ของผมอยู่ที่จอคนดูเห็นอย่างไร ผมก็พากษ์อย่างนั้น ในจอที่เหลี่ยมที่มันออกไปให้คนดูเห็นคือ ภาพกับเสียง มันควรไป

ด้วยกัน ออกนอกเรื่องไป ก็ควรจะดึงออกมา” (เอกซ์ นพจินดา, แพรวสุดสัปดาห์, พฤศจิกายน 2532:103)

Hyde (1995:405) แนะนำเรื่องการให้ข้อมูลในการพากย์ว่า พยายามอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้น รวมถึง ภาพบางภาพที่ผู้ชมทางบ้านเห็นไม่ชัด เพราะในสื่อโทรทัศน์ไม่จำเป็นต้องอธิบายถึงเหตุการณ์ทุกเหตุการณ์ เพราะเห็นกันอยู่ แต่คุณควรจะอธิบายถึงเหตุการณ์ในเกมการแข่งขันที่เป็นจุดที่น่าสนใจ เป็นต้นว่า เมื่อมีภาพ รีเพลย์ (replay) ช่วงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อสักครู่ จะเป็นหน้าที่ของคุณที่จะให้ข้อมูลเฉพาะด้าน เพื่อความกระจ่าง รวมถึงชี้ให้เห็นความเป็นไปของเกมการแข่งขันเพิ่มสีสันความบันเทิงให้แก่ผู้ชม

...เช่นเดียวกับที่นักพากย์ชั้นครูของอังกฤษคือ ไบรอัน มอร์ ,จอห์น ม็อคสัน และแบร์รี เดวิส ได้รับความชื่นชมจากคนอังกฤษก็ตรงนี้เช่นกัน คือรู้จักกาเดเทศะว่าตรงไหน ควรบรรยายตรงไหนควรหุบปาก แล้วปล่อยให้ผู้ชมทางบ้านชมภาพจากจอโทรทัศน์ด้วยตนเอง...(ตีญญา นูนาค. เนชั่น+ สุดสัปดาห์, มีนาคม 2540:11) ...Hyde (1995:409) กล่าวว่าจะใช้เสียง “บรรยากาศในสนาม” (background sounds) ให้เกิดประโยชน์ การแข่งขันกีฬาจะมีช่วงจังหวะที่ผู้ชมในสนามจะมีส่วนร่วมสร้างเสริมบรรยากาศเกมการแข่งขันได้ไม่น้อย ไม่ว่าจะเป็นเสียงเชียร์ นักกีฬา/ทีมโปรดของคน ช่วยเพิ่มสีสันในการพากย์ของคุณได้ ดังนั้นจงเจือบเพื่อให้เสียงผู้ชมในสนามโห่ร้อง ก็ก้อง เป็นตัวบอกถึงความสนุกตื่นเต้นในเกมแทนคุณ

จากหลักการทำงานดังกล่าว อ.ไย่ง ได้นำมาใช้ด้วยการใช้เทคนิคปล่อยให้ผู้ชมได้ฟังเสียง “บรรยากาศในสนาม” เป็นตัวช่วยเสริมสร้างอารมณ์ในการพากย์ด้วยเช่นกัน

“...บางครั้ง อ.ไย่ง ปล่อยให้ผู้ชม ฟังเสียงลูกบอลที่ถูกเตะหรือปล่อยให้เสียงกองเชียร์ในสนาม...” (ข่าวสด, 11 มีนาคม 2540:14)

3) ใช้ประโยชน์จากเสียงผู้บรรยายภาษาอังกฤษ

การที่จะสามารถรับรู้ได้ถึง “ความพอดี” ในการพากย์ทั้งจังหวะในการให้ข้อมูลหรือการปล่อยให้ผู้ชมได้ซึมซับบรรยากาศของการแข่งขัน ในส่วนนี้ไม่มีทฤษฎี แนวคิดใดกล่าวถึง หากแต่จะต้องใช้ประสบการณ์การเรี้นรู้ด้วยตัวเองอาศัยการเรี้นดู เรี้นคิด แต่สำหรับวิธีของ อ.ไย่ง เขาเรี้นรู้และใช้ประโยชน์จากการ “ฟังเสียงผู้บรรยายภาษาอังกฤษ” หลายประการ

ด้วยกัน คือฟังจังหวะในการให้ข้อมูล ฟังเพื่อความกระจ่างในการตัดสินใจในสนามและเพื่อให้ ผู้ชมได้รับข้อมูลที่ดีกว่า

“พี่ไย่งฟังผู้บรรยายภาษาอังกฤษมาก พี่กล้าพูดเลยว่า ถ้าเอาเสียงภาษาอังกฤษกับเสียง พี่ไย่งบรรยาย มาเทียบกันกับคนบรรยายภาษาไทยคนอื่นๆ พี่ไย่งจะมีการบรรยายใกล้เคียงกับ ภาษาอังกฤษมากที่สุด คือพี่ไย่งจะพยายามฟังว่า ฝรั่งเศสบรรยายแค่นั้น ก็จะพยายามพูดเท่าๆกัน คืออาจจะเป็นหลักอย่างหนึ่งว่า ดูไม่เป็นการขัดเขียด คือฟังทางโน้นเป็นไกด์ แต่พอทำงานๆ ประสพการณ์เยอะ ก็เป็นธรรมชาติ รู้ว่าตอนไหนควรหยุด...และบางทีบางลูกไม่แน่ใจว่า ตัดสิน ว่าอะไรพี่ไย่งจะฟังว่าทางโน้นพูดว่าอะไร” (ชโรบล เรียงสุวรรณ, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2541)

“...สิ่งสำคัญ ข.ไย่ง ฟังผู้บรรยายภาษาอังกฤษ “คอมเมนต์เตอร์” หรือคนวิจารณ์เกม ในสนามซึ่งพวกนี้แต่ละคนจะรู้จริง...ฟังแล้วเขาจะสรุปสั้นๆให้ผู้ชมฟังเท่านั้นแล้วรีบกลับ เข้าสู่เกมการแข่งขันทันที การพากษ์ลักษณะนี้ นอกจากนำฟัง ไม่รู้ราคาหูแล้ว ยังไม่ดูถูกคนดู อีกด้วย...” (ข่าวสด, 11 มีนาคม 2540 : 14)

เสียงผู้บรรยายภาษาอังกฤษ ที่ผ่านเข้ามาในหูฟัง ของผู้พากษ์แต่ละคน จึงไม่ได้มีไว้ให้ฟัง เพียงผ่านๆเท่านั้น การฟังผู้บรรยายภาษาอังกฤษ เปรียบได้กับการที่เราได้รับสารอีกช่องทางหนึ่ง ซึ่งเป็นแหล่งที่น่าเชื่อถือและได้รับการยอมรับมานำเสนอให้ผู้ชม

ในฐานะนักพากษ์ จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้อง “รับฟัง” คิดพิจารณาและ“กลั่นกรอง” ให้เป็น หนึ่งทาง เพื่อให้คนดู ได้รับรู้สิ่งที่ดีที่สุด เปรียบเสมือนการได้อ่านหนังสือ 2 ฉบับ แทนที่จะได้ อ่านฉบับเดียว เหนือสิ่งอื่นใด ผู้พากษ์จะต้องมีความเข้าใจภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี โดยเฉพาะ ทักษะในการฟังนับว่าสำคัญมาก ซึ่งผู้ใกล้ชิด ต่างให้การยอมรับว่า ข.ไย่ง มีทักษะทั้งการฟัง และ อ่านภาษาอังกฤษ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งสืบเนื่องจาก การได้ฝึกฝนและปฏิบัติอยู่เป็นประจำ

“พี่ไย่ง จัดว่ามีเกณฑ์ภาษาอังกฤษ ค่อนข้างดีกว่าคนไทยทั่วไป ยิ่งถ้าเทียบว่าเขาจบแค่ ม.ศ 5 อาจเพราะเขาอ่านเยอะ เวลามาพากษ์ก็ฟังเยอะดูหนังก็มีส่วน พี่ไย่งชอบดูหนังชาวดีเทรค มีส่วนช่วยเยอะ” (ชโรบล เรียงสุวรรณ, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2541)

ดังนั้น ผู้ที่จะมาทำหน้าที่เป็นนักพากษ์ฟุตบอลได้นั้น นอกจากจะต้องศึกษาทำการบ้าน เตรียมพร้อมให้ดีแล้ว “ภาษาอังกฤษ” นับเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นไม่เฉพาะแต่นักพากษ์เท่านั้น

รวมถึงนักข่าวกีฬาและผู้ที่ จะเข้ามาในสื่อนี้ จำเป็นต้องฝึกทักษะด้านภาษาอังกฤษให้พร้อมเพราะ ภาษาอังกฤษ มีส่วนสำคัญในการเปิดโลกแห่งข่าวสาร ความรู้ที่มากกว่าและกว้างกว่า คุณสมบัติ ในการรู้และเข้าใจภาษาอังกฤษ จึงเป็นสิ่งจำเป็น สำหรับผู้ทำงานด้านกีฬาในศตวรรษที่ 21 ซึ่งสามารถเรียนรู้และฝึกฝนได้ อ.ไฉ่ น่าจะเป็นข้อพิสูจน์ได้ดี

(4) จริงใจ - เป็นธรรมชาติ

ความเป็นธรรมชาติของ อ.ไฉ่ เป็นเอกลักษณ์ที่ไม่มีใครสามารถเลียนแบบได้ กล่าวคือ อ.ไฉ่ สามารถถ่ายทอดอารมณ์ความสนุกสนานของเกมได้อย่างเหมาะสม เกิดกับอยู่ที่ อ.ไฉ่ เปรียบตัวเองเสมือนกับ แฟนฟุตบอลคนหนึ่ง ที่แสดงออกถึงอารมณ์ความสนุกสนานในเกม เช่นเดียวกับแฟนบอลทั่วไป ด้วยเหตุนี้ อารมณ์ขณะพากย์ที่ออกมา จึงเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นสดๆ ไม่มีการปรุงแต่ง นอกจากนี้ อ.ไฉ่ ยังรู้จักจังหวะที่จะเปล่งเสียง นับเป็นส่วนสำคัญในการสร้าง อารมณ์ให้คนดู รู้สึกสนุกตื่นเต้นไปกับเกมด้วย กล่าวโดยสรุปคือเวลาพากย์ฟุตบอล อ.ไฉ่ จะสวมบทบาท 2 บทบาทคือ นักพากย์ และคนดู นั่นเอง

“ไฉ่รู้ว่าจังหวะไหนควรใส่อารมณ์กับเกม รู้ว่าจังหวะไหนควรจะกระแทก หนักเบา ยิ่งนานวัน กระตุกยิ่งแข็ง เขาเก่งมากในการตะโกนว่า “ไอ้โห” เป็นการตะโกนที่ฟังแล้ว ไม่สแตร์ก ฟังแล้วได้อารมณ์ ฟังแล้วคึกคัก ทำเสียงได้กลมกลืนกับบรรยากาศ” (พิษณุ นิลกักต, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)...แฟนฯพิมพ์ใจในเสียงอุทานเป็นเอกลักษณ์ของเขา ได้เสมอ และทุกครั้ง อาทิ “ไอ้โห...” “ฮือฮือ...” “ไม่คิดเลย...” “ไม่น่าพลาด” ฯลฯ อารมณ์ร่วมของเขา เป็นกลางเสมอ (ศิระ รณจิต, มติชนสุดสัปดาห์, เมษายน 2540:55)

ดังที่ Whannel (1992) ได้กล่าวไว้ว่า การนำเสนอรูปแบบรายการทางโทรทัศน์ มิใช่เพียง การแสดงข้อเท็จจริง (เสนอการแข่งขัน) เท่านั้น แต่จะต้องมอบความบันเทิงแก่ผู้ชมด้วย (entertainment) ดังนั้น ผู้บรรยาย จึงมีหน้าที่สำคัญในการชี้นำความสนุก บันเทิงนั้นให้เด่นชัดขึ้น

หลักง่ายๆในการที่จะสามารถพากย์ฟุตบอล ให้คนดูสามารถรับรู้ได้ถึง ความสนุกสนาน ของเกมได้นั้น วิธีการที่ อ.ไฉ่ ยึดถือปฏิบัติ คือ การใส่ความเป็นธรรมชาติให้มากที่สุด ไม่ว่าจะ เป็นการแสดงอารมณ์ ระดับของเสียงที่เปล่งออกไป ให้เป็นเสียงธรรมชาติ โดยที่ผู้พากย์ต้องรู้สึก สนุกกับ เกมจริงๆ จะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกมานั้น จะเป็นไปโดยอัตโนมัติ

“...การพาคย์ต้องอาศนุกไว้ก่อน...หลักการพาคย์คือต้องสนุก ต้องให้คนคิดตามไม่ใช่ ดูแล้วเปลี่ยนช่อง ก็ต้องใช้หลักการพาคย์ของเราเข้าช่วย จังหวะตื่นเต้น อารมณ์ต่างๆ ...ตัวผมเอง ชอบกีฬาที่มันเร็วๆ ตื่นเต้น ดูแล้วมันเขี้ยว ฮือฮา อารมณ์มันจะออกไปโดยไม่รู้ตัว คอนพาคย์ ฟูตบอลโลกปี 1986 (พ.ศ 2529) ผมตะโกนตื้นห้องพาคย์เลข เขาก็ตกใจกันใหญ่...” (เอกชัย นพจินดา, แพรวสุคตป์คาร์ท, พฤศจิกาชน 2532 : 103)

Hyde (1995:407) แนะนำว่า อารมณ์ที่เกิดขึ้นในการพาคย์ ควรเป็นไปโดยธรรมชาติ ไม่ว่าจะเกมไหนจะเกี่ยวข้องกับความไม่แน่นอน ในเกมของผู้ชนะหรือฝ่ายที่ตกเป็นรอง นอกจากนี้ไม่ควรอวดอ้างสรรพคุณถึงเกมในวันนี้เป็นต้นว่า...ข้างเป็นเกมที่ยอดเยี่ยมหรือเกินเพราะถ้าเกมที่จริง สนุกจริง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จะเป็นตัวบ่งได้ดีที่สุดในทางกลับกัน หากเกมที่ได้ชมเป็นเกมที่น่าเบื่อ ไร้รสชาติ มีโอกาสสูงที่นักพาคย์ จะเสริมเติมแต่งความสนุกในเกมให้เกินความเป็นจริง ซึ่งถือว่าไม่ถูกต้อง ดังนั้น จึงพึงระวัง และหลีกเลี่ยง

ทางออกสำหรับการพาคย์ กรณีที่ เกมฟูตบอลในสนามนั้น ไม่สนุกตื่นเต้น เร้าใจ เทคนิคที่ อ.โฮ่ง เลือกปฏิบัติ มีดังนี้คือ

“...บางทีที่บอกไม่สนุก บ่อยไป ผมพาคย์เองยังง่วงก็มี แต่เราต้องหามุมที่ตื่นเต้นให้คนดู ดูน บางทีโคนอิงไป 3-0 อย่างนี้ ครั้งแรกแท้้ไปแล้ว เรามาบอก โห..เสร็จแน่เลขครบ ครั้งหลังนี้ไม่มีทางสู้แล้ว ใครจะไปสู้ ก็เปลี่ยนช่องกันพอดี อันนี้มันก็ต้องเป็นเทคนิคของคนพาคย์ อาจจะบอกว่า ไม่น่า อาจจะยังได้คืนประตูหนึ่งนะครบ คนก็ยังดูน ว่ามันจะยิงได้หรือเปล่า ต้องพยายามดึงจุดที่มันน่าสนใจขึ้นมา...” (เอกชัย นพจินดา, แพรวสุคตป์คาร์ท, พฤศจิกาชน 2532 :103) ดังนั้น ทางออกที่ดีในกรณีนี้คือพยายามหาจุดสนใจให้คนดูติดตาม และหลีกเลี่ยงการเสริมแต่งอารมณ์ในเกมเกิน ความเป็นจริง

เป็นที่น่าสังเกตว่า การแสดงอารมณ์ในการพาคย์ที่เป็นเอกลักษณ์ของ อ.โฮ่ง โดยเฉพาะการใช้เทคนิคในการ เน้นเสียง เช่น การตะโกน คำว่า “โฮ้โฮ” ในช่วงที่มีการยิงประตู หรือเกือบได้ประตูซึ่งการแสดงอารมณ์หรือระดับเสียงเช่นนี้ มีส่วนคล้ายคลึงกับการพาคย์ฟูตบอลในอเมริกาได้ ด้วยเหตุผลที่ว่าเวลาพาคย์ อ.โฮ่ง จะสนุกไปกับเกมการแข่งขัน ดังที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งต่างจากทางอังกฤษที่จะเน้นการให้ข้อมูล และไม่ใส่อารมณ์ในการพาคย์มากนัก

อาจกล่าวได้ว่า อ.โฮ่ง มีรูปแบบการพากย์ที่ผสมผสานระหว่าง รูปแบบของอังกฤษหรือ การให้ข้อมูลสอดแทรกเกร็ดความรู้ให้กับผู้ชม ขณะเดียวกันในจังหวะที่เกมเร็วหรือจังหวะ อิงประคองของทั้งสองทีม อ.โฮ่ง ก็จะไปอารมณ์ที่เกิดขึ้นในเกมอย่างเต็มที่ เป็นสไตล์ของนักพากย์ ทางอเมริกาได้

“ โฮ่ง จะใช้การพากย์แบบอังกฤษ บวกกับอเมริกาได้ คือทางอังกฤษจะให้ข้อมูลได้ดี แต่ในเรื่องเสียงความตื่นเต้น พอเกมที่มันเป็นจุดที่สนุกตื่นเต้นสุดๆมันจะไม่มีมากนัก แต่ทางอเมริกาได้จะออกมาสนุกๆโฮ่งจะผสมแบบนั้น” (พงษ์ศักดิ์ พลอนันต์, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2541)

“ที่อังกฤษค่อนข้างไม่ต้องไปอารมณ์ มันเป็นสไตล์ของเขา แต่เวลาเราติดตามเราดูเขา พากย์ แล้วเรานำมาใช้กับตัวเราที่เมืองไทย เราจะต้องพยายามที่จะปรับให้เข้ากับผู้ชมที่บ้านเรา ให้มากขึ้น การปรับแต่งรหัสให้เข้ากับ ปาก ถิ่น ของคนไทยได้มากขึ้น ต้องไปอารมณ์ต้อง เพิ่มอรรถรสเออะขึ้น” (สาริต กรีกุล, สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2541)

คุณสมบัติสำคัญอีกประการในการพากย์ ที่แสดงออกได้ถึงความจริงใจ คือคิดอย่างไร กล้าพูด และเขาจริงใจกับสิ่งที่ได้บรรยาย บนพื้นฐานของความเป็นกลาง แต่ก็มีบางครั้งที่ อ.โฮ่ง ชอบรับว่า ความจริงใจของเขา ก็เป็นเหตุ คือ เกิดอาการที่เรียกว่า “ผลอใจ” หรือ คุ้นกับทีมโปรด เกินเหตุได้ ทำให้ “หลุดคำพูด” ที่อาจจะแสดงความเอนเอียงออกมา

“...เอกชัย หรือ อ.โฮ่ง ชอบรับประสาเพื่อนฝูงทุกครั้งทีพูดถึงว่า ระหว่างการพากย์ ฟุตบอล หากเป็นทีมที่เข้าตัวขึ้นชอบ ก็อคไม่ได้ที่จะมี อาการหลุด ทางอารมณ์เกิดขึ้นมา ตามประสาปุณฺฑร ทัวไปแต่ครั้งพอรู้ตัวแล้วก็ต้องพยายามควบคุมตัวเองในครั้งต่อมาให้มากกว่า เดิมเพื่อมิให้มี อาการหลุดหรือความผิดพลาดเช่นที่ว่ำนั้นเกิดซ้ำรอยมาได้อีก...” (อนนชอน, มติชน สุดสัปดาห์, เมษายน 2540 : 86)

“เคยมีอยู่ครั้งหนึ่ง นั่งอยู่ข้างๆที่โฮ่งพากย์บอลไทย เดอะคิงส์ คัพ ตอนนั้น บอลไทยเตะ ไม่เอาจริง เออจิง แล้วที่โฮ่งก็บอกว่าเหมือนเล่น “ปาหี่” แล้วคุณตัว (ชาติเชื้อ วรรณสุด) โทรมาวา ไปว่าทีมไทยออกอากาศได้อย่างไร ครึ่งนี้บางทีก็จริงใจเกินไป คือมีความรู้ดีกว่ามันเตะไม่ เอาจริงเออจิง ก็เถลค่าชะ” (ชโรบท เรืองสุวรรณ, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2541)

Hyde (1995 : 404) แนะนำในเรื่องของ ความเป็นกลางในการพหุศาสตร์และความเอนเอียงของผู้พหุศาสตร์ว่า เมื่อคุณรับหน้าที่พหุศาสตร์ก็พหุศาสตร์ก็ตาม สิ่งสำคัญคือ จะต้องมีการรับผิดชอบและซื่อสัตย์ต่อผู้ชม ถ้าชกชกเกมการแข่งขันอย่างถูกต้องและเป็นกลาง แต่ปัญหามีพบบ่อยมากสำหรับ นักพหุศาสตร์ คือ การควบคุมจิตใจในการพหุศาสตร์ “ทีมโปรด” หรือ “ทีมบ้านเกิด” หากคุณไม่สามารถบังคับจิตใจในการถ่ายทอดเกมการแข่งขันได้ ปัญหาจะตามมาคือ คุณจะเหมือนกับคน “ตาบอด” มองไม่เห็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในสนาม การแก้ปัญหานี้ Hyde แนะนำว่า คุณต้องวางตัวว่า “ไม่รู้จัก” ทีมโปรด หรือทีมบ้านเกิด เพื่อแยกตัวออกจากบ่อเกิดของ “อคติ” ความลำเอียงที่อาจเกิดขึ้นได้ ถ้าคุณสามารถพิสูจน์ให้ผู้ชมได้รับรู้แล้วละก็ ... คุณก็จะได้รับการยอมรับ

นอกจากความเป็นกลางในการพหุศาสตร์แล้ว นักพหุศาสตร์ควรเปิดใจกว้างเพื่อรับฟังความคิดเห็นของผู้ชม เป็นสำคัญ

“...ช.โฮ่ง ได้เคยเล่าให้ฟังถึงวิธีคิดของตัวเองว่า “คนที่ชื่นชมเรา เราก็ได้แค่ขอบคุณและดีใจ แต่เราต้องคิดเหมือนกันว่า สักวันหนึ่ง ต้องมีคนที่ดีกว่าเราให้เขาชมอีกเหมือนกัน... ส่วนคนที่ตำรา หรือวิจารณ์เรานั้น เราต้องไม่โกรธ และต้องรับฟังคำวิจารณ์ พิจารณาด้วยเหตุผล และข้อเสนอแนะของเขา แล้วเอามาปรับปรุงตัวเราเองให้ได้...” (ออนซอน, มติชนสุดสัปดาห์, เมษายน 2540:86)

2.2 บทบาทผู้ประกาศข่าวกีฬา

การวิเคราะห์บทบาทผู้ประกาศข่าวกีฬาในที่นี้ จะเริ่มกล่าวถึง การแสดงบทบาททางวิชาชีพ ในการทำหน้าที่ผู้ประกาศข่าว ขอบข่ายความรับผิดชอบของ ช.โฮ่ง เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลทั่วไป และนำมาสู่การวิเคราะห์ ถึงหลักการทำงานในลำดับต่อไป

2.2.1 การแสดงบทบาททางวิชาชีพ ในฐานะผู้ประกาศข่าวกีฬา

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ช.โฮ่ง เข้ามารับหน้าที่ ผู้อ่านข่าวกีฬา ช่อง 7 ในปี พ.ศ 2531 หลังจาก รับงานพหุศาสตร์ฟุตบอลให้ช่อง 7 เรื่อยมา ตั้งแต่ ปี พ.ศ 2529 ซึ่งขณะนั้น จักรพันธ์ ชมจินดา ซึ่งรับหน้าที่ ผู้อ่านข่าวทั่วไปและอ่านข่าวกีฬา ค่อมมาสูบริหาร ช่อง 7 ต้องการสร้างฐานข่าวกีฬาทางโทรทัศน์ให้กับสถานี โดยเลือก ช.โฮ่ง ให้รับหน้าที่สำคัญ เพราะเห็นว่าเป็นคนที่มีความรู้

ด้านกีฬาเป็นดี โดยเบื้องต้น ซาดิเชื่อ กรวมสุต ผ่ากฝังให้ สุรางค์ เปรมปรีดี เป็นผู้รับผิดชอบในการฝึกอ่านข่าว

ช.โย่ง เริ่มงานอ่านข่าวครั้งแรก ชนิดที่ไม่ได้ตั้งตัวเมื่อ จักรพันธ์ ชมจินดา ต้องไปรายงานข่าวกีฬาโอลิมปิก ที่กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ ช่วงปี พ.ศ 2531 ทำให้ซาดิผู้ประกาศที่กรุงเทพฯ และก็เป็น ช.โย่ง ที่ได้รับคัดเลือก

“คุณสุรางค์ เปรมปรีดี โทรมาบอกผมว่า จักรพันธ์ ไม่อยู่ ให้มาอ่านข่าวให้หน่อย ตัวผมจะไม่มาอ่านหรอก แต่ไปๆมาๆไม่รู้อ่านได้อย่างไร ตั้ง 10 วัน ...ผมไม่เคยก็บอกเขาว่าผมขอทดสอบสัก 3 วันก่อนได้หรือเปล่า เขาบอกไม่ทันแล้ว มาวันแรกให้ผมอ่านออกอากาศเลย พอถึงจริงๆเหมือนกับหุ่นยนต์พูดได้” (เอกชัย นพจินดา, พฤษภา, พฤษภาคม 2532:292)

สิ่งที่ยากสำหรับในการเริ่มต้นของ ช.โย่ง คือการแสดงออกให้เป็นธรรมชาติ เนื่องจากการอ่านข่าวทางโทรทัศน์ ผู้ชมจะสังเกตเห็น สีหน้าท่าทางต่างๆได้อย่างชัดเจน ซึ่งก่อนหน้านี้อ.โย่ง เคยชินเพียงการใช้เสียง ไม่ว่าจะเป็นการพากย์ฟุตบอล หรือกีฬาทั่วไป

“โย่ง เขาแข็งแต่เขาอ่านถูกหมดอักษรก็ดี เหมือนหุ่นยนต์แต่อ่านไปก็ค่อยๆดีขึ้น มีพัฒนาการไปเรื่อยๆ ชิมกับคนดูได้” (สุรางค์ เปรมปรีดี, สัมภาษณ์, 15 กุมภาพันธ์ 2541)

ช.โย่ง ในฐานะ ผู้ประกาศข่าว ของช่อง 7 มีหน้าที่รับผิดชอบทั้งการอ่านข่าวกีฬาภาคค่ำ เวลา 20.10 โดยประมาณ นอกจากนี้หากมีการถ่ายทอดสดกีฬารายการสำคัญไม่ว่าจะเป็นกีฬาแห่งชาติ, การแข่งขันกีฬาซีเกมส์, การแข่งขันเอเชียนเกมส์ เป็นต้น ช.โย่ง จะทำหน้าที่เป็นผู้พากย์ และอ่านข่าวกีฬาควบคู่กันไป นับว่า ช.โย่ง มีส่วนสำคัญในการช่วยทำงานมากกว่าการเป็นผู้ประกาศข่าว ที่เห็นหน้าจอโทรทัศน์ทั่วไป

การทำข่าวร่วมกับฝ่ายข่าวกีฬา ช่อง 7 ช.โย่ง เปรียบเสมือนพี่ใหญ่ ที่น้องๆให้ความเคารพนับถือ ขอมรับฝีมือในการทำงาน ช.โย่ง ไม่เพียงแต่มาประกาศข่าวตามหน้าที่ 20.10 น. แต่ในความเป็นจริง ช.โย่ง มีหน้าที่รับผิดชอบมากกว่านั้น ด้วยความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร เพื่อให้งานออกมามีที่สุด โดย ช.โย่ง ได้รับการยอมรับว่า เป็นบุคลากร ระดับ “มันสมอง” ของช่อง 7 มีบทบาทสำคัญทั้งเบื้องหน้า และเบื้องหลัง ดังนั้น ชื่อ ช.โย่ง จึงเป็นชื่อแห่งความภาคภูมิใจในสายตาของ “ผู้บริหาร” และผู้ร่วมงาน

ในส่วนของการปฏิบัติหน้าที่อ่านข่าวกีฬา อ.ไฉ่ จะประจำอยู่ที่ฝ่ายข่าวกีฬา ในช่วงเวลา 17.30 น. โดยประมาณ พุคคุษให้คำปรึกษากับน้องๆ บ่อยครั้งที่ อ.ไฉ่ จะให้คำแนะนำดีๆ ในการทำงาน หรือเมื่อทราบประเด็นข่าวที่น่าสนใจ อ.ไฉ่ มักมีวิธีบอก ซึ่งเป็นที่รู้จักกัน

“เวลา ที่ไฉ่ มีประเด็นข่าวอะไรที่น่าสนใจ แกจะบอก จะให้อือเคือ แกไม่ต้องบอกตรงๆ ว่าให้ไปทำ แต่แแกจะมีวิธีพูด มีลูกจี ขวนคุษให้สนุก แแกจะก็บอกน่าสนใจคือไม่บอกตรงๆ ขวนคุษให้เคล็ดมีให้เห็นด้วย เช่น บอกว่า ดูอ่านข่าว ดูข่าว เรื่องนี้คนมันสนใจกันเฮอะนะ ซึ่งจริงๆ คำแ่งอย่างแแก จะสั่งให้ไป ทำก็ได้” (วิรัช นุชตเวช, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2541)

การที่ อ.ไฉ่ เข้ามาที่ฝ่ายข่าวกีฬา ตั้งแต่เวลา 17.30น.ทั้งที่ตามความเป็นจริงแล้ว ข่าวกีฬา ช่อง 7 เริ่มออกอากาศประมาณ 20.10 น. อ.ไฉ่ สามารถมาถึงสถานี 19.30 น. ก็เพียงพอในการเตรียมตัวอ่านข่าว แต่ที่เป็นเช่นนี้เพราะขอข่าความรับผิดชอบของ อ.ไฉ่ ในฝ่ายข่าวกีฬามีมากกว่าการเป็นผู้ประกาศข่าว ซึ่งจะรวมไปถึง คิดประเด็นข่าว, เขียนข่าว, ลงเสียงสตู๊ปข่าว, ตรวจสอบข่าว, ให้คำแนะนำ เป็นที่ปรึกษา

บ่อยครั้งที่ฝ่ายข่าวกีฬารับผิดชอบจัดทำเป็นสตู๊ปพิเศษก่อนการแข่งขันกีฬานักสำคัญ เช่น การแข่งขัน ซิเกมส์ , เอเชียนเกมส์, โอลิมปิกเกมส์, ฟุตบอลโลก เป็นต้น ช่วงเวลาพิเศษเหล่านี้จะมีการนำเสนอเป็นสตู๊ปพิเศษเพื่อเป็นการอุ่นเครื่องก่อนการแข่งขันประมาณ 2 เดือน ตอนละ 2 นาที ทุกวัน โดยมีสปอนเซอร์ให้การสนับสนุน โดยสตู๊ปพิเศษเหล่านี้ อ.ไฉ่ มีส่วนในการช่วยผลิตไม่น้อย ตั้งแต่คิดประเด็นในการนำเสนอ ลงเสียง รวมถึงเขียนเอง จนกระทั่งการแข่งขันซิเกมส์ ครั้งที่ 16 ที่ประเทศ ฟิลิปปินส์ ในปี พ.ศ 2535 เมื่อ อ.ไฉ่ รับผิดชอบงานมากขึ้น จึงให้รุ่นน้องฝ่ายข่าวกีฬาเป็นผู้เขียนโดยที่ อ.ไฉ่ จะเป็นที่เสียง คอตรวจสอบข่าวและให้คำแนะนำ

ดังนั้น ช่วงเวลาที่ อ.ไฉ่ มาถึงฝ่ายข่าวกีฬา คือ 17.30 น. อ.ไฉ่ มักจะพูดคุยกับรุ่นน้อง สะทางงานสตู๊ปต่างๆ, ลงเสียง, ตรวจสอบข่าวและแก้ไข ซึ่งใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง จากนั้น จะใช้เวลาที่ฝ่ายราชการซึ่งมีงานที่รับผิดชอบ เช่น ราชการเจาะสนาม, ลงเสียงราชการกีฬาหรือ โปรโมชันการแข่งขันกีฬาของช่อง 7 และจะปิดท้ายที่การเล่นกีฬาเป็นกิจวัตรประจำวัน

เวลา 20.00น. อ.ไช้จะพร้อมที่ห้องโต๊ะอ่านข่าว เพื่อปฏิบัติหน้าที่หน้าจอโทรทัศน์ ซึ่งผู้ชมจะได้พบหน้า อ.ไช้ 4 วัน คือ วันจันทร์ ถึง พฤหัส ส่วนวันศุกร์และเสาร์ จะเป็นหน้าที่ของ วีระศักดิ์ นิลกถัด และ วันอาทิตย์เป็น ศรตวรรษ์ ภูวิจิตร

จะเห็นได้ว่าการทำหน้าที่ผู้ประกาศข่าวกีฬา ของ อ.ไช้ มีขอบข่ายงานมากกว่าผู้ประกาศข่าวทั่วไป คือมาให้ตรงเวลา อ่านข่าวแต่ละข่าวให้ดีที่สุด สำหรับ อ.ไช้ นอกจากเหนือจากการอ่านข่าวกีฬาภาคค่ำของสถานีแล้วงานส่วนที่ อ.ไช้ ปฏิบัติมาตลอดคือ การรายงานสดการแข่งขันกีฬานอกสถานที่ ทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ช่อง 7 ถ้าขอดสด อ.ไช้ จะเป็นผู้นำทัพทั้งพากย์กีฬานิกิต่างๆตามตารางเวลาถ่ายทอดสดที่สถานีกำหนด รวมไปถึงการรายงานข่าวกีฬาช่วงต่างๆและข่าวกีฬาภาคค่ำ ช่อง 7 อ.ไช้ ถือเป็นกำลังสำคัญที่สร้างอุ้มใจให้กับทีมงานตลอดมา

จากบทบาท “ผู้ประกาศข่าวกีฬา” อ.ไช้ ได้พิสูจน์ให้ผู้ชมได้เห็นว่า เขาไม่เพียงแต่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะกีฬาฟุตบอลเท่านั้นแต่ อ.ไช้ สามารถพากย์กีฬานิกิต่างๆได้สนุกและตื่นเต้นไม่แพ้กันใคร อ.ไช้ อาศัยหลักการเดียวกันการพากย์ฟุตบอล ก็คือ การทำการบ้านสนุกและมีอารมณ์ร่วมไปกับเกมการแข่งขัน ซึ่งผลงานต่างๆ ของ อ.ไช้ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านข่าวการพากย์กีฬา รายงานสดตามสนามต่างๆที่ออกสู่สายตาประชาชน ถือเป็นการแสดงศักยภาพของความเป็น “นักข่าวกีฬา” ที่รอบด้าน ไม่เพียงแต่จำกัดความรู้ ความเชี่ยวชาญในกีฬานิกิตเดียวแต่ยังแตกแขนงความสนใจไปในกีฬาหลายประเภทนับเป็นคุณสมบัติที่จำเป็น สอดคล้องกับแนวความคิดของ Donnell, Hausman และ Benoit (1996:252) ในหนังสือ Annoucing Broadcast Communication Today ว่า

...ผู้ที่ทำหน้าที่ประกาศข่าวกีฬาจะต้องเป็นผู้ที่รู้จริงในเรื่องกีฬา เพราะปัจจุบันนี้ผู้ชมมีความรู้และเข้าใจกีฬาเป็นอย่างดี สิ่งนี้ทำให้ผู้ที่ทำหน้าที่ประกาศข่าวกีฬาจะต้องมีความรู้ความสนใจกีฬาทุกประเภทด้วยเช่นกัน...

2.2.2 หลักการทำงานด้านผู้ประกาศข่าวกีฬาทางโทรทัศน์

การทำงาน “ข่าว” ในสื่อโทรทัศน์ สำหรับ อ.ไช้ ยึดหลักการงานไม่แตกต่างจากการทำข่าวหนังสือพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นการเขียนข่าว คุณสมบัติทางวิชาชีพหรือคุณสมบัติส่วนตัวดังรายละเอียดที่ได้กล่าวไปแล้ว แต่ส่วนที่มีความแตกต่างคือธรรมชาติของสื่อ กล่าวคือ สื่อสิ่งพิมพ์และสื่อโทรทัศน์อาศัย “ทักษะในการสื่อสาร” ที่ต่างกัน อีกทั้งการทำงานโทรทัศน์

ต้องอาศัยการทำงานระบบ “ทีมเวิร์ค” (team work) ดังนั้น การวิเคราะห์หลักการทำงานในด้านผู้ประกาศข่าวกีฬา จึงมุ่งเน้นในการศึกษาสองส่วนดังกล่าว เพื่อให้เห็นลักษณะเฉพาะทำงานของ อ.ไฉ่ ในสื่อโทรทัศน์ได้อย่างชัดเจน ประกอบด้วย

(1) ความชัดเจน ถูกต้อง

ในการอ่านข่าวกีฬา อ.ไฉ่ ให้ความสำคัญเรื่องความถูกต้องในการออกเสียง ไม่ว่าจะเป็นชื่อนักกีฬา, ชื่อทีม, สโมสรต่างๆต้องมีการตรวจทาน เรื่องการออกเสียงเพื่อให้แน่ใจก่อนทุกครั้งก่อนออกอากาศ

“ที่ไฉ่ทำงานเหมือนกันทุกวัน จนกระทั่งวันห้าฯที่เขาทำงาน ที่ไฉ่ ไม่เคยไม่อ่านบทก่อน ในบทข่าว ที่ไฉ่จะมีดีก็ มีมาร์ค เหมือนผู้ประกาศทั่วไป” (สุบัญญัติ สุวรรณพ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2541) ถึงแม้จะมีประสบการณ์มากเพียงใดในการอ่านข่าวแต่การตรวจทานความถูกต้องก่อนนับเป็นสิ่งที่ อ.ไฉ่ ปฏิบัติเสมอ แสดงถึงความใส่ใจในงานที่รับผิดชอบ

ความถูกต้อง ในการออกเสียง ถือว่าเป็นหลักการทำงานของ อ.ไฉ่ สืบเนื่องมาจากการทำงาน ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในชุดที่ อ.ไฉ่ เป็นผู้สื่อข่าว ไปทำข่าวที่อังกฤษ ในปี พ.ศ. 2519 ได้มีการสอบถามการออกเสียงชื่อนักฟุตบอลอังกฤษที่ถูกต้อง นำมาเผยแพร่ให้ผู้อ่านได้ทราบ ตลอดจนมาถึงงานพากย์ อ.ไฉ่ ก็ยังคงเน้นเรื่อง ความถูกต้อง บ่อยครั้งที่ อ.ไฉ่ มักจะสอบถามถึงการอ่านออกเสียงชื่อที่ถูกต้องจากนักข่าวสายต่างประเทศของหนังสือพิมพ์สยามกีฬาเพื่อความแน่ใจ

“ ควบคุมถ้าผิดๆเขาจะไม่ทะเลาะ สนมุขิมิชื่อนักบอดชัคนมาจาก คัทซ์ คนทั่วไปอ่านว่า ไฮอัน ครีฟ แต่จริงๆต้องอ่านว่า ไฮอัน ครอยที เขาจะต้องสอบถาม แม้กระทั่งโทรไปถามที่สถานทูตว่า จริงๆออกเสียงอย่างไร ไฉ่จะไม่ยอมปล่อยให้เขาไป”(ชอชชาข ชันระชวณะ, สัมภาษณ์, 4 ธันวาคม 2540)...ภาษาที่เขาไม่รู้ อย่าง อิตาลี เขาก็จะถามถูกน้องที่เคออยู่อิตาลีให้ลองอ่านให้ฟัง หรือชื่อนักฟุตบอลที่ไม่มั่นใจ เขาจะเช็คให้ได้ว่าออกเสียงอย่างไร ที่ไฉ่ไม่ยอมผิดครั้งนี้” (ปิยะพงษ์ โพธิ์สูง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2541)

กล่าวได้ว่า การอ่านออกเสียงชื่อภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นชื่อที่ไม่คุ้นเคย บ.โย่ง จะอาศัยเกณฑ์การอ่าน ตามเจ้าของภาษาเป็นหลัก โดยอาศัยการสอบถามจากแหล่งต้นตอหรือเชี่ยวชาญ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

การออกเสียง ไม่ว่าจะป็นชื่อนักกีฬาหรือชื่อทีมต่างๆจึงนับเป็นถึงสำคัญมีผลต่อความเชื่อถือ ในตัวของผู้ประกาศไม่น้อยเลยทีเดียว ซึ่งในช่วงปี พ.ศ 2538 ผู้วิจัยเริ่มอ่านข่าวกีฬาภาคค่ำ และยังไม่มีความเชี่ยวชาญชื่อนักกีฬาต่างประเทศ บ.โย่ง เป็นผู้สอนการออกเสียงชื่อนักกีฬาที่ถูกต้อง โดยให้ผู้วิจัยอ่านให้ฟัง ในช่วงก่อนอ่านออกอากาศ ประมาณ 30 นาที

นอกจากนี้ ในการอ่านข่าว บ.โย่ง ยังสามารถใช้จังหวะและการเน้นเสียงเพื่อสร้าง “พลัง” ให้กับข่าวที่อ่าน ซึ่งเป็นผลมาจากการได้เรียนรู้และฝึกหัดในงานพากย์ฟุตบอลมีส่วนช่วยเสริมในงานอ่านข่าว Bender และ Johnson (1994 :8) แนะนำทักษะผู้ที่ทำหน้าที่ประกาศข่าวว่าเริ่มจากฝึกอ่านออกเสียงดังๆ ไม่เพียงอ่านทุกตัวอักษรเพียงผ่าน แต่ให้รู้จักเน้นคำและอารมณ์ในการอ่าน ซึ่งการฝึกหัดเช่นนี้ เป็นการฝึกที่ง่าย สามารถฝึกได้ทุกที่

การใช้เสียงในการอ่านข่าวที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือการพูดให้ชัดเจนชัดคำ ถึงแม้โดยธรรมชาติแล้ว บ.โย่ง จะมีเสียงแหบไปบ้างอันเป็นธรรมชาติที่ปรับเปลี่ยนไม่ได้ซึ่งไม่สำคัญแต่สิ่งที่มุ่งเน้น คือการออกเสียงต้องชัดเจนทั้ง อักษรตัวควบกล้ำ “ร” , “ล” รวมถึง มีความรู้ด้านกีฬาเป็นอย่างดี ซึ่งคุณสมบัติทั้ง 2 อย่างนับว่า เพียงพอที่ทำให้ บ.โย่ง ประสบความสำเร็จในการทำงาน

นอกจากความถูกต้องของภาษาที่ต้องใส่ใจเป็นพิเศษแล้ว บ.โย่ง ยังมีหลักในการถ่ายทอดข่าวสู่ผู้ชมโดยเน้นคำและประโยคที่เข้าใจง่าย กระชับ ด้วยเหตุผลที่ว่า โทรทัศน์เป็นสื่อที่เห็นภาพอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องเล่นคำหรือใช้คำขยายยืดยาว เพื่อสร้างภาพให้ผู้ชมจินตนาการ ดังนั้น คำที่สั้นและสื่อความหมายในบทข่าว บ.โย่ง จะคงไว้ ขณะเดียวกันจะปรากฏการขีดฆ่าในคำ หรือประโยคบางประโยค ที่เป็นคำขยายที่ไม่จำเป็นออก

บ.โย่ง เคยตั้งข้อสังเกตกับผู้วิจัยเรื่องการเขียนข่าวโดยเฉพาะ ข่าวฟุตบอลที่ผู้สื่อข่าวมักใส่คำว่า “สามารถ” ขยายอาการชิงประจักษ์ของนักเตะ ถ้าตัดออกความหมายคงเดิม แต่จะกระชับขึ้น เช่น นาทีที่ 20 จีอันฟรังโก้ โซล่า สามารถยิงประตูชัยได้สำเร็จ บ.โย่ง จะตัดคำว่า “สามารถ”

ออกทุกครั้ง ใช้เพียง นาทีที่ 20 จีอันฟรังโก้ โซต้า พังประตูได้สำเร็จ เห็นได้ว่า เมื่อตัดออก ความหมายเหมือนก็ยังคงเดิม

บางกรณีรูปประโยคที่มีการบรรยายอีคชาว ถ้านวน คล้ายหนังสือพิมพ์ที่จะบรรยาย ละเอียด ดังที่กล่าวแล้วว่า สื่อโทรทัศน์ผู้ชมเห็นภาพอยู่แล้ว ไม่ต้องบรรยายมาก และส่วนนี้ จากการสังเกตพบว่า อ.โฮ่ง มักจะตัดทิ้ง โค้สใช้การรวมประโยค เพื่อให้กระชับหรือแทนที่ด้วยคำ ที่สั้นและเข้าใจง่าย เช่นตัวอย่าง บทข่าวกีฬาภาคค่ำ ที่ปรากฏการแก้ไขโดย อ.โฮ่ง ในวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ 2533 ดังนี้

ผู้ประกาศ ... อิวาน เตนเค็ค นักเทนนิสมือวางอันดับ 1 ของโลก ไขว้พลังไว้เทียบทาน แชมป์คู่แข่ง อย่างเหนือชั้น ในการแข่งขันเทนนิสวิมเบิลดัน ที่ประเทศอังกฤษเมื่อวานนี้

ในบทข่าว อ.โฮ่ง ได้แก้ไขบทใหม่ดังนี้

... อิวาน เตนเค็ค เอาชนะ คู่แข่งไปอย่างเหนือชั้น ในการแข่งขันเทนนิสวิมเบิลดันที่ ประเทศอังกฤษเมื่อวานนี้

และอีกตัวอย่างในบทข่าวกีฬา ประจำวันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ 2533 ดังนี้

เทป ... เริ่มการควงแข้งในครั้งแรก อิตาเลีย เปิดฉากบุกแหลก และเพียงนาทีที่ 9 อิตาเลีย ก็พังประตู ได้สำเร็จ จากลูกเตะมุมโค้งมาหน้าประตู จีอันนินี วอลเลย์ไม่เต็มเท้าลูกกระดอนไปเข้าหัว ศคิตตาซี โขกเข้าไปตุงตาข่าย นำไปก่อน 1-0เซโกสโตวะเกิช ยังคุมเกมอย่างใจเย็น ขณะที่ อิตาเลียเปิดมหกรรมซ้ำใหญ่ และหวังจะพังประตูที่สองได้หลายครั้งแต่ยังไม่ถึงจังหวะ หมดครั้งแรก อิตาเลียนำอยู่ 1-0

ในบทข่าว อ.โฮ่ง แก้ไขเพื่ออ่านออกอากาศดังนี้

... เริ่มครั้งแรก อิตาเลีย เปิดฉากบุกแหลก และเพียงนาทีที่ 9 อิตาเลีย ก็พังประตูแรกสำเร็จ จาก ลูกเตะมุมโค้งมาหน้าประตู นำไปก่อน 1-0/ เซโกสโตวะเกิช ยังคุมเกมอย่างใจเย็นหมดครั้งแรก อิตาเลียนำอยู่ 1-0

การที่ ช.โฮ่ง ดัดคำที่ ฟูมเฟือย หรือ ไม่จำเป็นออก เป็นการแสดงสะท้อนให้เห็นถึงการเข้าใจใน “ธรรมชาติของสื่อ” ที่แตกต่างรวมถึงข้อจำกัดของ “เวลาในการนำเสนอ” ในสื่อโทรทัศน์ไม่มากนัก ส่งผลให้การเลือกใช้คำ หรือรูปแบบในการสื่อความหมายไม่เหมือนกันด้วย Bender และ Johnson (1994:8) ได้ให้ข้อคิดในการเขียนข่าวกีฬาทางสื่อโทรทัศน์ ว่ามีความแตกต่างกันกับการเขียนข่าวในสื่อสิ่งพิมพ์ มีนักหนังสือพิมพ์จำนวนมากที่เข้ามาทำงานในสื่อโทรทัศน์ และยังไม่เข้าใจในแง่การเขียนสื่อความหมายเท่าไรนัก โดยมักได้รายละเอียดมากมายลงไปในช่วง หรือบางครั้งมีประโยชน์ที่ซับซ้อนและยาวเกินไป ...ในความเป็นจริงแล้ว การเขียนข่าวให้ผู้ชมได้รับ “ฟัง” จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเขียนให้ เข้าใจง่าย สั้นกระชับรัด เรื่องนี้ Dr. Bruce Linton อดีตหัวหน้าภาควิชาวิทยุโทรทัศน์ มหาวิทยาลัยแคนซัส ได้กล่าวว่... “อย่าเรื่อกร้ออะไรจากผู้ชม จงทำให้เรื่องที่คุณเสนอเข้าใจได้ง่าย อย่าให้พวกเขาต้องคิดตามอีกเลข พวกเขาทำงานหนักมาทั้งวันแล้ว และไม่ต้องการมานั่งคิดว่า คุณกำลังพูดถึงเรื่องอะไร”

ดังที่กล่าวมาแล้วว่า ช.โฮ่ง มีส่วนสำคัญในการผลิตสื่อบันเทิงกีฬาของช่อง 7 สี โดยเป็นผู้เขียนสคริปต์ และลงเสียง เช่น อุ่นเครื่องซีเกมส์, อุ่นเครื่องเอเชียนเกมส์ เป็นต้น ซึ่งแนวการเขียน จะเป็นการคาดเดานักกีฬาหรือ สมาคมนั้นจะทำได้ก็เหรียญทอง ในส่วนนี้ ช.โฮ่ง มีแนวในการเขียนข่าวที่น่าสนใจ คือ “ชัดเจนและตรงประเด็น” ในลักษณะการวิเคราะห์ เจาะลึก ความหวังของนักกีฬาและทีม เพื่อให้ผู้ชมได้รู้ข้อมูลทันทีว่า จะกี่เหรียญทองที่นักกีฬาไทยน่าจะคว้าได้ในกีฬานั้น ซึ่งการคาดการณ์นั้นไม่ใช่สิ่งที่ผิด เพราะถือนักข่าวอาศัยข้อมูลที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นการคลุกคลีกับแหล่งข่าว, พูดคุยกับนักกีฬาโดยตรง ซึ่ง ช.โฮ่ง เป็นผู้ปลูกฝังแนวการเขียนเช่นนี้ ให้กับผู้ที่ข่าวรุ่นน้องสืบต่อมาจนเป็นเอกลักษณ์

“สไตล์การเขียนของช.โฮ่ง จะให้คนดู ดูแล้วมีความหวังกับนักกีฬาคณะนี้ ช.โฮ่งจะพยายามสร้างฮีโร่ขณะเดียวกัน นักกีฬาก็มีการบ้านแล้วจะต้องทำให้ได้อย่างนี้” (วิรัช นุชเดว, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2541)

(2) ธรรมชาติ เป็นตัวของตัวเอง

สิ่งที่คนดูสัมผัสได้ในความเป็น ช.โฮ่ง คือ การแสดงออกที่เป็นกันเองกับผู้ชมจากการถ่ายทอดผ่านน้ำเสียงและแววตา รับรู้ได้ถึงความจริงใจ ถึงสำคัญอีกประการคือ ช.โฮ่ง มีสไตล์ของตัวเอง ไม่ว่าจะป็นเสียงที่คุ้นหู จากการพากย์หรือจากความรู้อันเฉียบขาดในเรื่องกีฬา

“มีเสียงเท่านั้นที่ออกจะแหบๆ แต่ว่าเป็นเขาที่ไม่เขียนแบบใคร แก้วโฮ่งเขามีสไตล์ เป็นของตัวเอง เพราะการทำหน้าที่หน้าจอโทรทัศน์ต้องมีสไตล์ของตัวเอง ต้องเป็นของตัวเอง ไม่เขียนแบบใครตรงนี้จะทำให้งานออกมาดี” (จักรพันธ์ ชมจินดา,สัมภาษณ์,12 กุมภาพันธ์ 2541)

เป็นที่สังเกตว่าเรื่อง “เสียง” เป็นประเด็นที่ถูกหยิบยกมาพูดถึง ตั้งแต่การพากย์ฟุตบอล จนถึงการอ่านข่าว...แต่ท้ายที่สุดแล้ว “เสียง” ก็ไม่เป็นอุปสรรคเพราะสิ่งสำคัญอยู่ที่ “เนื้อหา” ที่ ฮ.โฮ่ง นำเสนอมากกว่า สอดคล้องกับแนวคิดของ Bender และ Johnson (1994:5-6) ดังนี้

.. ความเชื่อที่ว่าคุณภาพเสียง สำหรับผู้ที่ทำงานด้านสื่อสารมวลชนสำคัญอย่างมาก ตามความเป็นจริงในโลกธุรกิจปัจจุบัน คุณภาพเสียงมีความสำคัญพอๆกับการที่คุณใช้เสียงของคุณอย่างไร ตัวอย่างง่ายๆผู้ประกาศข่าวกีฬา ซึ่งไม่มีเสียงไพเราะเสนาะหู แต่พวกเขาประสบความสำเร็จ ด้วยการไต่เต้าจากการทำงานในสถานียกระดับท้องถิ่น มาสู่สถานีชั้นนำได้นั้น เป็นการพิสูจน์ สมมุติฐานเรื่องความสำคัญของ เสียง ซึ่งทดแทนด้วยความสามารถด้านอื่นที่เหนือกว่า เช่น ทักษะการเขียนข่าว, การรายงานข่าวที่สอดคล้อง หรือ บุคลิกภาพที่โดดเด่นในการออกอากาศ

อาจกล่าวได้ว่า “เสียง” ไม่ถือเป็นอุปสรรคสำหรับคนที่ทำงานผู้ประกาศ หากมีคุณสมบัติอื่นที่เป็นเสน่ห์ดึงดูดใจผู้ชมมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นความรู้ความเชี่ยวชาญและความเชื่อถือเป็นสำคัญและปรากฏการณ์เช่นนี้ ได้เคยเกิดขึ้นแล้ว เห็นได้จากในวงการเพลงกับนักร้อง “เสียงแหบเสน่ห์” เช่น รอส สจ๊วต เป็นต้น

นอกจากนี้ Hyde (1995:378) เสนอแนวคิด คุณสมบัติของผู้ประกาศข่าวกีฬาที่พึงมีอันมีส่วนนำไปสู่ความสำเร็จ ดังนี้

... ผู้ที่ทำหน้าที่ รายงานผลการแข่งขันกีฬา (Sport announcing) ควรจะมีเชี่ยวชาญ 1ใน3 อาชีพต่อไปนี้ คือ ผู้สื่อข่าวกีฬา (Sport reporting) , นักพากย์กีฬา (Play -by- play coverage) หรือ ผู้วิจารณ์เกมการแข่งขัน (Play analysis) ส่วนผู้ที่จะเริ่มดำเนินการทำงานด้านการรายงานข่าวกีฬานั้น จะต้องเป็นผู้ที่มีความชำนาญในงานทั้ง 3 ลักษณะข้างต้น

สิ่งหนึ่งที่เสริมเสน่ห์ให้กับ ฮ.โฮ่ง คือความสามารถในการถ่ายทอดความผูกพันผ่านเลนส์กล้องไปสู่หน้าจอโทรทัศน์ให้ผู้ชมที่บ้านได้สัมผัส ส่วนนี้ผู้วิจัยได้รับการถ่ายทอด

ความรู้จาก อ.ไย๋ง ว่าเวลามองกล้องให้มองแล้วนึกว่ามีเด็กเล็กๆหรือใครที่เรารู้จักอยู่ข้างใน นึกว่าเรากำลังคุยกับเขา ถ้าให้เขาฟัง จะช่วยให้เราดูเป็นธรรมชาติ ด้วยแววตาสื่อสารกับคนดูได้ดียิ่งขึ้น

เทคนิคในการมองกล้องโดยใช้ "eyes contact" นับเป็นการสื่อความหมายโดยใช้อวัจนภาษา (Non-verbal communication) เข้ามาเป็นตัวช่วย เทคนิคนี้ ซโรบล เรียงสุวรรณ หัวหน้าแผนกออกอากาศ ฝ่ายรายการ ช่อง 7 เป็นผู้แนะนำให้ อ.ไย๋ง

“พี่ทำรายการคิตนี่ คคลับ แล้วฝรั่งแนะนำเวลาเทศน์พิธีกร ให้ดู อยาส์ คอนแทกซ์ ก็บอกพี่ไย๋ง ถึงสิ่งที่เขาแนะนำว่า ทำอย่างไร ที่จะทำให้คนดูรู้สึก easy กับคนที่อยู่หน้าจอ เพราะฉะนั้นคนที่อยู่หน้าจอ ต้องไม่ทำให้เขารู้สึกว่า เราพูดกับกล้อง บอกว่าพี่ไย๋งต้องนึกว่า พี่ไย๋งพูดกับคน ไม่ใช่พูดกับกล้อง คอนแรก พี่ไย๋งบอกว่า นึกยังงี้ก็เป็นกล้อง ก็ต่อไปว่า ต้องนึกถือว่า กล้องเป็นใครสักคน ที่พี่ไย๋งรู้จัก เหมือนกับพูดหน้าชั้นเรียน ให้นึกว่าพูดกับใคร และก็ปรับใช้ได้ดีกับทุกงาน” (ซโรบล เรียงสุวรรณ , สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2541)

Hitchcock (1991:36) ได้ให้ความสำคัญในการสื่อสารด้วย “ดวงตา” สำหรับผู้ทำหน้าที่ประกาศข่าวทีวีว่า

...ท่าทางที่แสดงออกทางใบหน้า (facial gestures) เป็นเรื่องสำคัญในการถ่ายทอดความรู้สึกหรืออารมณ์ อวัยวะที่สำคัญคือ “ตา” จะแสดงออกให้เห็นถึงความคิดและอารมณ์ความรู้สึกได้ดี คนที่มีลักษณะไม่เป็นธรรมชาติ เก้งๆ จะมีแววตาที่แข็งกระด้างไปด้วย แต่ถ้าตาของคุณเป็นประกาย แสดงความ กระตือรือร้น นั้นหมายถึง คุณกำลังเชื่อเชิญให้ผู้ชมติดตามวิธีต่างๆที่จะแสดงให้ผู้ชม เห็นอารมณ์และความรู้สึกของคุณดังนี้ คือ ถ้าหรีตาและขยับคิ้วสองข้างเข้าหากัน ทำให้เกิดความประทับใจได้ เพราะนั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่า คุณกำลังมีสมาธิ, อุดหนุนคิด หากตาเบิกกว้าง แสดงให้เห็นถึงความแปลกใจ เป็นค้น อย่างไรก็ตาม การแสดงออกทางใบหน้า ควรทำให้เป็นไปตามธรรมชาติที่สุด

เทคนิคอีกประการ ที่จะสร้างเสน่ห์ให้กับตัวเอง นอกจากความเป็นกันเอง ไม่เลียนแบบใครแล้ว Bender และ Johnson (1994:9-10) เพิ่มเติมว่า จะต้องเชื่อและเข้าใจ ในสิ่งที่นำเสนอ เพราะหากพูดโดยไม่รู้ ไม่สนใจเนื้อหาจริงๆ ในที่สุดความจริงก็จะปรากฏสู่ประชาชน เพราะคุณจะถูกหลอกหลวงพวกเขาได้ชั่วขณะแต่จะไร้ประโยชน์ได้หมดตกไป ดังนั้น ผู้ประกาศข่าวทีวี นอกจาก

จะเป็นผู้ที่ออกเสียงได้อย่างชัดเจน มีจังหวะจะโคนแล้ว สิ่งสำคัญ คือความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่าน เพื่อให้ถ่ายทอดออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติ

(3) ทุ่มท-รับผิดชอบในงาน

ความรับผิดชอบ เป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้ อ.ไช่ ประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับของผู้ชมตลอดจนผู้ร่วมงาน ในการทำงานที่อยู่หน้ากล้อง ไม่ว่าจะเป็นการอ่านข่าวกีฬาหรือการรายงานสดนอกสถานที่ อ.ไช่ จะเป็นผู้นำทัพและช่วยแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เสมอ ทำให้ทีมงานรู้สึกสบายใจถ้ามี อ.ไช่ ร่วมทีมด้วย

“เรารู้เลยว่าคนๆ นี้มีความรับผิดชอบและมีความพร้อมในการทำงานเราสบายใจและมั่นใจที่ทำงานร่วมกับเขา การทำงานที่ต้องห้วงหน้าพะวงหถึง ทำให้งานขาดคุณภาพ แต่เมื่อเราต้องไปทำงานกับที่ไช่ เราทำงานตรงหน้าเราให้ได้อย่างเดียว ทำงานด้วยแล้วสบายใจไม่ต้องห้วงหน้าพะวงหถึงว่า วันนี้จะมาตรงเวลาหรือเปล่า ข้อมูลจะมีไหม ที่ไช่มีความพร้อมในการทำงานสูงมาก” (สุวัฒน์จิต สุวรรณพ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2541)

ดังนั้นไม่ว่า อ.ไช่ จะไปรายงานสดการแข่งขันกีฬานักสำคัญที่ใดเขาจะเป็นผู้หนึ่งที่ทุ่มเททั้งในการทำงานอย่างเต็มความสามารถ พร้อมทั้งจะแก้ปัญหา บันดากรื่องยากให้ง่ายด้วยฝีมือและประสบการณ์

“ที่ไช่ จะเป็นตัวอินเลขเวลาทีมข่าวช่อง 7 ออกฟิลด์ กรณีข่าวที่เพิ่งถ่ายเสร็จสดๆ ร้อนๆ เพิ่งถึงห้องส่ง ไม่มีเวลาดัดค่อเราสามารถออกสดได้โดยขอทราบละเอียดให้ที่ไช่ นึกหน่อผลการแข่งขันสรุปสั้น บอกว่าเทพฮาวก็วินาที แกจะพูดได้เรื่อย ลักษณะนี้เรียก ข่าวบรรยายที่ไช่ เป็นคนเริ่มเลข คอนันัน ตรงกับจิมกมส์ ที่ประเทศฟิลิปปินส์ ปี พ.ศ 2534 ซึ่ง บก. มั่นใจว่าที่ไช่ ทำได้” (วิรัช นุชตเวช, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2541)

ความคล่องตัวในการทำงานนับเป็นสิ่งจำเป็น ผู้ประกาศที่ดีต้องค้นคว้าโดยเฉพาะเมื่อมีการกรออกอากาศสด ทั้งระลึกไว้เสมอว่าไม่เพียงแต่ทำหน้าที่อ่านข่าวไปตามบทเท่านั้น ผู้ประกาศข่าวกีฬา แต่ต้องมีวิญญาณความเป็น “นักข่าว” อยู่เสมอ กล่าวคือ สามารถทำงานได้ทั้งหน้ากล้อง และหลังกล้อง มีความรู้ด้านกีฬาและสามารถค้นบทบทเป็นผู้ถ่ายทอดได้ด้วย

ดังนั้น ความพร้อมในการทำงานเป็นสิ่งสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาข้อมูลหรือการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าก็ตาม

...ในการรายงานสดผู้ประกาศข่าว ต้องสามารถทำงานภายใต้ความกดดัน ช่วงเวลาที่กับสนุ่นววย และถ่ายทอดออกมาได้อย่างราบรื่น เป็นเหตุเป็นผล บางครั้ง เสี่ยงรอบตัวของคุณ อาจทำให้เสียสมาธิ หรือเหตุการณ์บางช่วงออกจะเสี่ยงสักหน่อยเมื่อ สตรีปต์ ในมือคุณมีเพียงการจดโน้ตเพียง 2-3 ประโยค ไม่ใช่สตรีปต์ที่สมบูรณ์ถึงเท่านั้นคุณจะต้องควบคุมมันให้ได้ (Hyde,1995:327)

ในการรายงานข่าว ลักษณะของการรายงานสดสำหรับ อ.ไฉ่ นับว่าไม่มีปัญหา เนื่องจากความรู้ด้านกึ่งภาพที่มีอยู่กว้างขวางแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี อีกทั้งยังมีส่วนช่วยเหลือเสริมให้การรายงานข่าวกีฬา โดยเฉพาะการรายงานสดสมบูรณ์ ทันเหตุการณ์ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

อ.ไฉ่ จึงเป็นตัวอย่าง ในฐานะ “คนทำข่าวกีฬา” ที่ครบถ้วนสมบูรณ์แบบเป็นทั้งบุคคลที่ทำงานเบื้องหลัง ขณะเดียวกัน ก็มีคุณสมบัติที่พร้อมในการทำงานหน้ากล้องได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหนือสิ่งอื่นใด อ.ไฉ่ ยังเป็นแบบอย่างในการวางตัวในฐานะนักสื่อสารมวลชนที่ดี

3. วิเคราะห์บทบาทของ อ.ไฉ่ ในองค์กรที่สังกัด

เพื่อเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของบทบาท นักวิชาชีพสื่อสารมวลชน กับการแสดงบทบาทในองค์กรว่า ดำเนินไปอย่างไร และทั้งสองบทบาทมีส่วนช่วยเหลือเสริมกันหรือไม่อย่างไร มีผลต่อความสำเร็จหรือล้มเหลวในการทำงาน โดยแบ่งบทบาทการทำงานในองค์กรไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้ คือ ถูกน้อง, หัวหน้างาน และ ผู้ประสานงาน

3.1 ถูกน้อง

ตลอดการทำงานของ อ.ไฉ่ เป็นเวลา 23 ปี เริ่มต้นในปี พ.ศ 2519 เป็น “ผู้สื่อข่าวกีฬา” หนังสือพิมพ์บ้านเมืองมี สุรินทร์ ติลาวัฒน์ เป็นหัวหน้า ถัดมาอีก 1 ปี อ.ไฉ่ ก้าวเข้าสู่อาณาจักรสยามสปอร์ตฯ ภายใต้การดูแลของ ระวี ไหลทอง และปีถัดมาที่ ช่อง 7 ในปี พ.ศ 2541 ที่มีชาติเชื้อ วรรณสุด และ สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ดูแล ซึ่งในการวางบทบาทในหน้าที่ “ถูกช้าง” แล้ว

เขาสำนึกในหน้าที่รับผิดชอบที่ได้รับมอบอย่างเต็มกำลัง และถือคติความสขยาใจในการทำงานและความกตัญญูต่อผู้เป็นนาย ดังที่ อ.โฮ่ง ได้ให้สัมภาษณ์ ในนิตยสารแพรวสุดสัปดาห์ ฉบับที่ 162 พ.ศ 2532 หน้า 101 ไว้ว่า

“เคยมีคนมาติดต่อกับเราไม่ไปหรอก ผมมีนาชคี่..เมื่อสักสิบปีก่อน (พ.ศ 2522) มีคนมาบอก...ถ้าให้เงินเดือนหมื่นบาทมาไหม ผมก็ไม่ไป ให้ผมเท่าไร ผมก็ไม่ไป แล้วอีกอย่างของบางอย่าง เงินเท่าไรซื้อไม่ได้ เราทำงานสขยาใจแล้ว พี่วิ (ระวิ โหลทอง) เขาก็ดี ไม่เหมือนเป็นนาย เหมือนเป็นพี่ชาย เป็นเพื่อนสขยาใจ

ในฐานะของ พนักงานคนหนึ่งในองค์กร ไม่ว่าจะเป็พนักงานประจำหรือ เป็นเพียงจ้างชั่วคราว อ.โฮ่ง สำนึกถึงความรับผิดชอบการเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรอย่างเต็มที่ นับเป็นจุดเด่นในการร่วมงานของ อ.โฮ่ง ในทุกองค์กรที่เขาได้สังกัด ซึ่งผู้ร่วมงานกับ อ.โฮ่ง ทุกทราบคิดว่า เขาทุ่มเทให้กับ “องค์กร” มากน้อยเพียงใด ไม่ว่าจะเป็งานหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ อ.โฮ่ง จะเป็กมลจักรสำคัญในการทำงาน ขณะเดียวกันการแสดงบทบาทหน้าที่ในสาขาของหัวหน้างาน อ.โฮ่ง ไม่เคยบกพร่อง ยิ่งไปกว่านั้นเขาทุ่มเทอย่างเต็มที่เรื่อง เงิน ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญ

“ โฮ่งช่วยได้ทุกอย่าง ด้านที่ปรึกษา ด้านทำข่าวดูว่าเราจะทำทีวีกันอย่างไร โฮ่งจะช่วยเราเข้าตลาดหลักทรัพย์อย่างไร แล้วเรื่องเงิน โฮ่ง ไม่เคยพูดเลย เขาไม่เคยถามว่า พี่ให้ผมเท่าไร เขายังไม่เคยถามเลขว่ เงินเดือนเท่าไร” (ระวิ โหลทอง, สัมภาษณ์, 19 กุมภาพันธ์ 2541)

จากความผูกพันและการทุ่มเทให้กับต้นสังกัด ของ อ.โฮ่ง ที่มีให้อย่างเต็มที่ตลอดมา จึงนับเป็แบบอย่างที่ดีของคนทำงานด้านนี้ ขณะเดียวกันเมื่อการทุ่มเทให้กับองค์กร ย่อมทำให้ผู้เป็หัวหน้า “เกรงใจ” ดังนั้น ลักษณะความสัมพันธ์ที่มีระหว่าง อ.โฮ่ง ด้องค์กรที่สังกัดจึงเป็ไปแบบใกล้ชิด เช่นเดียวกับ ความสัมพันธ์ระหว่าง อ.โฮ่ง กับผู้เป็นาย

ด้ความรู้สึกลงของ สุรางค์ เปรมปรีดิ์ ด้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า ...

“โฮ่งเขาเป็ทุกอย่างจริงๆ พี่ก็ไม่ได้รู้สึกลงว่าเขาเป็ลูกน้อง พี่ว่าเขาเป็เพื่อนมากกว่า เราไม่ได้ treat เขาเป็ลูกน้องเขาก็ไม่ได้รู้สึกลงว่าเป็อะไรขนาดนั้น”

ในด้านการทำงานแม้ ฮ.โง่ง จะไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง หากแต่มีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในองค์กร ฮ.โง่ง ก็พร้อมจะทุ่มเทให้เพื่อให้งานออกมาดี ดังเช่นกรณีที่ ฮ.โง่ง เข้ามารับผิดชอบต่องานของฝ่ายข่าวกีฬาทั้งการเขียนสคริปต์และอ่านลงเสียงเสริ่งสรรพทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว ฮ.โง่ง ไม่ได้เป็นพนักงานประจำของช่อง 7 และไม่ได้รับค่าตอบแทนใดๆจากฝ่ายข่าวกีฬาสิ่งที่ได้รับคือ ค่าอ่านข่าวกีฬาภาคค่ำ ตามปกติจากทางสถานีเท่านั้น

“พี่โง่ง ให้สถานีมากกว่าที่เขาจ้างและพี่โง่งก็รู้สึกภูมิใจที่ได้ทำรู้สึกกว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสถานี เพราะฉะนั้นทำอะไรก็ได้ ให้ออกมาดูดี อยากเห็นงานออกมาดูดีอย่างรุ่นเครื่องโกลิมปิกเกมส์ เป็นหน้าที่ฝ่ายข่าวกีฬาทำ ปกติขเด็กๆทำมันก็ออกมาไม่ดี..มาที่เขียนสคริปต์ให้ คือ ทุ่มเท เสาร์-อาทิตย์ก็ต้องเข้ามาเขียน ลงเสียง เขาไม่ได้อะไรก็ยอม เงินก็ไม่ได้ไม่ใช่หน้าที่ แต่ต้องการให้งานออกมาดูดี (ชโรบล เรืองสุวรรณ, สัมภาษณ์, 3 กุมภาพันธ์ 2541)

ดังนั้น การทำหน้าที่ฐานะ “ถูกจ้าง” ในองค์กรสื่อสารมวลชน นอกจากจะต้องอาศัยการทำงานเป็นทีม (Team work) ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว การให้ความสำคัญและภักดีต่อองค์กรที่สังกัดเป็นสิ่งที ฮ.โง่ง ได้ปฏิบัติซึ่งผลงานที่มาจากการทำงานอย่างเต็มความสามารถนั้น ช่อมก่อให้เกิดการยอมรับและเห็น “คุณค่า” ในสายตาของหัวหน้างานต่อไป

3.2 บทบาท หัวหน้า

ฮ.โง่ง รับผิดชอบ บริษัท เอ-ทีม สปอร์ต ในฐานะกรรมการผู้จัดการ ซึ่งเป็นบริษัทที่ ฮ.โง่ง ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ 2537 มีลูกน้องที่ต้องดูแลประมาณ 20 คน นอกจากนี้ ฮ.โง่ง ยังเป็นลูกพี่ของน้องๆสยามกีฬา, สดาร์ชอคเกอร์ และช่อง 7

จากที่กล่าวมาแล้วว่า ฮ.โง่ง เป็นบุคคลที่มีบุคลิกประจำตัว คือเป็นกันเองมีมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ขณะเดียวกัน ฮ.โง่ง เป็นที่รักของลูกน้อง กล่าวคือในการทำงาน ฮ.โง่ง จะเป็นผู้ที่ให้เกียรติเพื่อนร่วมงาน อีกทั้งกับรุ่นน้อง ฮ.โง่ง ไม่เคยปิดบังความรู้ ก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ซึ่งเอื้อประโยชน์โดยเฉพาะการทำงานในแวดวงสื่อสารมวลชนที่ต้องทำงานเป็นทีม (Team work) กล่าวคือ ภาพทุกภาพ หรือความสำเร็จที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้เกิดจากความสามารถของบุคคลเพียงคนเดียว (one man sbow) แต่หลักประกันความสำเร็จ ในการทำงานโทรทัศน์จะอยู่ที่ มี “ทีมเวิร์ค” ดีด้วย ข้อนี้ถือเป็นสูตรสำเร็จในการทำงานของ ฮ.โง่ง ไม่ว่าเขาจะอยู่ในบทบาทใดในองค์กร

“พี่โง่ง เป็นคนที่เข้าคอกกับคนทำงานทุกระดับ ทุกแผนก เพื่อสร้างงานออกมาให้ตีหน้าจอเห็นแค่พี่โง่ง เป็นคนอ่านข่าว คนพากษ์กีฬาเท่านั้น แต่ในเมืองหลังแล้วพี่โง่งมีบทบาทมากมายนัก ในการทำงาน ช่อง 7 ถูกน้องทุกคนทำงานอย่างไม่โคดเคียว มีพี่โง่งทำด้วยแล้วอบอุ่น มันใจ เหมือนงานง่ายขายยิ่งขึ้น ...พี่โง่ง ไม่เคยยึดความขัดแย้งมาเป็นอารมณ์ ไม่เคยออกคนข่มขาน กับถูกน้องว่า...ดูใหญ่ ดูยิ่งใหญ่กว่า เอ็งต้องคิดถูกเคียว (สุภัชจิต สุวรรณพ, สัมภาษณ์, 24 มกราคม 2541)

หลักในการวางตัว ของ อ.โง่ง ต่อเพื่อนร่วมงาน ถูกน้องเช่นนี้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Bender และ Johnson (1994:17) ที่ว่า

...การทำงานด้านสื่อสารมวลชน ต้องมีทีมเวิร์คที่ดี คุณในฐานะคนที่ทำงานอยู่หน้ากล้อง งานจะออกมาดีหรือประสบความสำเร็จได้หรือไม่ นั้น ถ้าคุยอย่างอื่นคือคุณจะต้องเห็นคุณค่า ของการทำงานเป็นทีม ให้ความสำคัญกับเพื่อนร่วมงาน และยินดีที่ได้ร่วมงานกับพวกเขาทุกคน เริ่มจากพยายามทำความรู้จักพวกเขาอย่างจริงจัง สิ่งที่มาคือ ความร่วมมือที่ดี และแน่นอนว่า หากเกิดเหตุการณ์คับขัน คุณจะไม่มีเหตุเหตุการณ์นั้นซ้ำ

นอกจากนี้ บุคลิกที่เป็นกันเองกับเพื่อนร่วมงาน ประกอบกับ เป็นคนที่ไม่เรื่องมาก มีพิธีรีตอง นับเป็นสิ่งที่ผู้ร่วมงานประทับใจ

“พี่โง่งพูดง่าย เหมือนพี่ เหมือนเพื่อน กินนอนด้วยกันอยู่อย่างไรก็ได้ อย่างไม่ถนัดก็หาแห่งชาติแต่รถสถานีไม่พอ พี่โง่งบอกไม่เป็นไร ให้ไปก็โง่ง ก็บอกเทื่อง พอถึงเวลา พี่โง่งก็นั่งมอเคอร์ไรซ์ไปที่สนามกีฬา พี่โง่ง เป็นคนง่ายๆไม่เคยว่าเป็นเรื่องเคียดรอนอะไร” (ปิยะพงษ์ โพร้สูง, สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2541)

สังเกตได้ว่าแม้ อ.โง่ง จะเป็นผู้บริหารหรือเป็นหัวหน้างานมีตำแหน่งใหญ่โตอย่างไร แต่การทำงาน อ.โง่ง จะวางตัวเป็น “ผู้ปฏิบัติ” ไม่ใช่ผู้ที่ “ออกคำสั่ง” ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเพื่อนร่วมงาน นับเป็นหลักปฏิบัติ ที่สร้างความประทับใจให้กับคนทำงานและถูกน้องตลอดมา จึงไม่แปลก ที่ทุกคนเมื่อได้รู้จัก อ.โง่ง จะรู้สึกรัก และประทับใจ ในความเป็นกันเองของเขา

3.3 ผู้ประสานงาน

จากการที่ อ.ไช้ เป็นบุคคลที่มีความพิเศษ คือ เป็นมิตรกับทุกคน เข้ากับบุคคลได้ทุกเพศ ทุกวัยทำให้ อ.ไช้ มีบทบาท “ผู้ประสานงาน” เนื่องจาก สามารถเข้ากับคนทุกกลุ่ม ตั้งแต่เด็ก จนถึง ผู้ใหญ่ เป็นคนที่อยู่ตรงกลาง เชื่อมสานความสัมพันธ์อันดี นับเป็นปัจจัยเกื้อหนุนในการทำงานด้านสื่อสารมวลชน ที่ต้องพบกับผู้คน ซึ่งบุคลิกของผู้ประสานงานนี้ เริ่มจากความสามารถในการเข้ากับผู้คนทั่วไปได้ Bender และ Johnson (1994:32-33) แนะนำว่า ถึงแรกคุณต้องเรียนรู้ คือ ทุกๆคนย่อมมีคุณค่าในตัวของเขาเอง คุณต้องใส่ใจในคุณค่าของเขาด้วยและการที่เข้าใจคุณค่าของแต่ละคน คุณจะดึงเอาตัวของคุณเข้าไปเกี่ยวข้อง ถ้าคุณชอบอยู่โดดเดี่ยวและไม่สังสรรค์กับผู้อื่น จึงไปได้ยาก ที่คุณจะมีโอกาสที่จะเข้ากับใครต่อใครได้ง่าย วิธีที่ดีที่สุดในการพัฒนาทักษะในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เริ่มจากการที่คุณมีโอกาสสังสรรค์พบกับผู้คนมากเท่าไร คุณจะได้เรียนรู้ถึงแปลกใหม่ในชีวิตจากบุคคลเหล่านั้นมากขึ้น

“...ผมเป็นคนไม่มีศัตรู ไม่ก้าวร้าว ใจเย็น ชอบประนีประนอมไม่ชอบให้ใครทะเลาะกัน ส่วนมาก ผมจะเป็นคนกลางเสมอ ไม่ว่าทำงานหรือที่ไหนชอบให้เขาดีกัน...” (เอกชัย นพจินดา, พฤษภาคม, พฤษภาคม 2532 :293)

จากคุณลักษณะพิเศษ ที่สามารถเข้ากับผู้คนได้ของ อ.ไช้ จึงเอื้อประโยชน์ต่อการทำงานที่ต้องอาศัยการทำงานร่วมกัน โดยเฉพาะกับองค์กรสื่อสารมวลชน นับเป็นคุณลักษณะที่ได้รับ การหล่อหลอมตั้งแต่สมัยที่ อ.ไช้ เรียนในวิทยาลัยวิชาการศึกษา ที่มุ่งปลูกฝังเรื่อง การอยู่ร่วมกัน รู้จักปรับตัว มีความกตัญญูรู้คุณ, ความเคารพครูบาอาจารย์, เคารพรุ่นพี่, รักรุ่นน้อง ทำให้เมื่อเติบโตใหญ่ อ.ไช้ จึงไม่มีปัญหา ในการอยู่ร่วมกับคนกลุ่มต่างๆของสังคม

“ ถ้าเปรียบเทียบกับไช้ เหมือนนักฟุตบอลเหมือนว่า ไช้ เล่นกับทีมใครก็ได้ ไม่ได้คิดว่าต้องเล่นกับ เอ-ทีม หรือเล่นให้กับช่อง 7 ไม่ได้ ไช้ เล่นได้กับทุกทีม เรียกว่าชอคนคน” (สมปอง งามทองศิริ, สัมภาษณ์ , 5 กุมภาพันธ์ 2541)

“เขาเป็นคนที่ประสานงานกันกับคนที่เป็นผู้สื่อข่าวก็หาด้วยกัน ทำให้เกิดการสมานสามัคคีกัน เกิดความเข้าใจกันบรรยากาศในการทำงานผมว่าเป็นกันเองดี” (แป็ง มาลาฤกษ์ งามทองศิริ, สัมภาษณ์ , 22 พฤศจิกายน 2540)

หากมองในด้านธุรกิจ ฮ.ไฉ่ ถือเป็น “ผู้ประสานประโยชน์” ในการทำงานระหว่างองค์กรได้อย่างลงตัว ด้วยบุคลิกและความสามารถที่ทุกคนยอมรับ

... เอกชัย กลายเป็นสัญลักษณ์ หรือ ตัวแทนเชื่อมระหว่าง ช่อง 7 สี กับ ไอบีซี รวมไปถึง สยามสปอร์ตฯ ได้อย่างดีที่สุดโดยมีฟุตบอลเป็นฐานรองรับซึ่งน้อยคนนักจะทำหน้าที่ได้...
(ผู้จัดการรายสัปดาห์, มีนาคม 2540:2)

อาจกล่าวได้ว่า ฮ.ไฉ่ นอกจากแสดงบทบาทในด้านการทำงานลักษณะของ “ความเป็นมืออาชีพ” จนเป็นที่ยอมรับแล้ว ฮ.ไฉ่ ยังเป็นตัวอย่างในการวางตัวให้กับนักสื่อสารมวลชนที่เข้าถึงจิตใจของผู้ร่วมงานทุกระดับด้วย ไม่ว่าจะเป็นระดับสูงกว่าหรือต่ำกว่า นับเป็นคุณสมบัติที่หายากในคนทำงานสื่อสารมวลชน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย